

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Συμβόλαια με το Σατανά

Η φρικτότερη μαγική τελετή του Μεσαίωνα

Τα χρονικά της μαγείας διά μέσου των αιώνων, αναφέρονται πολυάριθμες περιπτώσεις μάγων, που πούλησαν την ψυχή τους στο Σατανά, εις αντάλλαγμα λίγων ετών δυναμείας, πλούτου και απολαύσεων. Είνε, άραγε, θρύλοι όλοι αυτοί, δημιουργήματα εξημεμένης φαντασίας και χονδροειδούς δεισιδαιμονίας, ή μήπως υπάρχει στο βάθος τους κάποιο ποσοστό πραγματικότητας;...

Στη μεσαιωνική λογοτεχνία συναντούμε συχνά το θέμα αυτό της συμφωνίας με το Διάβολο. Έχουν ανακαλυφθεί, εξ άλλου, και φυλάσσονται σε διάφορες βιβλιοθήκες, πολυάριθμα «συμβόλαια» μ' αυτό το περιεχόμενο, γραμμένα με το αίμα του μάγου. Σ' αυτά, ο Σατανάς υπόσχεται στο μάγο πλούτη και μαγική δύναμι επί 7—20 χρόνια, με τη συμφωνία να πάρη ύστερα την ψυχή του. Κάποτε, μάλιστα, έχει υπογραφεί κι ο ίδιος το συμβόλαιο με κάτι άλλοκοτα ψηφία.

Η προετοιμασία της φοβερής αυτής μαγικής τελετής, απαιτούσε ειδικές γνώσεις, που τις είχαν μόνο οι παλαιοί και έμπειροι μάγοι. Συνήθως, ζητούσαν από ένα καλύτερο δαιμόνιο να τους φέρη σε επαφή με την Α. Μ. το Σατανά. Έπειτα διάλεγαν μία σπηλιά ή μία έρημικη καλύβα, μακριά από κάθε ανθρώπινη κατοικία.

Εκεί χάραζαν στο έδαφος ένα κύκλο με κιμωλία, και γύρω του ένα μεγαλύτερο τετράγωνο. Γέμιζαν τόν ένδιαμέσο χώρο μεταξύ κύκλου και τετραγώνου με τα όνοματά και τους τίτλους διαφόρων υποχθονίων θεοτήτων, που πίστευαν, ότι θα έμποδίζουν το Σατανά να μπη στον κύκλο και να εκδικηθή το μάγο και τόν βοηθό του που θάχαν καταφύγει μέσα σ' αυτόν.

Ολόγυρα σκόρπιζαν μαγικά φυτά, σκόρδα και έστηναν λαμπάδες από ζυγκί νεκρού. Μέσα στον κύκλο τοποθετούσαν ένα μαγκάλι με κάρβουνα και μία διχαλωτή ράβδο — το κυριώτερο «έργαλείο» της μαγικής τελετής.

Ο μάγος κι' ο βοηθός του στέκονταν στο κέντρο του κύκλου και καλούσαν το Σατανά, απαιτώντας να εμφανισθή με «ευχάριστη» και ανθρώπινη μορφή, κι' όχι με τη συνηθισμένη απαισία έφνι του, με τα κέρατα δηλαδή και τριγυρισμένους από φλογες. Έγτερα πετούσαν έξω απ' τόν κύκλο τα συμβόλαια που είχαν έτοιμάσει. Και άπειλούσαν το Διάβολο ότι, αν άρνεϊτο να τόν υπογράψη και να τηρήση τούς όρους του, θα τόν βασάνιζαν φρικτά με το μαγικό τους ραβδί. Θάχωναν δηλαδή τη διχαλωτή άκρη του ραβδίου αυτού στο μαγκάλι και θ' άνασκάλευαν τα κάρβουνα.

Ο Σατανάς θα ύπέφερε τότε μιάν άπερίγραπτη άγωνία και θ' άναγκαζόταν στο τέλος να υποχωρήσει και να υπογράψη το έγγραφο — άρκει μόνο να μην είχε τρελλαθί στο μεταξύ ο μάγος απ' τόν τρόπο του, βλέποντας τις φρικτές μορφές που θάπαρνε ο Διάβολος πάνω στο βασανιστήριό του...

Συνήθως όμως, δεν χρειαζόταν αυτό το μέσον εξαναγκασμού, γιατί οι φοβερές άπειλές άρκούσαν γιά να φέρουν το άποτέλεσμά τους. Ο Σατανάς, άόρατος στην άρχή, εμφανιζόταν στα μάτια του μάγου και έδασε την ύπογραφή του κάτω απ' την άπαισία συμφωνία. Ο μάγος γινόταν έτσι πλούσιος και ισχυρός. Έπειτα από ώριμα χρόνια όμως, παρέδιδε την ψυχή και το σώμα του στον Άρχοντα της Κολάσεως.

Όστόσο, σε μερικές περιπτώσεις, ή μαγική αυτή τελετή δεν είχε τόσο άισιο τέλος. Κάποια άμέλεια ή μία μικρή άδείξιτης, στοίχιζε τη ζωή στο μάγο και στο βοηθό του.

Αυτό συνέβη π. χ. στην περίπτωση του περιφήμου Αίγυπτιου μάγου Τσιανκουγκί, που έπρεσκέφθη την Αγγλία στο 17ον αιώνα. Με τη βοήθεια της άδελφής του Ναπόλν, ο γερο-Τσιανκουγκί, κάλεσε μία μέρα το Μποκίμ, ένα δαιμόνιο της Ανατολής. Η μαγική αυτή τελετή έγινε σ' ένα προάστειο του Λονδίνου. Έπειδή όμως το πνεύμα του κακού δεν έννοούσε να παρουσιασθή, έχασαν κι' οι δύο την ύπομνη τους και βγήκαν απ' τόν προστατευτικό κύκλο. Άμέσως ο δαίμονας, που παραμόνευε άόρατος, τούς άρπαξε και τούς κατέσχισε.

Εξ άλλου, τὰ Χριστούγεννα του 1715, ένας χωρικός της Ίένης, όνόματι Γκέσνερ, μαζί με τόν φοιτητή Βέμπερ και τόν φίλο του Ζένερ, κάλεσαν τόν Σατανά, γιά να τόν ζητήσουν να τούς υποδείξη ένα θησαυρό, που ύπέβηταν πώς ήταν κρυμμένος στο άμπέλι του πρώτου. Είχε πέσει στα χέρια τους ένα μαγικό χειρόγραφο, τόν «Κλειδί του Σολομώντος», που έδινε τις σχετικές οδηγίες. Οι τρεις άντρες συγκέντρωσαν όλα τα απαιτούμενα μέσα σε μία μικρή καλύβα, στο άμπέλι.

Όπως όμως άφηγήθηκε κατόπιν ο Βέμπερ, έχασαν κι' οι τρεις τις αίσθήσεις τους, λίγο άφου προσκάλεσαν τόν Σατανά... Μερικές ώρες άργότερα, κάποιος περαστικός, βρήκε τόν Γκέσνερ και τόν Ζένερ νεκρούς μέσα στην καλύβα, με το σώμα τους γεμάτο από φρικτές πληγές και σημάδια άπο χτυπήματα. Ο Βέμπερ έζησε λίγες ώρες άκόμη.

Οι τοπικές άρχές έβαλαν τρεις φρουρούς να φυλάνε την καλύβα. Τό άλλο πρωί όμως, ο ένας απ' αυτούς, βρέθηκε νεκρός κι' οι άλλοι δύο άναίσθητοι.

Μερικοί σκεπτικιστάι ύπεστήριξαν, ότι οι θάνατοι αυτοί άφείλοντο στις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις του μαγκαλιού που βρισκόταν μέσα στην καλύβα. Η έκδοχή όμως αυτή δεν έξηγούσε τις πληγές και τα σημάδια που είχαν τα πτώματα του Γκέσνερ και του Ζένερ...

Το πάθημα του διευθυντού

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Μαρσέλ Λερούα, γενικός γραμματέας του Υπουργείου των Καλών Τεχνών και συγγραφέας έλαφρών έπιθεωρήσεων, διάσημος ξενύχτης και γλεντζές, έφτασε κείνο τόν πρωί στο γραφείο του νυσταλέος. Δεν είχε καλά-καλά καθίσει στην πολυθρόνα του, όταν ο κλητήρας παρουσιάστηκε και τού είπε:

— Ο κύριος διευθυντής σας ζητά. Να πάρετε μαζί σας τόν ντοσιέ: «Άγορές ζωγραφικών πινάκων».

Όταν ο Μαρσέλ Λερούα μπήκε στο γραφείο του Διευθυντού του, λίγο έλειψε να τή χάσει. Ο κ. Καζιμίρ Φουριέ, άκίνητος και βλοσυρός, τού έδειξε, δίχως ν' άνοίξη τόν στόμα του, μία κόλλα χαρτί όπου ήταν κολλημένα δυο άποκόμματα έφημερίδων.

Ο Μαρσέλ τή πήρε και διάβασε:

«Αριστέρα ήταν τόν άπόκομμα απ' την «Ήμερησία»: «Άνοησία, τρέλλα ή πρόκληση: Ποιά απ' τις τρεις λέξεις παρτάζει γιά να χαρκτηρίση τόν κ. Διευθυντή του Υπουργείου Καλών Τεχνών γιά την τελευταία άγορά του; Ο πινάκας, που πρόκειται να τοποθετηθή στο Μουσείο τού Λούβρου έχει γιά τίτλο: «Όνειροπόλημα» και είναι ένα παστέλ τού «Ερκολε Ριζότο». Τό έξάμβλωμα αυτό ένός τρελλού κι' άρχηγο τού τρελλών τόν άγόρασε τόν Παρίσι; Άν ο κ. Καζιμίρ Φουριέ ύποφέρει άπό δαλτωνισμό να πάη σ' έναν οφθαλμίατρο να τόν εξετάση. Άν θέλη να μάς κοροϊδέψη, να τόν άπολύσουν άμέσως απ' τή θέσι του! Άν τρελλάθηκε, άς τόν κλείσουν γρήγορα στο φρενοκομείο!»

Δεξιά ήταν τόν άπόκομμα απ' την «Κραυγή»: «Πράξις που τιμάει τόν κράτος μας. Ο ρέκτης κ. Καζιμίρ Φουριέ, διευθυντής των Καλών Τεχνών, έχει δίχως άλλο προικιστή με καλλιτεχνική ψυχή. Άγόρασε γιά τόν Λούβρο τόν μεγαλοφυές έργο τού άγαπητού, μα παραγνωρισμένου δυστυχώς άκόμα ζωγράφου «Ερκολε Ριζότο: «Όνειροπόλημα». Ο Ριζότο θα γίνη μία μέρα έφημισμένος σ' όλο τόν κόσμο. Τά θερμά μας συγχαρητήρια στον κ. Διευθυντή».

— Λοιπόν: εύρλιαξε ο διευθυντής. Τί έχετε να πíte:

— Δεν καταλαβαίνω... δεν ξέρω... ψέλλισε ο Μαρσέλ.

— Δεν ξέρετε, έ; Λοιπόν, κύριε, έδω έχουμε δύο έφημερίδες: ή μία, με δέκα πέντε χιλιάδες άναγνώστες — αυτό είναι έξακριβώμένο — με κατηγορεί γιά τήν άγορά και με βρίζει. Η άλλη, με χίλιους άναγνώστες — κι' αυτό είναι έξακριβώμένο — μ' εύκοιμάζει και με συγχαίρει. Οι άγορές γίνονται από μένα και ύπ' εύθύνη μου. Βασίζονται όμως στις δικές σας έκθέσεις, κύριε. Καταλάβετε τάρα:

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά...

«Έπειτα ο διευθυντής τράβηξε μία κουρτίνα και τόν περίφημο παστέλ φάνηκε μπρός στα μάτια τού Μαρσέλ. Μέσα, σ' ένα τοπίο γεμάτο από νεκροκεφάλες, καθισμένη πάνω σ' ένα γκριζοπράσινο βράχο, που έζεπιτιόταν άπό ένα βάραθρο, μία γυναίκα μυσόγμνη κύτταζε μία θάλασσα μαστοπράσινη. Μά τί γυναίκα της μου! — ήταν αυτή! Η σάρκα της ήταν κίτρινη, οι φόρμες τού στήθους ήταν τριγωνικές, τά μπράτσια της σαν της τριγωνικής, τά χέρια κανένα καλάμα, τά χέρια της μάγουλο έξάγωσχημα, τόν δεξί της μάγουλο έξάγωσχημα, τόν άριστερό τριγωνικό, τά μάνα και τόν άριστερό τριγωνικό, τά μύτη της τια της αλλοίθωρα και ή μύτη της πλατσουκωτή και τετράγωνη. Αυτό ήταν τόν περίφημο «Όνειροπόλημα» τού «Ερκολε Ριζότο».

— Λοιπόν, τί λέτε γι' αυτό; ρώτησε ο διευθυντής.

— Είναι μοντέρνα τέχνη, ψιθύρισε ο Μαρσέλ.

—Παραδέχεστε ότι είναι έξάμβλωμα;

— Μάλιστα...

—Τό παραδέχεστε;

—Φυσικά...

— Τότε γιατί τόν άγοράσατε; εύρλιαξε έξω φρενών ο κ. Καζιμίρ Φουριέ, χτυπώντας τή γροδιά του στο γραφείο με τόση δύναμι, που όλα όσα ήσαν εκεί άπάνω χοροπήδσαν.

Ο Μαρσέλ τάχε χαμένα. Έωσσε πυρετωδώς στο ντοσιέ τού, βρήκε ένα χαρτί και τδωσε στο διευθυντή. Τό χαρτί είχε τυπωμένη την έξής έπικεφαλίδα: «Υπουργείου Καλών Τεχνών.—Γραφείου Διευθυντού». Πάνα στο χαρτί ήταν σημειωμένες οι λέξεις: «Δι' άγορών, Ριζότος». Κι' άπο τόν κάτω φαρδεία πλατεία ή ύπογραφή: Καζιμίρ Φουριέ.

— Εγώ, έγώ, έγώ υπέγραψα; εύρλιαξε ο διευθυντής.

Ο Μαρσέλ προσπαθούσε να τόν καθησυχάση. Την πρακική εκείνη στιγμή, ο κλητήρας άναγγεϊλε την έπίσκεψη τού κ. Προέδρου των Κτηνιατρών. Μόλις μπήκε ο κ. Πρόεδρος, τά μάτια του έλαμπαν από χόρα.

— Ω! ο κ. διευθυντής τόν βοήκε!... βόραξε.

—Τί βρήκα; Τί βρήκα; εύρλιαξε ο διευθυντής.

— Μά τόν σημειώμα μου, που τόν είχα χάσει προχθές, όταν ήρθα στο γραφείο σας. Τόν μνημονικό μου, ξέρετε, είναι τόσο άδύνατο... Λοιπόν, που λέτε, τις προάλλες, άρπαξα τόν πρώτο χαρτί, που βρήκα πάνω στο γραφείο σας και σημείωσα κατί... Έπειτα όμως τόν έέχασα... Α! τώρα καταλαβαίνω!... Έξ αίτίας της έπικεφαλίδος, ο κ. διευθυντής τόν ύπόγραψε, δίχως ν' άνοίξη τόν στόμα, έπειδή έχει έμπιστοσύνη στο γραμματέα του και τόν όρριξε στο σωρό τών ίστοριών. Ξέρετε, κύριε διευθυντά, ή τί γιά να έεχάσω αυτό τόν σημειώμα, ή γυναίκα μου μου έκανε μία τρομερά σκηνή. Μάθετε πώς είναι λίγο λαίμαργη και ήθελε ν' άγοράσω απ' τόν γειτονικό μου έστιατόριο, που τόν γερεύει περίφημα «ριζότο άλά μι-

Είπε γνωστό πώς ο κ. Καζιμίρ Φουριέ, διευθυντής των Καλών Τεχνών έχει άψογους τρόπους. Τώρα πώς ο κ. Πρόεδρος τόν κτηνιατρών ευθυντού με κλωτσίε, κατακυλάντόν έξηγήση ο άναγνώστης. Μά κι' ο απ' τή θέσι του, που άπολύθηκε ται στους καφενέδες.

Τό φυσά και δεν κρύνει. Όσο γιά τόν διευθυντή, τόν μετέβσαν στο Υπουργείο Προνοίας! ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

Οι άρχές της Μελβούρνης (Αυστραλία) άπαγόρευαν τήν πώληση άδειανών μπουκαλιών στα ποδόσφαιρικά γήπεδα. Γιατί φαίνεται ότι έχρησιμοποιοούντο άπό τούς θεατές ως έμπρακτος έκδήλωσις διαμαρτυρίας κατά τών δαιτητών! Παντού λοιπόν, τράβαν τά ίδια, αυτοί οι δυστυχημένοι δαιτητίζται...

Θησαυρός

ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιότητα — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εθνομάρδας

ΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΡΟΔΑ...

Τί κακό της βρίσκουν; Γιατί όλοι τάχουν μαζί της; Ποιά είναι τόν έλάττωμά της; Σε τί μειονεκτεί; Ποιά είναι τόν άδύνατό της σημείο και θέλουν να τόν άποσπάζουν άπο κοντά της; Να μη τ' άκούση ο πατέρας; Άναστατη ή μητέρα;

—Νέο παιδί και να πάρης χήρα! Τό θαυμαστικό και ή όδύνη στην έκφραση. Δίνουν τή συγκοτάθει να πάρη όποιαν άλλη θέλει. Με τήν εύχή τους, άφου τόσο βιάζεται να παντρευτή. Όχι όμως και γυναίκα που έχει γνωρίσει τή συζυγική ζωή. Με πόνο τού τά λένε οι γονείς. Με ειρωνεία τού τά λένε οι φίλοι. Κι' αυτός, έρωτευμένος με τή νεαρή χήρα δέ βλέπει τίποτα τόν κακό στην ένωσί του μαζί της.

Είναι εις βάρος της — ρωτά ο νέος — τόν γεγονός ότι δεν την έννόησε ή τύχη στον πρώτο της γάμο; Άγάπης, όπως αγαπούν όλες και παντρεύτηκε, όπως παντρεύονται όλες. Έξακολούθησε ν' αγαπά και μετά τόν γάμο τόν άντρα της. Γιά τίποτα, κανέναν δεν έχει να τήν κατηγορήση. Η πιστή σύζυγος. Υπόδειγμα συζυγικής άρετής. Έρχεται όμως ο θάνατος και τής τόν παίρνει. Όρνηται και όδύρεται, τραβά τά μαλλιά της, κλονίζονται τά νύερα της, άρρασταίνει. Ένα χρόνο, δυο χρόνια, τρία χρόνια. Βυθισμένη στη θλίψη της. Δεν την είδαν να χαμογελά, δεν την είδαν να ένδιαφέρεται γιά τή ζωή. Η πόλι τών νεκρών ήταν ο μοναδικός τόπος τών περιπάτων της.

Είναι όμως τόσο νέα. Δεκαενήα έτών ήταν όταν παντρεύτηκε. Στα είκοσιότρια της τώρα. Κάποιο πρωινό ένιωσε να ξαναβρίσκει μέσα της τόν ρόδο. Τί να της ψιθύρισαν τά όνειρα τήν ώρα τού ύπνου της; Κάθισε πάνω στο κρεβάτι της. Έγστερα σηκώθηκε με νωχέλεια, και πριν ρίξη πάνω της τή ρόμπα, κυτάχηκε στο καθρέφτη. Ωραία που ήταν άκόμα! Τώρα τόν πρόσχε για πρώτη φορά ύστερ' άπό τόσα χρόνια. Και χαμογέλασε στον έαυτό της. Άρχισε σιγά-σιγά να χαμογέλα και στους άλλους. Και ποιά τραύμα άντίζει; Στην έπούλωσι προηγουώς, με όμαλο ρυθμό, και τόν δικό της τραύμα.

Δέ μάς ένδιαφέρουν οι λεπτομέρειες. Κάποτε όμως γνωρίστηκε με τόν παιδί. Μίλησε ή ψυχή τού ένος στην ψυχή της άλλης. Σκίρτησε ή καρδιά της. Στην άρχή προσπάθησε να διαλύση τις σκέψεις της, να έκβάλη τά αισθήματα που άρχίζαν να φουντώνουν, ν' άπομακρύνη τις αισθήσεις που άρχιζαν να την περιβάλλουν. Η άμυνα της όμως ήταν κατώτερη άπό τήν όρμη της άφύπνισως. Και γιά τήν άμυνή τόν κάτω-κάτω; Ούτε ο θεός, ούτε ο άνθρωπος νόμος έμποδίζουν μία γυναίκα, νέα όπως αυτή, να ξαναφτιάξη τή ζωή της. Θα τήν ξαναφτιάχνει με τόν νεο που τής ζητούσε τόν χέρι της.

Νά όμως που όρθώνεται τόν σπίνι. Και τόν παιδί εξανίσταται. Βρίσκει τήν αντίδρασι τών δικών του άπάνθρωπη, άδικαιολόγητη, χωρίς κανένα έρεισμα. Άν άντιστέκονταν, γενικά, στο γάμο του, θάδινε κάποια έξήγησι στην αντίστασι. Άνεξήγητο τού είναι πώς τού επιτρέπουν να πάρη όποιαδήποτε άλλη, έκτός άπό τή γυναίκα που χήρεψε.

Κατά ποιά λογική; Μήπως γιάτί έχει διανύσει τούς έρωτικούς δρόμους με άλλο συνοδοιπόρο; Σάν τάχα οι άλλες να μη έχουν περάσει άπό τούς ίδιους δρόμους πριν άπό τόν γάμο τους... Και μάλιστα σήμερα σε μία εποχή που—δε λέω όλες — τά περισσότερα κορίτσια έχουν κάποια έρωτική πείρα όταν βαδίζουν προς τόν Ύμναίο.

Τί σημασία έχει άν ή πείρα είναι μικρή ή μεγάλη; Δέ μετριοιούνται με έκαστοστόμετρα αυτές οι πορείες.

Οι άπορίες τού νέου που ύπογράφει τήν έπιστολή, είναι και δικές μας άπορίες. Ίδιόζουσα ή θέσι της χήρας στην ελληνική κοινωνία. Οι κυνηγοί της εύκολης χάρας τή θεωρούν προχρήρη λεία. Μεγάλη ή πλάνη τους. Δεν θέλω να είμαι πολύ αναλυτικός. Νομίζω όμως ότι έχουν άδικο όταν λένε ότι είναι εύκολώτερη ή κατάκτησι της χήρας άπό τήν κατάκτησι της έλευθερης. Αυτά συνέβαιναν μία φορά κι' ένα καιρό. Τότε που ύπήρχε άκόμα ο γυναικωνίτης και οι άγαμες, κλεισμένες σ' αυτόν, κάτω άπό τόν βλεμμα τών πολυύμορων Ήρακλέων της τιυής τους, δεν τολμούσαν ν' άναπτύξουν έρωτική δραστηριότητα.

Δεν ήταν επίσης άσύστηρη οι περιορισμοί της χήρας. Χωρίς σύζυγο και χειραφετημένη άπό τήν πατρική έξουσία, με κάποια έλευθερία στις κινήσεις της, δεν ήταν όφο άπρόσιτες ήταν οι άλλες που δεν είχαν διανύσει τόν στάδιο τού έγγαμου βίου.

Διαφορετικές είναι σήμερα οι προϋποθέσεις. Ίδιες στις μεγάλες πόλεις. Έλληνες πια οι μεγάλες δεσμεύσεις γιά τις άνυμφευτες. Άν δεν είναι άπόλυτα έλευθερες στις κινήσεις τους όπως σε άλλες χώρες, είναι όμως άσυγκριτα περισσότερα έλευθερες άπό τότε που ζούσαν σε καθεστώς δουλείας γιά τή γυναίκα.

Χήρα ή άγαμη σήμερα, βρίσκεται κάτω άπό τις ίδιες συνθήκες άν θέλη να ζήση έρωτικά. Ίδιες περίπου οι πιθανότητες άποτυχίας ή έπιτυχίας σ' εκείνον που θά ρίξη τά δίχτυα του στα έρωτικά πελάγη. Δεν είναι πολύ πιο δύσκολο τόν ψάρεμα της έλευθερης άπό τόν ψάρεμα της χήρας. Και πλησιάζει ή μέρα που θα είναι έντελώς ίδιοι οι όροι.

Μένει όμως ή προκατάληψι που θέλει τις νήες προχέισο στόχο τών κυνηγών, ενώ βλέπει άπσάλενιο και άδιαπρόσωπο τόν θώρακα της άρετής τών άλλων. Προκατάληψι που δέ στηρίζεται στη σημερινή πραγματικότητα μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Άχ! συμφορά μου! Ο άντρας μου!...
—Μην άνησυχής, άγάπη μου, καταδιώκει!...
(Τού Μ. Γάλλια)

Λυρικό τρανούδι

Δικαιολογίες

Τις δικαιολογίες που μου λές, έγώ δεν τις άκούω, λατρευτή μου. πολλές φορές τις άκούσα, πολλές και τόσο, που έχόρτασε τόν ατί μου ν' άκούω διαρκώς πολυλογίες μ' όλες αυτές τις δικαιολογίες...

Με ξέρεις και σε ξέρω. Τί μιλάμε και λέμε πια τά ίδια και τά ίδια; Δεν πάει ο ένας τόν άλλον να γελάμε με ψεύτικες κουβέντες και παιγνίδια σαν νάμαστε, άγάπη μου, παιδιά, τήν ώρα που άγορεύει μία καρδιά.

Σε είδα... Μη μου πής πώς δεν σε είδα τόν βράδυ εκείνο τόν σκοτεινισμένο και χάθηκε απ' τή στήθη μου ή έλπιδα σε είδα... σου τόν λέω κι' έπιμένω. Μου είχες πη στο σπίνι σου πώς θάσαι και γυρίζεις με κάποιον... τόν θυμάσαι!

Είπα νάρθω και να σε σταματήσω να δής ότι σε είδα... Όμως πάλι κατώρθασα με μιάς να συγκρατήσω καί μ' αυτή τήν παραζάλη και σκέφτηκα: Γιατί να έπιμένω; Αυτό θα είναι, φαίνεται, γραμμένο...

Και τώρα τί μου λές πώς κάνω λάθος, σε είδα και τόν έσώ άλλη κι' όχι έσύ; πώς θάταν ίσως άλλης μου τόν πάθος. Τό ξέρεις τής άγάπης μου τή χούφτα και μ' όλη τήν καρδιά σου τή χούφτα; Ζητάς να βρής τόν τρόπο να με πείσης πώς δεν μπορείς ποτέ να μου άπιστήσης.

Κι' όμως αυτή ν' ή άλήθεια ή πικρή σε είδα και τόν ξέρεις... Τί να γίνη; Μεγάλος είμ' έγώ κι' έσύ μικρή. σ' έμένα ή άγάπη ζή, σ' έμένα σβύνει... Για σκέψου τα όλα αυτά... Όχι!... Μην κλάις, μη δικαιολογίες... υή μου λές!... ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΝΕΑΝΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ο θάνατος της υπέροχης μου μ' έκανε να ξαναγυρίσω στο παλιό πατοϊκό μου σπίτι. Εκείνο το βράδυ είχα καθίσει υποστά στο μικρό νοσητήριο της και προσπαθούσα να ταυτοποιήσω τα ναυτία.

Τα μάτια μου εσθονικά έπεσαν πάνω σ' ένα ναυτικό με δύο νοσημείς που μου θυμίσαν τον γοάου μου. Την εποχή που πήγαινα άκουα στο σχολείο... Ήταν δύο στίνοι, δύο υμνοί στίνοι, που είχα νοσήσει ένα βράδυ έπειτα από μια έκδοσή στην εξοχή...

Κι' οι δύο στίνοι αυτοί μου ξανάφεραν στο μυαλό μια θλιβερή περσιότητα, που είχε για ήρωά της εκείνη που μου τους είχε επινεύσει...

Δεν έμαθα ποτέ τί άπόνειρε από τότε. Κι' ούτε βάθλα να σάς άπασχολήσω μ' αυτήν. Μά αίσθανά την ανάγκη να σάς μιλήσω, για το φίλο μου, που ήταν επίσης και αντίληψης μου.

Εκείνη την εποχή, πήγαινα άκουα στο κολέγιο. Τα καλά λοκαίρια, η οικογένειά μου και μερικές άλλες ώνόνων συνανέ έκδοσες. Σε μια τέτοια έκδοσή την είδα...

Είχε ένα ώννο ποσάωπο Παναγίας, που φωτίζονταν από δύο μεγάλα μάτια. Τα δύο-εσθονά μαλλιά της έφεταν σε ναυαγισμένους υποκλές πάνω στούς ώνους της.

Ανάπαση από την πρώτη στίνην την Άνγέλα. (αυτό ήταν τ' όνομά της).

Θυμάμαι άκόμη με ποιά τοσπία της έδουλονήθηκα την άγάπη μου. Μια μέρα, που την συνάντησα στο δρόμο, πήγα κοντά και της είπα μερικά βισσικά λόγια.

Τό άλλο ποιά, καθώς πήγαινα σχολείο, είδα την Άνγέλα να βγαίνει εσθονικά, πίσω από ένα δένδρο.

Με περίμενε από μερικά λεπτά εκεί. Γιατί ήταν κι' αυτή μαθήτριά και πήγαινε από τον ίδιο δρόμο με μένα στο σχολείο της.

Κάμει μερικά βήματα να ζή γωός να μιλήσω. Σε λίγο, θα βγαίναμε στην πλατεία. Η Άνγέλα σταμάτησε τότε, έσφαισε τα δακτύλα του δεξιού της γροιά στα νείλη της κι' έπειτα μου τάδωσε να τα φιλήσω. Έτσι άογισε η άγάπη μας...

Έπειτα ήθεε το καλοκαίρι. Φανταζόμουν πώς, κατά τους τρεις υμνές τών διακοπών, θα μου δινόταν η εύκαιρία να βλέπω πιά συναντή την Άνγέλα.

Έσκει όμως, το καλοκαίρι, ήθεε από μικρή μας πάλι ένας δικηνόρος από το Παοίσι. ιαζί με τη γυναίκα του και το νυίο του. Καί συνγένησαν με μια φιλική μας οικογένεια, που θα τους φιλοξενούσε κατά τις διακοπές.

Ο γυός του δικηνόρος, ο Φίλιππος, ήταν ένας νέος με συπαθητικό ποσάωπο κι' ευνεμικούς τοσπούς.

Συνδεθήκαμε, άμείως με στενή φίλια κι' ο Φίλιππος άογισε να παίονη μέρος στις έκδοσες μας.

Παρέλειπα να σάς πώ ότι ο πατέρας του είχε κάποια συνγένηση με την οικογένειά της Άνγέλας κι' ο Φίλιππος πήγαινε συναντά στο σπίτι της.

Καταλαβαίνετε τώρα με ποιά μάτι έβλεπα αυτές τις επίσκεψες. Η ζωή μου κατάντησε σινά-σινά μαρτυρική.

Στό διάστημα αυτό, είχα μερικές κούδες συναντήσεις με την Άνγέλα. Η συμπεριφορά της απέναντί μου δεν είχε αλλάξει κι' ώστόσο, δεν άφηναν να καταλάβω πώς δεν ήμουν ο μόνος που άπασχωνόμουν τη σκέψη της.

Έπειτα από μερικές βδομάδες βεβαιώθηκα πώς ύπνονε κάτι μεταξύ του Φίλιππου και της Άνγέλας...

Πέρασα δύο υμνές άνεπίπας της άνοιξας.

Έσφαισε τέλος ο Σεπτέμβριος. Ο Φίλιππος βάθαινε σε λίγο. Θάφαινε παίονοντας μαζί του και την καρδιά της Άνγέλας.

Αυτή η ιδέα μ' άναστάτωσε. Τι ήταν η Άνγέλα για το Φίλιππο; Ένα άπλο καπρίτσιο, μια έσθονη περσιότητα... Έγώ, όμως, την έλάτρευα κι' όταν μεγάλωνα, θα την έκανα γυναίκα μου.

Έπειτα από πολλούς διασταυρώς, σκέφτηκα πώς έπρεπε να μιλήσω καθορά στο Φίλιππο.

Τού έστειλα λοιπόν, ένα σμειλίχια, πασακαλόντας να συναντηθούμε και τού ώοικα οαντεβού σε μια έξονική τοποθεσία.

Συναντηθήκαμε κατά το σούρουπο σ' αυτό το μέρος.

Έπιασε το Φίλιππο από το ύπαστο και τού μίλησε γωός περσιτοσφές. Τού άφηνήθηκα την ιστορία του έιδυλλίου μου με την Άνγέλα και τόν παρεκάλεσα να σβαστή την άγάπη μου.

Η Άνγέλα τού είπα, είχε η μεγάλη άγάπη της ζωής μου... Όταν μεγάλωνα, θα την κάμω γυναίκα μου!

Μου έμεινε άκούη-κι' ένα τελευταίο επίνεσημα.

Έστω είπα Παοαδένομαί πώς την άναπας. Άλλ' αυτό δεν άκοι. Ποέπει να έ-ετάρσμε και την καρδιά της Άνγέλας... Έστω λοιπόν, καλώς πώς η Άνγέλα μ' άναπας.

Ο Φίλιππος με κίτταξε με μια έκφραση συμπονώσας γένηση με την οικογένειά της Άνγέλας κι' ο Φίλιππος πήγαινε συναντά στο σπίτι της.

Καταλαβαίνετε τώρα με ποιά μάτι έβλεπα αυτές τις επίσκεψες. Η ζωή μου κατάντησε σινά-σινά μαρτυρική.

Στό διάστημα αυτό, είχα μερικές κούδες συναντήσεις με την Άνγέλα. Η συμπεριφορά της απέναντί μου δεν είχε αλλάξει κι' ώστόσο, δεν άφηναν να καταλάβω πώς δεν ήμουν ο μόνος που άπασχωνόμουν τη σκέψη της.

Έπειτα απ' αυτή τη συμφώνια σσίσαμε τα νείρια και ξεκινήσαμε για την πόλη.

Είχε νυχτώσει πιά και προπατούσαμε άονά κάτω από τα μεγάλα δένδρα.

Άκούσαμε εσθονικά. Βήματα. Δύο σκίες ποωνούσαν πάνω σ' ένα υμνοπύτι. Έκείνος νέος και μια νέα... Εκείνος είχε περσιτοσφές τών νείων στο μέση της και της μιλούσε. Αυτή γελούσε κάθε τόσο μ' ένα άμείμνο γέλιο.

Σταμάτησαν σε μικρή απόσταση από μας και τους είδαμε πού φιλιόντουσαν.

Η Άνγέλα! Ψιθύρισε ο Φίλιππος, παίοντάς μου τό νείο.

Ο Ζεράο! είπα, άναγνώρίζοντας τό νέο που ήταν μαζί της.

.....

Τό άλλο ποιά έμαθα την τρουφή είδησι. Ο Φίλιππος είχε φουέπει μια σφαιρά στο κεφάλι του με τό περσιτοσφές τού πατέρα του.

Αυτή είναι η θλιβερή ιστορία, που μου θυμίσαν οι δύο στίνοι που βοήθα μένα στο συστάσι της υπέρας μου...

Έγουν περάσει πολλά νείνια από τότε που έτελινθηκε. Της Άνγέλας η υμνή έφγι φονει όλότελα από τό μυαλό μου. Άλλά τό δυστυχιμένο Φίλιππο νομίζω πώς τόν έανα-δάλει άκόμη υποστά μου, όπως ήταν τή πακουή εκείνη εποχή. Κι' η άνάμνησις τού αντίληπου μου κάνει την καρδιά μου να έρρινίεται από πόνο...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΙΑΝΤΙ Ο ΠΕΡΟΡΤ

Για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού θεάτρου, μια Έλληνισ καλλιτέχνης, γνώρισε τόση μεγάλη δόξα.

Προκειται για την Έλενη Νικολαΐδου, την κορυφαία Έλληνίδα μεσόφωνο, που έκαμε για πρώτη φορά, την περασμένη εβδομάδα, την εμφάνισή της στο μεγαλύτερο μελοδραματικό θέατρο του κόσμου, την «Μετροπολιταν Όπερα» της Νέας Υόρκης, με την «Αίντα» του Βέρντι.

Τό θέατρο ήταν άσφυκτικά γεμάτο, πολλός κόσμος διανυκτέρευσε από την προηγούμενη μπροστά στα ταμεία, για να εξασφαλίσει είσιτήρια, και οι χιλιάδες θεατών, μεταξύ των οποίων και πολλοί επίσημοι, έπεφyllαξαν ένθουσιώδη ύποδοχη στην καλλιτέχνηδα.

Η Έλληνισ τραγουδίστρια, που έδοκίμασε την μεγαλύτερη χαρά της ζωής της, με δάκρυα στα μάτια, άνεκλήθη στό τέλος της παραστάσεως, 7 φορές στη σκηνή, λίγο δε άργότερα, στο καμαρίνι της, που είχε πλημμυρίσει από άνθοδίσμας, δεν πρόφαινε να ύπογράφη αυτόγραφα.

Την άλλη μέρα, οι μεγαλύτερες έφημερίδες της Νέας Υόρκης, δημοσίευσαν φωτογραφίες της στην πρώτη σελίδα, με τα πιο κασεκτικα σχόλια για την έ-ξαιρετική φωνή της και την άφραστη ήθοποιά της.

Οι γνωστοί Έλληνες σχοινοβάτες «ζωγκλέρ» Ντόν Τζόνσον, καθώς και το μπαλλέτο Στυροπούλου, έργάζονται, με μεγάλη έπιτυχία, στο Χάρτσουμ.

Ο δημοφιλής κωμικός και θιασάρχης Βασίλης Αργυρόπουλος, θα γιορτάσει, τόν έρχόμενο μήνα, την 25ετηρίδα του στο θέατρο. Ο έορτασμός θα γίνει με μια παλιά μεγάλη του έπιτυχία, τόν «Φιλάργυρο» τού Μολιέρου, που θα παίχθι στο θέατρό του για ένα δεκαπεννήμερο.

Η Κατίνα Παγινού και ο Μινωτής, που φεύγουν σε λίγες μέρες, στην Αμερική, θα ξαναγυρίσουν τόν Μάρτιο, για να εμφανισθούν πάλι στο Βασιλικό Θέατρο με δύο τραγούδια, τόν «Οιδίποδα Τυράννο» και την «Ηλέκτρα».

Οι παραστάσεις του θεάτρου Σκηνής στο Δημοτικό Θέατρο Λυρικής Σκηνής άδυνασαν να ματαιωθούν από μια πολύ περίεργη άφορη: Δεν χωρούσαν τα σκηνικά τού Κρατικού Οργανισμού να μπου-νε μέσα στο θέατρο!

Οι δύο περιουδούντες θίασοι τού έπιχειρηματίου κ. Θ. Κρίτα, έπραγμα-τοποίησαν δύο σπάνια ρεκόρ: Ο θίασος της Μαίρης Άρώνη έφυγε ένα πρωί της περασμένης, εβδομάδας, από τή Χανιά, ήρθε στην Αθήνα, και άμείως έφυγε με είδικό λεωφορείο για την Πάτρα, όπου άρχισε άσήμερον τις παραστάσεις του.

Επίσης ο μουσικός θίασος της Σοφίας Βέμπο έφυγε από τή Θεσσαλονίκη για την Κωνσταντινούπολη, με είδικό άεροπλάνο και τό ίδιο βράδυ άρχισε τις παραστάσεις του.

Η Μαίρη Λώ και ο Γιάκοβλεφ, έ-τυνα ένθουσιώδους ύποδοχης στην Κωνσταντινούπολη και άρεσαν πολύ, τόσο στο έλληνικό, όσον και στο τουρκικό κοινό.

Οι τουρκικές έφημερίδες δημοσίευσαν μακροσκελές συνεντεύξεις για τα δύο ά-στέρα τού έλληνικού τραγουδιού, μια δε από αυτές έγραψε ότι άποτελούν ένα ιδέωδες καλλιτεχνικό ζευγάρι.

Για την καινούργια μεγάλη άπο-κάλυψη τού τραγουδιού, που θα παρου-σάσει σύντομα η «Κολομυπία» σε δι-σκους, διευκρινίζεται ότι όχι λόγος έμ-φανίσεως — πρόκειται περί νεαράς και έξαιρετικά συμπαθούς καλλιτέχνης — άλλά άλλοι λόγοι, καθαρός ιδιωτικός χαρακτήρας, την έμποδίζουν, προς τό πα-ρόν, να εμφανισθι στο κοινό.

Στή Μυτιλήνη, ο μουσικός θίασος Οικονόμου δίνει παραστάσεις με μεγάλη έπιτυχία.

Η έταιρεία «Αν Ζερβός» μετά τόν «Βαφτιστικό» που είναι τώρα έτοιμος, άρ-χίζει αυτές τις μέρες, τό γύρισμα της καινούργιας κωμωδίας τού κ. Ν. Τσι-φόρου «Παίδι από τζάκι», με τόν Πέτρο Κυριακό, την Κάτια Λύντα και τήν Σμα-ρω Στεφανίδου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ζητεγος Έρωτος

Ανέκαθεν ο Έρωτας ο άστεγος, παιδιά, την τρυφερή κι' ευαίσθητη μου πλήγωνε καρδιά και είτε τόν αντίκρυζα ή τόν συλλογίζόμουνα κατάκαρδα λυπόμουνα ο οίκτος με πλημύριζε, κατάκαρδα έγκαίρωσ και προσευχόμουν: «Υψιστε, κανόνιστά έγκαίρωσ, να βοηθιά στέγη γρήγορα ο άστεγος ο Έρωτ, που τής ζωής δεν γνώρισε την ύψη την καλή της και που γυρίζει πάντοτε στους δρόμους σαν άλήτης!»

Είν' άσφαλές και βέβαιον ότι τό καλοκαίρι ο άστεγος ο Έρωτας λιγώτερο ύποφέρει.

Μά τό χειμώνα, φυσικά, μαρτυρικά, τυραννικά, σαν οι χιονιάδες πιάσουν, τα κρύα και οι μπόρες περνάνε τού ταλαιπωρον τού Έρωτα οι ώρες, και τουρτουρίζει συνεχώς, και στέκεται στα πόδια του μονάχα μ' άσπρινη και τό συνάχι, δυστυχώς, και τό φλόγα του τή σβύνει!

Αντέχει όμως ο Έρωτας σ' αυτές τις κακονυχίες και σ' άλλες μεγαλύτερες ακόμα δυστυχίες κι' έτσι τόν βλέπεις πάντοτε άκλόνητο κι' άπτόητο στα πάρκα, στα δασύλλια, σε κάθε μια γωνία με ύφος ντίπ ήλθιο ή έλαφρώς άνόητο, σε σκέψεις να ευθίζεται γεμάτος άγανία, μη ξερόντας άν γλύτωσε την περιπνευμονία!

Μά κι' άν τρυπά τό κόκκαλο τό φοβερό τ' άγιαζι, κι' άν ό... «γοργά!» ο άνθρωπος άγρίως ξεπαγιάζει, ο Έρωτας ο άστεγος στιγμήν δεν ήσυχάζει, ο ξεροσταλιάζει διαρκώς και κάτω δεν τό βάζει!

Τό ξεροδόρι άς φυσά κι' άς μαίνεται και άς λυσά κι' άς πέφτουνε και χιονιά κι' άς πέφτουνε και ή Σόνια. Στο ραντεβού τους άκρίβεις ο Κώστας και ή Σόνια, σπυρνούνε και πιάνουνε στο Πάρκο μίαν άκρουά. Κι' ένώ χτυπούν τα δόντια τους απ' την πολλή τρεμούλα, ή Σόνια λέει με γλυκό και... τρέμοντα σκολό: «Σφίξε με, Κώστα, σφίξε με! Τί στέκεσαι; Τί κά-νεις;»

«Θέλεις να νοιώσης, Σόνια μου, τό πόσο σ' αγαπώ;» «Όχι, καλέ Κωστάκη μου, θέλω να με ζεστάνης!» Έτσι ψευτοζεσταίνονται στου Πάρκου τή γωνιά και γίνονται... άγάλματα από την παγωνιά!

Πα' όλο που ή μούρα του πολν τόν κατατράχει, ο άστεγος ο Έρωτας πιστούς χιλιάδες έχει, την Πόλη και τό Στέφανο, τό Σταύρο και τή Λίτσα, την Καίτη και τόν Κλέαργο, τόν Πάνο και τή Λίτσα, που... στεγασμένο δυστυχώς δεν έχουνε λημέρι και, σαν πουλάκια ψάχνοντας για μια ζεστή φωλιτσα, ξεπερνούνε στο ύπαιθρο κι' έτσι κουρνιάζουν κάπου-ή δηλαδή στο ζάμπειο είτε στου Φιλοπάππου! Κι' άν ίσως ή κατάστασις τραβήξη για κανονά και στο Μιγάλη μια σκηνή μεγάλη κινή ή Φρόσω, εκείνος με άπόγνωση θα πη σιγά-σιγά: «Για δες καιρόν πού διάλεξε να... ψυχαβοδμε τόσο!...»

Σμειονογράφως: Σοφοκλής Γ. Οκτωβρίου

Κατάληξις

Ω! θήλη πονηρόντα! Ω! σκώληκες τής νής! Τυχάνω ήδη έμπλεος τετρομεράς όρηής καθ' όσον ένεκεν υμών κι' απ' τόν κακόν μου φλόρον ρεζίλιον κατηντήσον τών γαϊδουρογαϊδάρων. Τρέμετε όθεν τόν θυμόν άνδρός γνωστού τοίς πᾶσιν και δώσατε μοι εύλάβως την δέουσαν την βάσιν, άλλέως έτοιμος είμι μετά όρμης και σθένους να καταστώ πόλεμος τού θηλυκώδους γένους. Ήγουν συνέλθετε γυνάι, κοινώς συνεισθήτε και την ύσάτην την στιγμήν σαφώς αντίληφθήτε ότι ένταύθα κι' άλλαχού έν δόρασι ενεργώ ένας έστιν έρωτιδένς και Δόν Ζουάν... Έγώ! Έγώ είμι ο σύγχρονος Καζανόβους—ώ θήλη!— και πάσα μία έξ υμών ύπακοήν όφείλει κι' ήνεωγμένας δι' έμε να έχη τας άγκάλας δι' εύτυχίαν έρωτος και συναφείς κραπάλας. Ταύτα τας άλλας έλεγον μέσω γυνών (άπειρών και μετά φράσεων δεινών, ού μην άλλ (λά κι' έγκυρών, ταίς είπον να μοι δείξωσιν έρωτικιάς (ορμάς και να μοι άποδώσωσιν, ως ώφείλον, (τιμάς. Κακείναι καταπόρφυροι τούτεστιν έν- (τραπείσαι και έν τής ρητορείας μου σφοδρώς με- (ρακλωθείσαι, μ' άνήρπασον προστρέξασαι έξ όλων (των σημείων και έν πομπή μ' ώδήγησον εις τό... (φρενοκομείον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

MARK TERNIE

σου στείλη λεφτά, τί άλλο θα πή παρὰ
ὅτι σ' ἀγαπάει;...
"Ἐκλείσε τὰ μάτια της ἀπέραντα εὐτυ-
χιμένη ἡ φτωχιά κοπέλλα... Μιὰ ἀδά-
σταχη κούρασι τὴν πλημμύρισε. "Ἐνοι-
ωσε ὅλο της τὸ κορμὶ ἀπότομα τσακισμέ-
νο. Κάτι σὰ φωτιά φούντωσε μέσα στὸ
στήθος της. "Ἐνας βήκας δυνατὸς τὴν ἔ-
πνιξε. Καί, ξαφνικά, μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα
της ξεπήδησε ζεστό, ὁλοζώντανο, τὸ
αἷμα!...

"Ὡ γρηὶ ἔχει μείνει σὰν χαμένη, ἀμί-
λητη, μὲ τὸ γράμμα τοῦ γιουὶ της στὰ
χέρια, μπροστὰ στὸ αἷμα τοῦ κορίτσι πού
σκόρπιζε τὸ αἷμα του στὸ πάτωμα...

ΚΑ'.

Νύχτα βαθεῖα. Μέσ' στὸ φτωχικὸ τῆς
Μαρίνας, μιὰ λαμπρίτσα τοῦ πετρελαίου
φωτίζει τὴν καμαρούλα, μὲ τὴ βαρεῖα καὶ
σιωπηλὴ ἀτίμωσφαира τῆς ἀρρώστιας. Σὲ
μιὰ γωνία, ἀπάνω σ' ἓνα κρεβάτι, εἶνε
ξαπλωμένη ἡ μικρὴ ἀρρώστη. Μὲ τὰ μά-
τια της κλειστά, μὲ τὰ μάγουλα βαθυ-
λωμένα. Τὰ μαῦρα της μαλλιά σκροπι-
ζονται στὸ μαξιλάρι. Δίπλα της, καθι-
σμένη σ' ἓνα χαμλὸ σκαμνάκι, ἡ μάνα
της, τὴν κυττάζει μὲ λαχτάρα. Μὲ τὰ μά-
τια της ἀδάκρυτα. Ὁ μεγάλος πόνος, ὁ
πὶδ μεγάλος, ὁ πὶδ ζωντανός, εἶνε βουδός.
Τὸ ξέσπασμά του γίνεται βαθεῖα, στὴν
καρδιά ἐκείνου πού ποναίει... Χτυπημένη
κατακέφαλα ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτό, τὸ ἀ-
πρόοπτο ἀστροπελέκι, ἡ φτωχιά ἡ γρη-
οῦλα, λύγισε.

Τῆς τὴν εἶχανε φέρει τὴ μοναχοκόρη
της στὰ χέρια. "Ὡ μάνα τοῦ "Αποστόλη,
μαζὶ μὲ τὸν παραγιὸ τοῦ, τὸ Μηνά. Χλω-
μή, μισοπεθαμένη. Στὶς ἀκρες τῶν χει-
λίων της, εἶνε μείνει λίγο αἷμα, ἀσκού-
πιστο. Τί κραυγὴ γεμάτη σπαραγμὸ εἶ-
χε σκίσει τὸ λαρυγγί της γρηὶς μάνας!
«Κόρη μου!...». Τὴν ξαπλώσανε στὸ κρε-
βάτι της, τὴ σκεπάσανε. "Ὡ Μαρίνα ἔμε-
νε ἀκίνητη. "Ανάσαινε μὲ "δυσκολία. "Ἐ-
νας ξερός βήκας ἔσπαζε στὸ στήθος της.
— Νὰ φωνάξουμε τὸ γιατρό... συμβού-
λεψε ἡ μάνα τοῦ "Αποστόλη.

"Ἐτρεξε ὁ Μηνάς. Στὸ νησί τὸ καλο-
καίρι, μὲ τοὺς πολλοὺς παραθεριστές, εἶ-
χε καὶ πολλοὺς γιατροὺς. Μὰ τώρα, τὸ
χειμῶνα, ἓνας μονάχα ἀτόμενε: ἓνας, πού
κυττάζε ὅλες τὶς περιπτώσεις, ἀπὸ τὴ
γρίπη ὡς τὴν ἐγκυμοσύνη...

"Ἦρθε κατὰ τὸ βραδάκι, κύτταξε τὴν
ἀρρώστη, καὶ πρόσταξε ἡσυχία καὶ πα-
γωμένα ὕδρα. Κι' ἔφυγε. "Ἐμεινε λίγο δι-
πλά στὸ προσκέφαλο τῆς Μαρίνας ἡ μά-
να τοῦ "Αποστόλη, κι' ὕστερα, κατὰ τὶς
δέκα, ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναρθεῖ τὴν ἄλλη μέ-
ρα. "Ἐμεινε ὅμως ὁ Μηνάς. "Ἐσπρωσε
στὴν κουζίνα ἓνα στρώμα, κι' ἔπεσε ἀ-
πάνω. Καὶ δίπλα στὴν ἀρρώστη ἔμεινε
μοναχὴ ἡ μάνα της.

"Ἀργὰ κυλῶσαν οἱ ὥρες. Κάπου-κάπου,
ἀκούγονταν ξεροὶ ὁ βήκας τῆς Μαρίνας.
Πεταγόνταν τότε ὁρθὴ ἡ γρηὶ, κύτταζε μὲ
λαχτάρα τὴ λατρεμένη ἀρρώστη καὶ τῆς
χάιδευε τρυφερά τὰ ἰδρωμένα της μαλ-
λιά. Χαμογελοῦσε μέσ' στὸ βύθισμά τῆς
ἡ Μαρίνα, προσπαθώντας μὲ τὸ χαμῶγε-
λό της νὰ καθουχάσῃ λίγο τὴ φτωχιά
τῆ μάνα της...

Σιγὰ - σιγὰ, ἡ κούρασι, ἡ ἀγωνία,
βαρύνανε τὰ βλέφαρα τῆς γρηοῦλας. Τὰ
μάτια της κλείσανε. Μιὰ νάρκη τὴν τῶ-
λιξε. Καί, ξαφνικά, τὴν ἔκανε νὰ πετα-
χθῇ ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς Μαρίνας:

— Μητέρα...
— Κορούλα μου!... φώναξε ἀλαφια-
σμένη ἡ γρηὶ.

— Μὴ στενοχωριέσαι, μανουλά... Δὲν
ἔχω τίποτα...

Δάκρυα ἀναβλύσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς
γρηὶ. Δὲ συλλογιόταν τὸν ἑαυτὸ της
ἡ εὐγενικὴ κοπέλλα, τὴν ἀρρώστια της,
μόνο προσπαθοῦσε νὰ καθουχάσῃ τὴ
μάνα της, νὰ τῆς δώσῃ λίγο ἀναιμικὸ
κουράγιο...

— Δὲν ἔχεις τίποτα, κόρη μου... Ψι-
θύρισε ἡ γρηὶ μ' ἓναν κόμπο πού τῆς ἔ-
πνιξε τὸ λαιμὸ. Περσαστικὸ θάνε, κυρά
μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Ὡ συνέχεια

"Ἐκ τῶν πρώτων τὸν ὑπεδέχθη μὲ μεγάλες
τιμές τὸ λυκόσκυλο...

ΟΤΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΕ τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μετὰ Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

"Απὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ἀνηγγέλη
ὁ θάνατος ἑνὸς ἐξέχοντος ἐπιστήμονος,
τοῦ δικηγόρου "Ανδρόνικου Βλαστοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος ὑπῆρξε παλαιότερα μέγας παράγων
τῆς ζωῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου.
"Ὁ Βλαστός εἶχε τελεία νομικὴ κατάρτισι
καὶ διέπρεψε κατὰ τὴν πρό τῆς Μικρασια-
τικῆς καταστροφῆς περίοδο ὡς δικηγόρος
μεγάλων ὑποθέσεων οἰκονομικῶν καὶ κλη-
ρονομικῶν δικαίων, πού ἐξεδικάζοντο ἀπὸ τὸ
Πνευματικὸν Δικαστήριον τοῦ Πατριαρχείου,
ἕταν ἡ κορυφὴ τῆς "Ορθοδοξίας εἶχε αὐτὲς
τὶς δικαιοδοσίες. Δύσκολο ἦταν νὰ χάσῃ
μια ὑπόθεσι τῆς ὁποίας ἀνελάμβανε τὴν
ὑπεράσπισιν, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶχε ἀντιμέ-
τωπὸ τὴν ἄλλη νομικὴ κορυφὴ τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, τὸν μεγάλου κύρους καὶ
ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος ἐπιστήμονα Αὐρή-
λιο Σπαθάρη.

Τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον συνεκροτεῖ-
το ἀπὸ τοὺς δώδεκα Συνδικούς μὲ πρό-
εδρὸν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. "Ἐνῶπι-
ον τῶν "Αγίων δικαστῶν παρουσιαζόνταν οἱ
ἀντίδοκοι — συνήθως σύζυγοι πού ἤτοῦ-
σαν διαζύγιον, διατροφὴ κτλ. — μὲ τοὺς
συνηγόρους των. "Ἀς σημειώθῃ ὅτι συνη-
θέστατα οἱ ἀντίδοκοι ἦσαν σημαίνοντες ἔξ-
νοιοι "Ορθόδοξοι Ρῶσοι, Σέρβοι ἢ Μαυ-
ροβούνιοι πρίγκηπες, δοῦκες, κτλ. — τῶν
ὁποίων οἱ ἀναγόμενες στὸ οἰκονομικὸ καὶ
κληρονομικὸ δίκαιο περιπτώσεις ἀνῆκαν
στὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πνευματικοῦ Δικα-
στήριου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,
ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ ἐξεδικάζοντο.

"Ὁ Βλαστός στηρίζε τὶς ἐπιτυχίες του
στὴν ἀκαταμάχητη ἐπιχειρηματολογία του
καὶ στὴν ἐτοιμότητά του. "Ἦταν καυστικὸς
καὶ πολλὰς φορὲς οἱ γεμάτες λεπτὴ εἰρω-
νεία ἀγορεύσεις του, προκαλοῦσαν θυελλα.
"Ὅταν μὴ ὑπόθεσις του δὲν πῆγαινε κα-
λὰ καὶ ἐκρίνε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ
ἡ ἐκδίκασις ἕως ὅτου συγκεντρωθῇ νέα
στοιχεῖα, ἐπεσπράτευε τὴν ἐκπληκτικὴ ἑ-
τοιμότητά του. Καὶ πάντα ἐπετύγχανε ἑ-
κείνου πού ἤθελε.

Μιὰ ἀπὸ τὶς λατρεῖες τοῦ Βλαστοῦ ἦ-
ταν τὸ μεγαλοπρεπὲστατο λυκόσκυλό του,
πασιγνωστο σ' ὅλη τὴν Κωνσταντινούπολι.
Τὸ λυκόσκυλο αὐτὸ — γόνος μεγάλης καὶ
...ἀρχοντικῆς οἰκογενείας σκύλων — ζού-
σε σὰν τετράποδος... μαχαράγας. Εἶχε πάν-
τως τρόπους καὶ ὑπεδέχτο τοὺς ξένους
πολὺ ἢ λιγώτερο θερμὰ, ἀναλόγως τῆς κοι-
νωνικῆς τους θέσεως.

Τὸ 1918, λίγους μῆνες πρὸ τοῦ τέλους
τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ὅταν
πρωτοβήκα στὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελ-
μα, ὁ Βλαστός ἦταν ἐκτακτὸς συνεργάτης
ἐφημερίδων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ
ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὸ Πατριαρχεῖο.
Δὲν ὑπέγραφε ποτὲ τὰ ἄρθρα του, τὰ ὁ-
ποῖα συνήθως ἦσαν καυστικά. Εἶχε πολ-
λοὺς φίλους, ἀλλὰ λόγῳ τῆς δεύτητος μὲ
τὴν ὁποίαν διεκρινότο τὰ ζητήματα πού
ἀπασχολοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον του, εἶχε καὶ
φανατικούς ἐχθρούς.

"Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐν δράσει δημοσιογρά-
φους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν ὁ Σέργιος
Πολύκριτος, παλαίμαχος ἤδη τὸ 1918, πο-
λυμαθέτατος, ἰδιότροπος, μαινόμενος κα-
θαρευουσιάνος, θεωρῶν ἀγράμματον καί...
ἐγκληματίαν οἰονόηποτε περιφρονητὴν τῆς
καθαρευούσης. "Ὁ Πολύκριτος δὲν βισκό-
ταν σὲ πολὺ τρυφερὲς σχέσεις μὲ τὸν Βλα-
στό, λόγῳ διαφωνιῶν ἐπάνω σὲ τρέχοντα
ζητήματα. Κάθε φορὰ πού συνέβαινε νὰ
συζητήσουν οἱ δύο τοὺς — στὰ γραφεῖα
τῆς "Πατρίδος τοῦ Κερασιόγλου — κατέ-
ληγαν σὲ καυγαδάκι.

Δυὸ τρεῖς μῆνες πρὸ τῆς τουρκικῆς ἀνα-
καυχῆς τοῦ 1918 ἡ ἐπισιτιστικὴ κατάστα-
σις τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε φθάσει
στὸ ἀπρόκλητο. Εὐρίσκε, βέβαια, κανεῖς
τοῦ πούλιου τὸ γάλα τῆς μαύρης ἀγορᾶς,
τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἦσαν παρά πολλοὶ
ἐκείνοι πού μπορούσαν νὰ πλησιάσουν. Γιὰ
τὸν Πολύκριτο ἦταν ὅχι μόνον ἀπρόσπε-
λαστὴ, ἀλλὰ καί... ἔσχισημένη. "Ἀκόμη
καὶ ἂν τύχαινε κάποτε ἐκ συμπέθερας νὰ
ἔχη κάποιαν οἰκονομικὴ δυνατότητα, δὲν
ἐννοοῦσε νὰ προμηθευθῇ τίποτα ἀπὸ τὴ
μαύρη. "Ἐως ὅτου ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος μπορεῖ νὰ ζήσει θαυμασία τρώγον-
τας μόνο καρῦδια καὶ σταφίδες. Τὴ μέ-
θοδο αὐτὴ τὴν ἐφήρμοσε ὁ ἴδιος καὶ πρέ-
πει νὰ ὁμολογήσῃ ὅχι χωρὶς ἐπιτυχία.

— Δὲν εἶναι τυχαίον, ἔλεγε, τὸ ὅτι οἱ συγ-
γενεῖς μας οἱ πύθηκοι λατρεύουν τὰ κα-
ρυδιά...

Κάποτε ἀρρώστησε ὁ "Ανδρόνικος Βλα-
στός κι' ὁ Πολύκριτος, ἔχοντας νὰ συνε-
χίσῃ μιὰ συζήτησιν μαζί του πού εἶχε μεί-
νει στὴ μέση ἀπὸ τὴν προηγουμένη, ἀπε-
φάσισε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ σπιτί του.
"Ἦταν ἀπογευματινὰ καὶ ὁ καρδιοδιαίτης
δημοσιογράφος ἐκρίνε σκόπιμον νὰ προη-
θευθῇ καθ' ὁδὸν τὸ δειπνῶν του, ἀποτε-
λούμενον ἀπὸ ὑπερίστατα καθαρισμένα κα-
ρυδιά καὶ σταφίδες.

Στὸ διαμέρισμά του Βλαστοῦ τὸν ὑπε-
δέχθη ἐκ τῶν πρώτων μετὰ τὸν λυκό-
σκυλο. Αὐτὸ εἶχε κατενυστικὸ ἀντίκτυπο
στὶς ἐναντίον τῶν σκύλων γενικὰ διαθέσεις
τοῦ Πολύκριτου. Τόσο μεγάλη ἐντύπωσις
τοῦ ἔκανε, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ
του χάιδεψε σκυλί, ὅπως μὰς ἔλεγε ἀρ-
γότερα. Μὲ τὴ διακριτικότητά πού ἀπαι-
τεῖ ἡ κοινωνικὴ τάξις, ἀφῆκε τὴ χροτοσκα-
κούλα μὲ τὰ καρῦδια σὲ μιὰ γωνία τοῦ
χώλ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀδηγῆθηκε στὸ ὑπο-
δαμάτιο τοῦ σθενοῦτος. "Ὅταν, μιὰ ὥρα
περίπου ἀργότερα, ἔφθαινε ὁ Πολύκριτος,
ἔσπευσε νὰ ἀναζητήσῃ τὴ χαρτοσκακούλα
πού περιεῖχε τὰ τοῦ δειπνῶν του, ἀλλὰ
τὴν βρῆκε κομμματιασμένη. Τὰ ὠραία κα-
θαρισμένα καρῦδια τὰ εἶχε καταδροχθῆναι
κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ λυκόσκυλο, ἐνῶ
τὰ ὑπόλοιπα εἶχαν σκορπίσει στὸ πάτω-
μα. "Ἐξω φρενὼν ὁ παλαίμαχος δημοσιο-
γράφος ἔβγαλε ἓνα φιλιππικὸν κατὰ τοῦ
ἀδελφάγου ζώου, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεσε μὲ
τοὺς βαρύτερους χαρακτηρισμούς. Καὶ ὁ
μὲν τετράποδος δράστης συναισθανόμενος
τροφῶνως τὸ ἐγκλήμα του, ἀπέφυγε νὰ ἀ-
παντήσῃ. Οἱ φωνὲς ὅμως ἐκίνησαν τὴν πε-
ριέργειαν τοῦ Βλαστοῦ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε
ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἔτρεξε μὲ τὶς πιτζά-
μες στὸ χώλ, ὅπου ἔκανε μὲν τὶς δέουσας
παρηγορήσεις στὸ παρεκτραπέν λυκόσκυ-
λο, διεμαρτυρῶν ὅμως καὶ γιὰ τὴν ἀπρε-
πὴ συμπεριφορὰ τοῦ Πολύκριτου. "Απὸ
τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ σχέσεις τους κόπηκαν.
Καὶ δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶχαν ἐπαναληφθῇ
ἀργότερα.

"Ὁ Βλαστός εἶχε κατὰ τὴν ἡμετέραν
ἐκδοκίαν καὶ τοῦ Ροῖδου καὶ τοῦ Λασκαράτου. Οἱ
κληρικοὶ τοῦ Φαναρίου τὸν ἐλάτρευαν.
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

"Ὡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη,
Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ "Ιδρυματος
"Ὡ Φανέλλας τοῦ Στρατιώτου

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΕΡΑΝΟΣ τῆς «Φανέλλας τοῦ Στρατιώτου»

16.000 προσώπων ἐργάζονται
ἢ 3 τ. ν. ἐπιτυχία του

Στὶς 16 Νοεμβρίου ἡ «Φανέλλα τοῦ
Στρατιώτου» ἔκανε σ' ὅλη τὴν "Ελλάδα
τὸν ἑαυτὸν της γιὰ τοὺς "Ακρίτες τῶν
συνόρων μας. Δέκα ἔξη νηλιάδες πο-
σῶπα κινήθηκαν σ' ὅλη τὴν χώρα γιὰ
νὰ συγκεντρώσουν ἓνα μεγάλο ναυπα-
τικὸ ποσόν. "Ὡστόσο θὰ φανῇ ποτεῖον
ὅτι γίνεται ὁ ἑαυτὸς αὐτὸς στὴν καρ-
διά τοῦ γεμῶνα καὶ θὰ κάνει κανεῖς
τὴ σκέψιν ὅτι μένοι ν' ἀνορασθῶν οἱ
ποῶτες ὅλες νὰ πλενθῶν καὶ νὰ στα-
λοῦν τὰ μαλλίνα θὰ ἔνῃ ἐσθὴ τὸ... κα-
λοκαίρι! Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε διαφορετι-
κή. Τὰ μαλλίνα τὰ ἐνοῦν ἤδη καὶ τὰ
φοροῦν οἱ "Ακρίτες μας καὶ ἔ--ταινον-
ται καὶ εὐναριστῶν ὅλες τὶς καλὲς
"Ελληνίδες πού ὅπως πάντα τοὺς θυ-
μῶθηκαν καὶ τοὺς φούντισαν. "Ὁ ἑα-
υτὸς ἔνιεν γιὰ νὰ καλυφθῇ ἓνα μέρος
τῶν πιστώσεων τῆς «Φανέλλας τοῦ
Στρατιώτου» τῶν πιστώσεων πού ἄ-
νέονονται σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια ἂν
ὑπολογίσῃ κανεῖς ἐπὶ καθὲ δέμα προέ-
πει νὰ περιεῖν εἶδη ἐπενδύσεως πού ἡ
ἀξία τους νὰ θάσῃ τὴν ἰα νόση λίσσα.
"Ἐστὶ ὁ ἑαυτὸς κι' ἐφέτος ὠνανώθη-
κε μὲ σύστημα μὲ ὑποδυναμικὴ τάξι
καὶ ὅλοι ἐδῶσαν ἀπὸ τὸ ἐξοικονομῶν
γιὰ νὰ ντυθῶν ζεστὰ οἱ "Ακρίτες μας.

"Ὡ ἐνορασία αὐτὴ ἔνιεν κατὰ τὸν ἀ-
κόλουθο τρόπο : Σὲ καθὲ ἀστυνομικὸ
τυπὸν ὑπῆρχε ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἑαυτοῦ.
Αὐτὴ δὲνῶνσε τὶς διαφορὰς ἀνάμεσ
ἀπὸ ἐμπειροὺς κυρίους καὶ δεσποινίδες
πού μὲ τὴν συνοδεία "Ελληνίδων "Ὁδη-
γῶν καὶ προσκόπων βῆκαν γιὰ τὸν ἑ-
αυτοῦ.

"Ἀλλὰ πῶς ἐναγέται ἡ «Φανέλλα
τοῦ Στρατιώτου»; Τί ἐνοῦ ἐνὶ κανὲ
μένει σῆμα; Ποῖα εἶνε ἡ ψυχή του;
Μὰ εἶνε τόσο νωστή! Εἶνε ἡ Βα-
σίλισσα Φρειδερίκη ἡ ἐπίτιμος προέ-
δρος τοῦ "Ιδρυματος "Απὸ τὴν ἐποχὴ
πού ἦταν ἀκόμη διδάσκων εἶνε ὁνανώ-
σει τὴν «Φανέλλα τοῦ Στρατιώτου» μὲ
λίγες τότε κυρίες πού σὲ μιὰ εἰρηνι-
κὴ περίοδον εἶναι τὴν φαντίδα τῆς ψυ-
χανωνίας τῶν στρατιωτῶν.

Στὶς 28 "Ὀκτωβρίου 1940 ὅμως τὸ
ποδῶσμά της «Φανέλλας τοῦ Στρα-
τιώτου» προσαναοῦσθηκε στὶς ἀνάγκες
τῆς πολεμικῆς περιόδου. Καὶ τότε φῆ-
νηκε τὸ θαυμάσιον ἔργο της. "Ἀς μι-
λήσομεν γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἀνι-
στῶν πού εἶνε καὶ ἡ πὶδ πιστικὴ. Στὰ
ναυῶννα στρατεύματα ὅσα εἶναι δια-
νευθῆ τότε 919.038 μαλλίνα εἶδη κι'
ἀκούη κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν
στὶς ἀποθήκες τῆς «Φανέλλας τοῦ
Στρατιώτου» βοῆθηκαν 143.859 κου-
ματίαι.

"Ἐπειτα ἦρθε ἡ μαύρη Κατοχή.
"Ὡ «Φανέλλα τοῦ Στρατιώτου» συ-
νενοῦσθηκε τότε μὲ τὸν "Ελληνικὸν "Εου-
βοῦ Σταυρὸ καὶ τὴν ΕὐΟΧα καὶ συνέγι-
σε τὸ ἔργο της κηρύσσοντας νηλίουσ
δύονους. Μὲ τοὺς Μητροπολίτες καὶ τὶς
φιλανθρωπικὰς ὁργανώσεις ὑπόσσε
150.000 κουματίαι ἐσωτερικῶν καὶ ἑξω-
τερικῶν ἐνδυμάτων στὰ παιδιὰ τῆς Κα-

Ἀθηναῖκα ἑδῶκαιρα!

Μόνον τὸ ἥμισυ

"Ὅπως ἀνακοινώθηκε κι' ὅπως κατέστη δῆλον,
ὁ δέκατος τρίτος μισθὸς τῶν φίλων ὑπαλλήλων,
δὲν θὰ δοθῇ ὁλόκληρος κι' ἂς σῶσῃ κάθε ἐλπίδα.
Ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ μόνο... μισὴ μερίδα.

★

Γιατί, τὸ ἄλλο ἥμισυ, τὸ ἔβαλαν στὸ χέρι
καὶ τὸ προσεφλήσανε κατὰ τὸ καλοκαίρι.
Κι' ἂν ἴσως, τὸ ἐξοδεύεις, ὑπάλληλοι, σὺ φταῖς.
Νὰ τὸ κρατήσης ἔπρεπε διὰ τὶς... ἐορτές!

★

Λοιπόν, σαφῶς κι' ὀριστικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως,
παίει γιὰ φέτος ὁ μισθὸς ὁ δέκατος ὁ τρίτος.
Γι' αὐτὸ, λάβετε ὑπάλληλοι καὶ ἀνευ παραπόνου,
μισθὸν τὸν... «δωδεκάμισυ» καὶ πῆτε... καὶ τοῦ χρό-
(νου!)

Κρυπτες

Κρυπτες ἐδῶ, κρυπτες ἐκεῖ, ὅλο ἀνακαλύπτονται,
μαζὶ μὲ τ' ἀντικείμενα πού ἐκεῖ μέσα κρύπτονται.
Κρυπτες λαθραίων ρολογιῶν, κρυπτες μὲ ἀσυρμά-
(τους).
Κρυπτες λιρῶν κι' ἄλλες πολλές, μὲ τὰ ὑπάρχοντά
(τους).

★

Κι' ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τῶσων κρυπτῶν, τεκμαί-
(ρεται),
πῶς κατὰ τὸ καθέναν μας νὰ κρύβῃ ἐνδιαφέρεται.
Λαθραῖα, ὑποπτα χαρτί, ἢ τὰ... αἰσθημάτων του,
κι' ἰδίως ἀπ' τὸν ἑφορὰ τὰ εἰσοδήματά του.

★

Αὐτῇ, τῆς ἀποκρύψεως, ἐπικρατεῖ ἡ ἀρχή.
Περνάμε ἐστὶν, δηλαδὴ μιὰ... «κρυπτοεποχή»!
Κι' ἐστὶν, λοιπόν, ἐφτάσαμε — ἂς μὴ μὰς πιάσῃ
(ματί—

καθέναν εἰς τὸ εἶδος του, νάμαστε «κρυπτο-
(κά τ'...)

Ἐπιδειξεις μοντέλων

Πλημμύρισε ἡ "Αθήνα «μῆς»
ἀληθινὰ πρώτης γραμμῆς,
καὶ σῶματα θαυμάσια καὶ καλλιγράμους πόδας,
πού ἐκ Παρισίων ἐρχονται ὡς μαννέκεν τῆς μόδας.

★

Στὴ «Γκράν Μπρετάννια» ἐκθέτουνε τὰ νεὰ τὰ μον-
(τέλα),
πού εἶν' ἀλήθεια ὑπέροχα, ξεχωρὰ, μούρλια, τρέλλα.
Οἱ "Αθηναῖες τοῦ συρμού πᾶν καὶ τὰ καμαρώνουν.
Καὶ ὕστερα οἱ ἄντρες τοὺς τρέχουν καὶ τὰ... πλη-
(ρώνουν).

★

Μὰ πᾶν καὶ κύριοι συχνά, ἀπὸ παλὰ συνήθεια.
Καὶ βλέποντας τὴν κάθε «μῆς» ντυμένη σὰν κον-
(τέσσα),
Σκέπτεται ὁ καθέναν τους: «Νάχαμε, λέει, ἀλήθεια,
τ' ἀπόξω ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ τὸ... ἀπὸ μέσα!»

Θαλερὸν γῆρος

Συνέβη αὐτὸ τὸ γεγονός πρὸ ἡμερῶν στὸ Βόλο.
Δυὸ γέροι θαλερώτατοι, πού ἀκόμη παίζουν... ρολό,
ἐξήντα πέντε ἐτῶν αὐτὸς κι' ἐκείνη ἐξήντα...μόνο,
πού φαίνεται πῶς αἰσθημαθὰ ἔχουν ἀπὸ χρόνον,
κι' ἦσαν κι' οἱ δύο χήροι.
τοῦ "Ἡσαΐα χόρεψαν ξανά τὸ πανηγύρι!
(νία—
"Ἦταν δὲ στὸ γάμο τους—νὰ ζήσουν πολλὰ χρό-
(να—

δυὸ θυγατέρες τοῦ γαμπροῦ καὶ ἑξή του... ἐγγόνια!

★

Δὲν ξέρω τί φρονεῖτε σῆς γιὰ κατὰ τέτοια πράματα.
Ἐγὼ θαυμάζω κι' ἐκτίμω τέτοια λαμπρὰ γερᾶματα.
Καὶ τὰ ἐγγόνια χαίρομαι πού—νάχουμε τὸ νοῦ
(μας—
θὰ λὲν κατόπιν: «Εἴμαστε στὸ γάμο τοῦ... παποῦ
μας!»

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

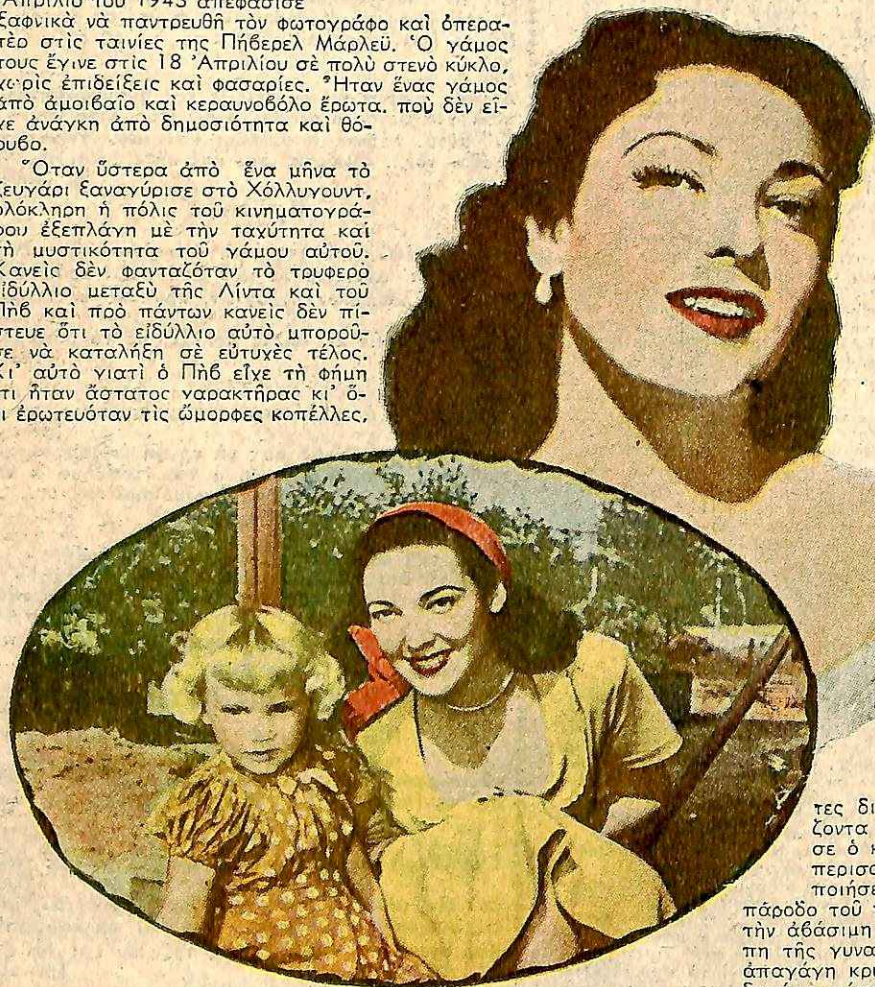
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ένα παιδί γιορίζει το ζευ-
γος Λίντα Ντάρνελ - Πήβ
Μάρλεϋ

Το Ρένο της Πολιτείας Νε-
βάδα της Αμερικής είναι η
πόλις των διαζυγίων και
το Λας Βέγκας του Μεξικού
ή πόλις των γάμων. Σ' αυτά
τα δυο μέρη καταφεύγουν οι
αστέρες του Χόλλυγουντ όταν
θέλουν να ζητήσουν διαζύγιο
ή να παντρευθούν. Στο Λας
Βέγκας, λοιπόν, κατέφυγε και
η όμορφη και συμπαθέστατη
στάρ Λίντα Ντάρνελ, όταν τον
Απρίλιο του 1943 απέφασε
ξαφνικά να παντρευθεί τον φωτογράφο και όπερα-
τέο στις ταινίες της Πήβερελ Μάρλεϋ. Ο γάμος
τους έγινε στις 18 Απριλίου σε πολύ στενό κύκλο,
χωρίς επιδείξεις και φασαρίες. Ήταν ένας γάμος
από αμοιβαίο και κεραυνοβόλο έρωτα, που δεν εί-
νε ανάγκη από δημοσιότητα και θό-
ρυβο.

Όταν ύστερα από ένα μήνα το
ζευγάρι ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ,
ολόκληρη η πόλις του κινηματογράφου
ξεπέταξε με την ταχύτητα και
τη μυστικότητα του γάμου αυτού.
Κανείς δεν φανταζόταν το τρυφερό
ειδύλλιο μεταξύ της Λίντα και του
Πήβ και πού πάνταν κανείς δεν πί-
στευε ότι το ειδύλλιο αυτό, μπορού-
σε να καταλήξει σε εύτυχες τέλους.
Κι' αυτό γιατί ο Πήβ είχε τη φήμη
ότι ήταν άστατος ναρκωτήρας κι' ο-
τι έρωτευόταν τις όμορφες κοπέλλες,

Η δραματική ζωή ΕΝΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ανω: Η Λίντα Ντάρνελ. Στο μέ-
σον: Η διάσημη στάρ με την κορούλα
της Λόλα.

που γνώριζε, με μεγάλη ευκολία...

— Απορώ με τη βιασύνη της κόρης
μου! Έλεγε λίγες μέρες αργότερα η μη-
τέρα της Λίντα. Βέβαια ο Πήβ φαίνεται
καλός νέος και δείχνει ότι αγαπάει τρε-
λά τη Λίντα, αλλά και κάποια προσοχή
στις φήμες, που κυκλοφορούν εις βά-
ρος του δεν θα έβλαπτε. Τους εύχομαι
πάντως να ευτυχίσουν και να κάνουν
πολλά παιδιά...

Ν' αποκτήσουν πολλά παιδιά... Αυτό
ήταν το όνειρο της οικογένειας Ντάρνελ
και ιδιαίτερα της Λίντα. Με τις ελπίδες
αυτές, λοιπόν, ο καιρός περνούσε. Πέ-
ρασε ένας χρόνος απ' το γάμο, πέρασε
δεύτερος, αλλά καμιά ένδειξη ότι η
Λίντα θα γινόταν μητέρα.

Η όμορφη Λίντα φαινόταν πολύ στε-
νοχωρημένη και συχνά έκλαιγε από τη
λύπη της. Όσπου μιά μέρα απέφασε
να ξηγηθεί καθαρά με τον άνδρα της:

— Η Λίντα και ο Πήβ Μάρλεϋ, λίγο πριν
από το διαζυγίο τους, στο γήπεδο του
γκόλφ...

— Λατρεύω τα παιδιά, χρυ-
σέ μου, και θάθελα πολύ να
γίνομαι μητέρα τριών χαριτωμέ-
νων παιδιών, του είπε περ-
νώντας τα χέρια της γύρω
απ' το λαιμό του Πήβ.

— Τρία παιδιά;... Έκανε
αυτός τρομαγμένος. Έγώ δεν
τά θέλω τα παιδιά!

Ούτε η καταφανής λύπη
ούτε τα δάκρυα της όμορφης
Λίντα στάθηκαν ικανά ν' αλ-
λάσουν την απόφαση του Πήβ.

— Αισθάνομαι τον εαυτό
μου μόνο και το σπίτι έντε-
λως άδειο, έλεγε συχνά η
Λίντα στη μητέρα της. Έχω βέβαια
την αγάπη του Πήβ, αλλά αυτό δεν φθα-
νει. Ένα παιδί τουλάχιστον θα με
γέμιζε χαρά και ευτυχία...

Παιδί δικό του δεν ήθελε ο Πήβ, γι-
ατί, καθώς έλεγε, δεν ήθελε να κάνει έ-
πι πλέον τη Λίντα να υποφέρει κι' ί-
σως να κινδυνεύσει. Θα μπορούσαν, ό-
μως, να υιοθετήσουν ένα ξένο, μόνο και
μόνο για να ικανοποιηθεί έν μέρει η έ-
πιθυμία της γυναίκας του. Όταν της
είπε τη σκέψη του αυτή το δέχθηκε με
χαρά.

Πριν αλλάξει γνώμη ο Πήβ, η Λίντα
άρχισε να επισκέπτεται τα διάφορα ι-
δρύματα και να βλέπει κάθε μέρα ένα
σώο παιδί. Τελικά διάλεξε ένα νεο-
γέννητο κοριτσάκι πέντε εβδομάδων που
έσπευσε να υιοθετήσει και αργότερα,
στις 21 Μαρτίου του 1948 να το βα-
φτίσει με το όνομα Λόλα.

Το παιδί αυτό λοιπόν έγινε
στο τέλος η αιτία του διαζυγίου
μεταξύ της Λίντα και του
Πήβ. Στην αρχή ο θετός
πατέρας της Λόλας έδει-
χνε ότι τη συμπαθούσε και
ένδιαφερόταν γι' αυτήν.
Όταν όμως η μικρούλα
άρχισε να χαμογελάει και
να λέει τη λέξη «μαμά», ο
Πήβ στενοχωριόταν απ' την
παρουσία της.

— Πιο καλά δεν ήμαστε
πρώτα, χωρίς το παιδί και
τις φασαρίες του, έλεγε
συνά στη γυναίκα του.

Έτσι άρχισαν οι πρώ-
τες διαφωνίες και τα πρώτα σύννεφα στον ορι-
ζοντα της συζυγικής ευτυχίας τους. Όσο περνού-
σε ο καιρός, τόσο η θετή μητέρα της αγαπούσε
περισσότερο τη Λόλα και τη γέμιζε από περι-
ποιήσεις, φροντίδες και δώρα. Αντιθέτως, με την
πάροδο του χρόνου, τη μισούσε περισσότερο ο Πήβ. Με
την αβάσιμη και νοσηρή σκέψη πως του πήρε την αγά-
πη της γυναίκας του ο Πήβ απέπεισάσε μιά μέρα να
απαγάγει κρυφά τη μικρή απ' το σπίτι και να την ο-
δηγήσει κάπου, άγνωστον που...

Αλλά την τελευταία
στιγμή, τυχαίως οι προβέσεις του έγι-
ναν γνωστές στη Λίντα, που τον έπια-
σε τη στιγμή που προσπαθούσε να την
βάλει κρυφά στο αυτοκίνητό του. Έτσι
ή ρήξις ανάμεσα στο ζευγάρι ήρθε ξα-
φνικά και οριστικά.

Μεταξύ του άνδράς της και του παι-
διού της η Λίντα προτιμούσε το παιδί,
ενώ ο Πήβ προτιμούσε τη Λίντα. Κι'
έπειδή δεν υπενώρησε κανένας, η δια-
φορά τους έφτασε στα δικαστήρια.

Εφέτος τον Ιούνιο εξεδόθη το δια-
ζύγιο από ασυμφωνία χαρακτήρων, χω-
ρίς καμιά υποχρέωση για διατροφή εκ
μέρους του Μάρλεϋ. Μ' αυτή δέ τη δρα-
ματική αιτία, λύθηκε ένας ακόμη ευτυ-
χισμένος γάμος στο Χόλλυγουντ, που
κράτησε 8 ολόκληρα χρόνια. Σήμερα ο
Πήβ είναι απαρηγόρητος, που έχασε την
όμορφη γυναίκα του. Όσο για τη Λίν-
τα, βέβαια υπέστη έναν ήθικό κλονισμό
από τη δραματική εξέλιξη της ιστορίας
αυτής, αλλά τουλάχιστον έχει μιά παρη-
γοριά: τη συντροφιά της μικρής και χα-
ριτωμένης Λόλας, που τώρα είναι ένα
θαυμάσιο κοριτσάκι.

Π. ΣΑΓΙΩ

Λουί Ζουρντάν
Τζιν Τίντσερς

Ο σοφός καθηγητής

Ο μεσόκοπος άνθρωπος με τα χρυσά γυαλιά, προχωρούσε αργά, σκυφτός, ανηφορίζοντας το δρόμο προς το σπίτι του. Νυχτώνει. Οι διαβάτες ήταν άραιοι σ' εκείνη την ερμητική γειτονιά. Απέναντι από τον άνθρωπο που ανέβαινε, φάνηκε σε μια στιγμή μια γυναίκα να κατεβαίνει. Φαινότανε βιαστική και λιγάκι άφηρημένη. Ο άνθρωπος δεν την είδε που ζύγωνε. Η γυναίκα έπεσε απάνω του. Κλονίστηκε και σωριάστηκε κάτω, βγάζοντας μια φωνή πόνου!...

Χτυπήσατε;... τη ρώτησε αναστατωμένος.

Ενα κύμα από φίνο άρωμα τον αγκάλιασε, καθώς έσκυβε απάνω της. Μέρα στο μισοκόκοτο της ώρας εκείνης, είδε τα μάτια της να τον κυττάζουν με πονεμένα βλέμματα... Ταραγμένος, τη σήκωσε. Εκείνη όμως έβγαλε μια δεύτερη φωνή, την ώρα που πατούσε το αριστερό της πόδι.

Πονάτε; τη ρώτησε ξανά.

Μου φαίνεται πως τόβγαλα το πόδι μου... του απάντησε.

Η φωνή της ξεψύχησε μελωδική στ' αούτιά του. Μια πρωτόγνωρη συγκίνηση τον σάστισε...

Θα μπορούσατε, άκουμπώντας απάνω μου, να περπατήσετε ως... το σπίτι μου;... της ψιθύρισε με δισταγμό. Είπε εδώ κοντά... Θα προσπαθώ... είπε η ωραία γυναίκα.

Κούτσα-κούτσα, ανηφόρισε, στηριγμένη απάνω του. Εκείνος έτρεμε. Νάταν η ευθύνη γι' αυτό που είχε συμβεί, νάταν το πλυσίμα του με τη γυναικεία ομορφιά, που τόσα ατέλειωτα χρόνια άσκητικής μελέτης την είχε βελτιώσει στερηθεί;...

Μπροστά σ' ένα παλιό διάδρομο σπίτι, το αταίριαστο ζευγάρι που το είχε τόσο απρόοπτα δημιουργήσει η τύχη, σταμάτησε. Ο άντρας έβγαλε με χέρι πούτρεμο από την τσέπη του ένα κλειδί, κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα, έμπασε τη γυναίκα που άκουμπουσε απάνω του μέσα, έκλεισε την πόρτα, και, σιγά-σιγά, τη βοήθησε ν' ανέβει τις σκάλες. Στο κεφαλόσκαλο, μια γρήγορη απήρεια, τους υποδέχτηκε και τους δυο κατάπληκτοι. Κιτάζε, μια τον κύριο της, μια την όμορφη γυναίκα που συνάντησε, και για πολλή ώρα, δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη...

Αντί γι' αυτήν, όμως, μίλησε ο κύριός της, νευρικά, ξερά:

Βοήθησε με, σε παρακαλώ, Ζωή, να μεταφέρουμε την κυρία σ' έναν καναπέ... Αμίληση, η γρήγορη απήρεια έπιασε τη νέα γυναίκα από την άλλη μεριά, και τη βοήθησε, μαζί με τον ηλικιωμένο κύριο, να βαλθεί στο ντιβάνι του σαλονιού. Ξαπλώνοντας, η ωραία γυναίκα, έβγαλε πάλι ένα στεναγμό

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Λιγότερο τώρα, αλλά πονάω... του απάντησε. Ελπίζω να μου περάσει σε λίγο, για να πάω να σας ενοχλώ.

Τί λέτε;... Πώς μπορείτε να το φαντάζεστε κάτι τέτοιο;... Έπεσε η κυρία; ρώτησε η υπηρέτρια.

Ναι, Ζωή... Και ίσως νάβγαλε το πόδι της!...

Α, πρέπει να κάνουμε μερικές έντριδες με ζεστή σαπουνάδα τότε... Μόνο έτσι θα πάει να πονάει.

Αντε, λοιπόν, Ζωή... Μην κάθεσαι... Πάω, κύριε καθηγητά...

Και βγήκε από το σαλόνι βιαστικά. Ο ηλικιωμένος κύριος, μένοντας μόνος του με την ωραία γυναίκα πουχε μισοκλείσει τα μάτια της με μια χαριτωμένη εγκατάλειψη, έκασε σε μια καρέκλα, αντίκρου της.

Και τώρα, είπε φανερά ταραγμένος, καιρός είναι, νομίζω, να συστηθούμε... Σπύρος Βαλτιδής, καθηγητής της Οργανικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο...

Μ' ένα χαμό χαμόγελο, η γυναίκα τούδωσε το χέρι της:

Νέλλη Στεφανή... συστήθηκε απλά. Ο καθηγητής πήρε το χέρι της, κι ύστερα, εσφηνικά, τώφερε με τρυφερό σεβασμό, στα χείλια του...

Από καιρό η γόνιμα είχε σκοπό της να γνωρίσει ένα σοφό. Να μη ανάμεσα σ' αυτόν και στην επίσημη του, και να κυριαρχήσει. Θάταν ένας καινούργιος της θρίαμβος αυτός. Ένας σοφός δεν μοιάζει καθόλου μ' ένα εύφλεκτο παιδάκι: οι αισθήσεις του, δαμασμένες θεληματικά, αφήνουν ελεύθερο το πνεύμα να προσφέρει τα φώτα του στον κόσμο.

Η καρδιά του περιορίζεται στα καθάρια χειρωνακτικά της καθήκοντα και δεν γίνεται όργανο αισθηματικής ευαισθησίας. Όλ' αυτά, φιλοδοξούσε να τα αλλάξει η Νέλλη... Η αναστάτωση τη ζωή ενός σοφού, να διώξει τη σοφία του, και να εγκατασταθεί η ίδια μέσα στην καρδιά του, ζωντανεύει από τον απρόοπτο έρωτα...

Και νά, το πείραμά της είχε πετύχει άπoluta... Ο Σπύρος Βαλτιδής, είχε εσφηνικά πάψει νάνε ο αναγνωρισμένος σοφός, κι είχε γίνει ένα άσπια έρωτευμένο ανθρώπινο, που το διέκρινε όπως ήθελε η γόνιμα...

Ύστερ' από την πρώτη εκείνη συνάντησή τους, με το τόσο επίτηδες σκηνοθετημένο στραμπουλήγματο που διόδωκε, η Νέλλη προσέλασε τον καθηγητή Βαλτιδή να την επισκεφτεί στο σπίτι της, για να πάρουν μαζί το ταξί. Για πρώτη φορά, ο σοφός κυττάχτηκε έκθετο το κρίσιμο απόγευμα στον καθρέφτη... Προσπάθησε να καμουφλά-

... τη ρώτησε αναστατωμένος.

Ενα κύμα από φίνο άρωμα τον αγκάλιασε, καθώς έσκυβε απάνω της. Μέρα στο μισοκόκοτο της ώρας εκείνης, είδε τα μάτια της να τον κυττάζουν με πονεμένα βλέμματα... Ταραγμένος, τη σήκωσε. Εκείνη όμως έβγαλε μια δεύτερη φωνή, την ώρα που πατούσε το αριστερό της πόδι.

Πονάτε; τη ρώτησε ξανά.

Μου φαίνεται πως τόβγαλα το πόδι μου... του απάντησε.

Η φωνή της ξεψύχησε μελωδική στ' αούτιά του. Μια πρωτόγνωρη συγκίνηση τον σάστισε...

Θα μπορούσατε, άκουμπώντας απάνω μου, να περπατήσετε ως... το σπίτι μου;... της ψιθύρισε με δισταγμό. Είπε εδώ κοντά... Θα προσπαθώ... είπε η ωραία γυναίκα.

Κούτσα-κούτσα, ανηφόρισε, στηριγμένη απάνω του. Εκείνος έτρεμε. Νάταν η ευθύνη γι' αυτό που είχε συμβεί, νάταν το πλυσίμα του με τη γυναικεία ομορφιά, που τόσα ατέλειωτα χρόνια άσκητικής μελέτης την είχε βελτιώσει στερηθεί;...

Μπροστά σ' ένα παλιό διάδρομο σπίτι, το αταίριαστο ζευγάρι που το είχε τόσο απρόοπτα δημιουργήσει η τύχη, σταμάτησε. Ο άντρας έβγαλε με χέρι πούτρεμο από την τσέπη του ένα κλειδί, κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα, έμπασε τη γυναίκα που άκουμπουσε απάνω του μέσα, έκλεισε την πόρτα, και, σιγά-σιγά, τη βοήθησε ν' ανέβει τις σκάλες. Στο κεφαλόσκαλο, μια γρήγορη απήρεια, τους υποδέχτηκε και τους δυο κατάπληκτοι. Κιτάζε, μια τον κύριο της, μια την όμορφη γυναίκα που συνάντησε, και για πολλή ώρα, δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη...

Αντί γι' αυτήν, όμως, μίλησε ο κύριός της, νευρικά, ξερά:

Βοήθησε με, σε παρακαλώ, Ζωή, να μεταφέρουμε την κυρία σ' έναν καναπέ... Αμίληση, η γρήγορη απήρεια έπιασε τη νέα γυναίκα από την άλλη μεριά, και τη βοήθησε, μαζί με τον ηλικιωμένο κύριο, να βαλθεί στο ντιβάνι του σαλονιού. Ξαπλώνοντας, η ωραία γυναίκα, έβγαλε πάλι ένα στεναγμό

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Λιγότερο τώρα, αλλά πονάω... του απάντησε. Ελπίζω να μου περάσει σε λίγο, για να πάω να σας ενοχλώ.

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Λιγότερο τώρα, αλλά πονάω... του απάντησε. Ελπίζω να μου περάσει σε λίγο, για να πάω να σας ενοχλώ.

Τί λέτε;... Πώς μπορείτε να το φαντάζεστε κάτι τέτοιο;... Έπεσε η κυρία; ρώτησε η υπηρέτρια.

Ναι, Ζωή... Και ίσως νάβγαλε το πόδι της!...

Α, πρέπει να κάνουμε μερικές έντριδες με ζεστή σαπουνάδα τότε... Μόνο έτσι θα πάει να πονάει.

Αντε, λοιπόν, Ζωή... Μην κάθεσαι... Πάω, κύριε καθηγητά...

Και βγήκε από το σαλόνι βιαστικά. Ο ηλικιωμένος κύριος, μένοντας μόνος του με την ωραία γυναίκα πουχε μισοκλείσει τα μάτια της με μια χαριτωμένη εγκατάλειψη, έκασε σε μια καρέκλα, αντίκρου της.

Και τώρα, είπε φανερά ταραγμένος, καιρός είναι, νομίζω, να συστηθούμε... Σπύρος Βαλτιδής, καθηγητής της Οργανικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο...

Μ' ένα χαμό χαμόγελο, η γυναίκα τούδωσε το χέρι της:

Νέλλη Στεφανή... συστήθηκε απλά. Ο καθηγητής πήρε το χέρι της, κι ύστερα, εσφηνικά, τώφερε με τρυφερό σεβασμό, στα χείλια του...

Από καιρό η γόνιμα είχε σκοπό της να γνωρίσει ένα σοφό. Να μη ανάμεσα σ' αυτόν και στην επίσημη του, και να κυριαρχήσει. Θάταν ένας καινούργιος της θρίαμβος αυτός. Ένας σοφός δεν μοιάζει καθόλου μ' ένα εύφλεκτο παιδάκι: οι αισθήσεις του, δαμασμένες θεληματικά, αφήνουν ελεύθερο το πνεύμα να προσφέρει τα φώτα του στον κόσμο.

Η καρδιά του περιορίζεται στα καθάρια χειρωνακτικά της καθήκοντα και δεν γίνεται όργανο αισθηματικής ευαισθησίας. Όλ' αυτά, φιλοδοξούσε να τα αλλάξει η Νέλλη... Η αναστάτωση τη ζωή ενός σοφού, να διώξει τη σοφία του, και να εγκατασταθεί η ίδια μέσα στην καρδιά του, ζωντανεύει από τον απρόοπτο έρωτα...

Και νά, το πείραμά της είχε πετύχει άπoluta... Ο Σπύρος Βαλτιδής, είχε εσφηνικά πάψει νάνε ο αναγνωρισμένος σοφός, κι είχε γίνει ένα άσπια έρωτευμένο ανθρώπινο, που το διέκρινε όπως ήθελε η γόνιμα...

Ύστερ' από την πρώτη εκείνη συνάντησή τους, με το τόσο επίτηδες σκηνοθετημένο στραμπουλήγματο που διόδωκε, η Νέλλη προσέλασε τον καθηγητή Βαλτιδή να την επισκεφτεί στο σπίτι της, για να πάρουν μαζί το ταξί. Για πρώτη φορά, ο σοφός κυττάχτηκε έκθετο το κρίσιμο απόγευμα στον καθρέφτη... Προσπάθησε να καμουφλά-

... τη ρώτησε αναστατωμένος.

Ενα κύμα από φίνο άρωμα τον αγκάλιασε, καθώς έσκυβε απάνω της. Μέρα στο μισοκόκοτο της ώρας εκείνης, είδε τα μάτια της να τον κυττάζουν με πονεμένα βλέμματα... Ταραγμένος, τη σήκωσε. Εκείνη όμως έβγαλε μια δεύτερη φωνή, την ώρα που πατούσε το αριστερό της πόδι.

Πονάτε; τη ρώτησε ξανά.

Μου φαίνεται πως τόβγαλα το πόδι μου... του απάντησε.

Η φωνή της ξεψύχησε μελωδική στ' αούτιά του. Μια πρωτόγνωρη συγκίνηση τον σάστισε...

Θα μπορούσατε, άκουμπώντας απάνω μου, να περπατήσετε ως... το σπίτι μου;... της ψιθύρισε με δισταγμό. Είπε εδώ κοντά... Θα προσπαθώ... είπε η ωραία γυναίκα.

Κούτσα-κούτσα, ανηφόρισε, στηριγμένη απάνω του. Εκείνος έτρεμε. Νάταν η ευθύνη γι' αυτό που είχε συμβεί, νάταν το πλυσίμα του με τη γυναικεία ομορφιά, που τόσα ατέλειωτα χρόνια άσκητικής μελέτης την είχε βελτιώσει στερηθεί;...

Μπροστά σ' ένα παλιό διάδρομο σπίτι, το αταίριαστο ζευγάρι που το είχε τόσο απρόοπτα δημιουργήσει η τύχη, σταμάτησε. Ο άντρας έβγαλε με χέρι πούτρεμο από την τσέπη του ένα κλειδί, κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα, έμπασε τη γυναίκα που άκουμπουσε απάνω του μέσα, έκλεισε την πόρτα, και, σιγά-σιγά, τη βοήθησε ν' ανέβει τις σκάλες. Στο κεφαλόσκαλο, μια γρήγορη απήρεια, τους υποδέχτηκε και τους δυο κατάπληκτοι. Κιτάζε, μια τον κύριο της, μια την όμορφη γυναίκα που συνάντησε, και για πολλή ώρα, δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη...

Αντί γι' αυτήν, όμως, μίλησε ο κύριός της, νευρικά, ξερά:

Βοήθησε με, σε παρακαλώ, Ζωή, να μεταφέρουμε την κυρία σ' έναν καναπέ... Αμίληση, η γρήγορη απήρεια έπιασε τη νέα γυναίκα από την άλλη μεριά, και τη βοήθησε, μαζί με τον ηλικιωμένο κύριο, να βαλθεί στο ντιβάνι του σαλονιού. Ξαπλώνοντας, η ωραία γυναίκα, έβγαλε πάλι ένα στεναγμό

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Λιγότερο τώρα, αλλά πονάω... του απάντησε. Ελπίζω να μου περάσει σε λίγο, για να πάω να σας ενοχλώ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

Την Πέμπτη 8 Νοεμβρίου ξε-ελεσθήσαν στη Φιλαδέλφεια τών 'Ηνωμένων Πολιτειών οι νάουοι της 'Αβανγκάρντς. Σινάτρου, 'Η τελετή έγινε σ' ένα φιλικό σπίτι του Γούνου και οι καλεσμένοι ήταν ελάνιστοι. Ο Φάινκ και η 'Αβανγκάρντς, 'Ηταν εξυμνη-τοπο τοις ελάνιστους δημοσιο-γράφους που πληροφόρησαντες το γεγονός κάπως άνα έτασαν επί τόπου την τελευταία στιγμή. Με-τά την τελετή ένα υαύο πολυ-τελές αυτοκίνητο ξεκίνησε από την Βίλλα. Ένας άνδρας κα-θόταν στο δρόμο, και δίπλα του μια γυναίκα με το ποσάτο σκε-παμένο με βέλο. Ο δημοσιογρ-αφός βέβαιον ότι έπαιρκε τον κα-ταδιώκτη, το υποστήριξε αμέσως με-γάλη ταχύτητα.

Φαντάζεστε τώρα την άπονο-νή τους στο όσον ύστερα από μακρά καταδίωξη διέπιστωσης πως οι δυο επιβάτες της υαυτι-οφόρου λιμνούσαν δεν ήταν πα-ρά ένας φίλος του Φάινκ και μια καυαρία. Στο μεταξύ το Γού-νος έβγαλε ανενόλητο από τη Βίλλα και όπως ενόωθον προ-νά τωσαν τον υαύο με λήτος στην 'Αβανγκάρντς. Ένας έσκαλοει με κά-θε τοπο να παραπλανή τους αδι-αίτητους δημοσιογράφους.

Η 'Αβανγκάρντς, 'Ηταν σήμε-ρα νωόναν παντρεύεται για τοίτη φο-ρά. Ήταν στο παρελθόν σύζυγος του Μίκυ Ρουνέ και του διευ-θυντού ούνοτοας 'Αντ' Σάου. Όσο για τον Φάινκ, νωόναν πο-δών της 'Αβανγκάρντς την υαυτι-οφόρο από μια μακρόχρονη και ήρεμη υαυτική ζωή.

Στο Λονδίνο, ο 'Οσσον Ο'έλλανς παίζει τόσο φυσικά τον ρόλο του 'Οθέλλου στο θέατρο ώστε ένα βράδυ της πε-ρασμένης εβδομάδας παρ' όλων να στανάλισαν στ' αλήθεια την παρτίδα του Γκούνου Ουέ που υποδύεται τον ρόλο της Δυσ-δαιμόνας!...

Ύστερ' από έντονες διαμαρ-τυρίες των κατοίκων του Δυτικού Βερολίνου οι άρκεαίνες ό-νες κατόνε απνόρεσαν την ποδο-λά ταινιών του σκηνοθέτη Βάϊτ Χάλαντ, συζύγου της Χοι-στίνας Ζεντεουπάου. Οι Γερμα-νικοί μετά την απναυατιστική παρ-τίδα, δεν έννοσαν να συνναόσουν στον Βάϊτ Χάλαντ το νενονό ότι υαυ-ρισε το αντίδορικό φίλο 'Ο' Έδουαρδ Σούε που συνέτεινε ση-μαντικά στον αντίσμητικό άνωνά του 'Ζου Ράιν.

Ο σπεταέτο Λουσιέν Μπα-λάν, ιπποτάς στο φακό του ό-πλου έννοσαν πο'όσοι όλες οι με-γάλες όδεις του Χάλλνουντ κα-τέταξε ως ένε τις βενέτες πω-ς

... τη ρώτησε αναστατωμένος.

Ενα κύμα από φίνο άρωμα τον αγκάλιασε, καθώς έσκυβε απάνω της. Μέρα στο μισοκόκοτο της ώρας εκείνης, είδε τα μάτια της να τον κυττάζουν με πονεμένα βλέμματα... Ταραγμένος, τη σήκωσε. Εκείνη όμως έβγαλε μια δεύτερη φωνή, την ώρα που πατούσε το αριστερό της πόδι.

Πονάτε; τη ρώτησε ξανά.

Μου φαίνεται πως τόβγαλα το πόδι μου... του απάντησε.

Η φωνή της ξεψύχησε μελωδική στ' αούτιά του. Μια πρωτόγνωρη συγκίνηση τον σάστισε...

Θα μπορούσατε, άκουμπώντας απάνω μου, να περπατήσετε ως... το σπίτι μου;... της ψιθύρισε με δισταγμό. Είπε εδώ κοντά... Θα προσπαθώ... είπε η ωραία γυναίκα.

Κούτσα-κούτσα, ανηφόρισε, στηριγμένη απάνω του. Εκείνος έτρεμε. Νάταν η ευθύνη γι' αυτό που είχε συμβεί, νάταν το πλυσίμα του με τη γυναικεία ομορφιά, που τόσα ατέλειωτα χρόνια άσκητικής μελέτης την είχε βελτιώσει στερηθεί;...

Μπροστά σ' ένα παλιό διάδρομο σπίτι, το αταίριαστο ζευγάρι που το είχε τόσο απρόοπτα δημιουργήσει η τύχη, σταμάτησε. Ο άντρας έβγαλε με χέρι πούτρεμο από την τσέπη του ένα κλειδί, κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα, έμπασε τη γυναίκα που άκουμπουσε απάνω του μέσα, έκλεισε την πόρτα, και, σιγά-σιγά, τη βοήθησε ν' ανέβει τις σκάλες. Στο κεφαλόσκαλο, μια γρήγορη απήρεια, τους υποδέχτηκε και τους δυο κατάπληκτοι. Κιτάζε, μια τον κύριο της, μια την όμορφη γυναίκα που συνάντησε, και για πολλή ώρα, δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη...

Αντί γι' αυτήν, όμως, μίλησε ο κύριός της, νευρικά, ξερά:

Βοήθησε με, σε παρακαλώ, Ζωή, να μεταφέρουμε την κυρία σ' έναν καναπέ... Αμίληση, η γρήγορη απήρεια έπιασε τη νέα γυναίκα από την άλλη μεριά, και τη βοήθησε, μαζί με τον ηλικιωμένο κύριο, να βαλθεί στο ντιβάνι του σαλονιού. Ξαπλώνοντας, η ωραία γυναίκα, έβγαλε πάλι ένα στεναγμό

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Λιγότερο τώρα, αλλά πονάω... του απάντησε. Ελπίζω να μου περάσει σε λίγο, για να πάω να σας ενοχλώ.

Τί λέτε;... Πώς μπορείτε να το φαντάζεστε κάτι τέτοιο;... Έπεσε η κυρία; ρώτησε η υπηρέτρια.

Ναι, Ζωή... Και ίσως νάβγαλε το πόδι της!...

Α, πρέπει να κάνουμε μερικές έντριδες με ζεστή σαπουνάδα τότε... Μόνο έτσι θα πάει να πονάει.

Αντε, λοιπόν, Ζωή... Μην κάθεσαι... Πάω, κύριε καθηγητά...

Και βγήκε από το σαλόνι βιαστικά. Ο ηλικιωμένος κύριος, μένοντας μόνος του με την ωραία γυναίκα πουχε μισοκλείσει τα μάτια της με μια χαριτωμένη εγκατάλειψη, έκασε σε μια καρέκλα, αντίκρου της.

Και τώρα, είπε φανερά ταραγμένος, καιρός είναι, νομίζω, να συστηθούμε... Σπύρος Βαλτιδής, καθηγητής της Οργανικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο...

Μ' ένα χαμό χαμόγελο, η γυναίκα τούδωσε το χέρι της:

Νέλλη Στεφανή... συστήθηκε απλά. Ο καθηγητής πήρε το χέρι της, κι ύστερα, εσφηνικά, τώφερε με τρυφερό σεβασμό, στα χείλια του...

Από καιρό η γόνιμα είχε σκοπό της να γνωρίσει ένα σοφό. Να μη ανάμεσα σ' αυτόν και στην επίσημη του, και να κυριαρχήσει. Θάταν ένας καινούργιος της θρίαμβος αυτός. Ένας σοφός δεν μοιάζει καθόλου μ' ένα εύφλεκτο παιδάκι: οι αισθήσεις του, δαμασμένες θεληματικά, αφήνουν ελεύθερο το πνεύμα να προσφέρει τα φώτα του στον κόσμο.

Η καρδιά του περιορίζεται στα καθάρια χειρωνακτικά της καθήκοντα και δεν γίνεται όργανο αισθηματικής ευαισθησίας. Όλ' αυτά, φιλοδοξούσε να τα αλλάξει η Νέλλη... Η αναστάτωση τη ζωή ενός σοφού, να διώξει τη σοφία του, και να εγκατασταθεί η ίδια μέσα στην καρδιά του, ζωντανεύει από τον απρόοπτο έρωτα...

Και νά, το πείραμά της είχε πετύχει άπoluta... Ο Σπύρος Βαλτιδής, είχε εσφηνικά πάψει νάνε ο αναγνωρισμένος σοφός, κι είχε γίνει ένα άσπια έρωτευμένο ανθρώπινο, που το διέκρινε όπως ήθελε η γόνιμα...

Ύστερ' από την πρώτη εκείνη συνάντησή τους, με το τόσο επίτηδες σκηνοθετημένο στραμπουλήγματο που διόδωκε, η Νέλλη προσέλασε τον καθηγητή Βαλτιδή να την επισκεφτεί στο σπίτι της, για να πάρουν μαζί το ταξί. Για πρώτη φορά, ο σοφός κυττάχτηκε έκθετο το κρίσιμο απόγευμα στον καθρέφτη... Προσπάθησε να καμουφλά-

... τη ρώτησε αναστατωμένος.

Ενα κύμα από φίνο άρωμα τον αγκάλιασε, καθώς έσκυβε απάνω της. Μέρα στο μισοκόκοτο της ώρας εκείνης, είδε τα μάτια της να τον κυττάζουν με πονεμένα βλέμματα... Ταραγμένος, τη σήκωσε. Εκείνη όμως έβγαλε μια δεύτερη φωνή, την ώρα που πατούσε το αριστερό της πόδι.

Πονάτε; τη ρώτησε ξανά.

Μου φαίνεται πως τόβγαλα το πόδι μου... του απάντησε.

Η φωνή της ξεψύχησε μελωδική στ' αούτιά του. Μια πρωτόγνωρη συγκίνηση τον σάστισε...

Θα μπορούσατε, άκουμπώντας απάνω μου, να περπατήσετε ως... το σπίτι μου;... της ψιθύρισε με δισταγμό. Είπε εδώ κοντά... Θα προσπαθώ... είπε η ωραία γυναίκα.

Κούτσα-κούτσα, ανηφόρισε, στηριγμένη απάνω του. Εκείνος έτρεμε. Νάταν η ευθύνη γι' αυτό που είχε συμβεί, νάταν το πλυσίμα του με τη γυναικεία ομορφιά, που τόσα ατέλειωτα χρόνια άσκητικής μελέτης την είχε βελτιώσει στερηθεί;...

Μπροστά σ' ένα παλιό διάδρομο σπίτι, το αταίριαστο ζευγάρι που το είχε τόσο απρόοπτα δημιουργήσει η τύχη, σταμάτησε. Ο άντρας έβγαλε με χέρι πούτρεμο από την τσέπη του ένα κλειδί, κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα, έμπασε τη γυναίκα που άκουμπουσε απάνω του μέσα, έκλεισε την πόρτα, και, σιγά-σιγά, τη βοήθησε ν' ανέβει τις σκάλες. Στο κεφαλόσκαλο, μια γρήγορη απήρεια, τους υποδέχτηκε και τους δυο κατάπληκτοι. Κιτάζε, μια τον κύριο της, μια την όμορφη γυναίκα που συνάντησε, και για πολλή ώρα, δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη...

Αντί γι' αυτήν, όμως, μίλησε ο κύριός της, νευρικά, ξερά:

Βοήθησε με, σε παρακαλώ, Ζωή, να μεταφέρουμε την κυρία σ' έναν καναπέ... Αμίληση, η γρήγορη απήρεια έπιασε τη νέα γυναίκα από την άλλη μεριά, και τη βοήθησε, μαζί με τον ηλικιωμένο κύριο, να βαλθεί στο ντιβάνι του σαλονιού. Ξαπλώνοντας, η ωραία γυναίκα, έβγαλε πάλι ένα στεναγμό

Πονάτε ακόμη;... τη ρώτησε εκείνος με πραγματική αγωνία.

Λιγότερο τώρα, αλλά πονάω... του απάντησε. Ελπίζω να μου περάσει σε λίγο, για να πάω να σας ενοχλώ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ 'Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ' Είς ένδ.οφέρουσας

Όπως κάθε πρωί στις 8 πα-ρά 20, ο κ. Σταύρος Κοντομάν-νης έκανε τη γραμμή του, μπρο-στα στον καυρεφτή της ντουλα-πας. Το κεφαλί του ήταν ακόμα βουρ από τον ύπνο κι έντελως ανυποψίαστο για το μεγάλο νέν, που ήταν έτοιμο ν' αναγγελθώ, χωρίς καμία επίσημηση. Η Σωσώ βρισκόταν ακόμα ξαπλώ-μενη στο κοσέβατι, απολαμβάνον-τας το πρώτο χουζούρι. Ξαφνικά, τη μονοτονία της σιωπής, την έ-κοψε η χαριτωμένη φωνή της, που είχε ένν' αλλοιωτικό τόνο:

— Ξέρεις κάτι, Σταύρε;

— Τι;

— Νομίζω πως πρόκειται να γίνης μπαμπάς!

Ο Σταύρος έμεινε με μισοδε-μένη τη γραβάτα. Τα μάτια του άστραψαν.

— Αλήθεια; ρώτησε.

— Ναι... Διότι, όχι νομί-ζω. Είμαι σίγουρη!

Ο μέλλον μπαμπάς συγκινή-θηκε. Ένα χρόνο παντρεμένος, μάτια περίμενε τα σημάδια που θα του έλεγαν πως άργότερα θα κυλούσε καρποτόσκι, μ' ένα μπει-νή μέσα. Και νά το! Το δαύμα έγινε. Μια αναστάτωση τρυφερόν συναισθημάτων έννοιωσε να τον πνίγει. Πήγε κοντά στη γυναίκα του, την αγκάλιασε με σιτοργή.

— Μά... αλήθεια; Είνε γεγο-νός; Πως το κατάλαβες;

Εκείνη του είπε τα συμπτώ-ματα που την έκαναν να καταλά-βη πως, καμπόσους μήνες άργώ-τερα, μια νέα μονάδα έμελλε να προστεθώ στον πληθυσμό της γής. Ο Σταύρος έκανε χαρές. Κι' εκείνο το πρωί έφυγε με στρα-δοδεμένη τη γραβάτα, για το γραφείο. Στο δρόμο περπατούσε με το κεφαλί ψηλά, γεμάτος ύ-περηφάνεια.

Το μεσημέρι είδοποιήθηκε κι' έ-φτασε η πεθερά. Μετά το γεύμα, μίλησαν για την τακτική που έ-πρεπε ν' ακολουθούσε το αντρόγυ-νο, στους μήνες που θα ώριμαζε, σιγά-σιγά, ο καρπός.

— Η ένδοξή μου, έχει κα-θήκοντα και υποχρεώσεις! είπε η παλιά μαμά. Η Σωσώ δεν πρέ-

... τη ρώτησε αναστατωμένος.

Ενα κύμα από φίνο άρωμα τον αγκάλιασε, καθώς έσκυβε απάνω της. Μέρα στο μισοκόκοτο της ώρας εκείνης, είδε τα μάτια της να τον κυττάζουν με πονεμένα βλέμματα... Ταραγμένος, τη σήκωσε. Εκείνη όμως έβγαλε μια δεύτερη φωνή, την ώρα που πατούσε το αριστερό της πόδι.

<

πνοές, για να συλλάβει την δαίμονα.

— Έγώ δεν μυρίζω! απάντησε.

— Τι λες Σταύρο μου; Έμένα μούσπασε τη μύτη η μυρωδιά. Κοντεύω να λιγοθυμήσω Σταύρο μου! Τρέχα να ιδής που τούχουν μαγερέφες και φέρε μου λίγο...

— Πάω, Σωώ μου!

Βγήκε στο κεφαλοσκαλό. Μήπως μαγερεύουν στο απάνω; Χτύπησε την πόρτα, ρώτησε. «Οχι, απάνω είχαν μουςακά. Στο κάτω μήπως; Ούτε. Στο κάτω είχαν μακαρονάδα. Ρώτησε και στα δίπλα. Ούτε εκεί υπήρχε οχταπόδι. Ξαναγύρισε απογοητευμένος.

— Μήπως έκανες λάθος, στη μυρωδιά, Σωώ μου;

— Μα τί λες τώρα, Σταύρο μου; Αφού σου λέω οχταπόδι μου μύρισε!

— Δεν σου μύρισε μουςακά; Δεν σου μύρισε μακαρονάδα; Δεν σου μύρισε κεφτέδες;

— «Οχι! Οχταπόδι! Κι' αίσθανομαι πως, αν δεν φάω οχταπόδι κρασατο, θα μου βγί σε κακό.

— Περίμενε! Θα σου φέρω οχταπόδι!... δόλωσε ο Σταύρος και ξαναβγήκε.

Ρώτησε δίπλα, απέναντι, στα γύρω σπιτία. Το οχταπόδι το άγνοούσαν. Νάκανε λάθος η Σωώ; Αποκλείεται! Οι γυναίκες όταν βρίσκονται σ' αυτή την κατάσταση, αποκτούν μια θαυμαστή οφθαλμική ικανότητα, που συλλαμβάνει και τις πιο μακρινές μυρωδιές. Μία ικανότητα που θα τη ζήτησαν και τα λαγωνικά της καλύτερης ράτσας. Άρα, κάπου θαπρεπε να υπάρχει οχταπόδι. Συνέχισε την περιόδεα του στη γειτονιά. Τέλος το βρήκε. «Οχι το οχταπόδι, αλλά το σπίτι, όπου το είχαν μαγερέψει. Ήταν δυο τετραγώνια πιο κάτω, στον πίσω δρόμο. Δυστυχώς μόλις είχε τελειώσει. Πώς θα γυρίζε με άδεια τα χέρια; Αυτό θα μπορούσε να είχε ουσσερετική επίδραση στο μέλλον νεογνό.

— Πώς δεν το σκέφτηκα; είπε και χαμογέλασε.

Μπήκε στο πρώτο εστιατόριο: — Μήπως έχετε οχταπόδι κρασατο;

— «Οχι, δυστυχώς. Άλλα είχαν ταϊπούρες, γαρίδες, αστακό. Δεν πάνε να είχαν! Τράβηξε σε δεύτερο ρεστοράν. Τέλος, στο έβδομο, πέτυχε.

— Βάλε μου δυο μερίδες σ' ένα χαρτί!

Επέστρεψε ένθουσιασμένος στο σπίτι, με το τρόπαιο της νίκης του.

— Νά το... Και μη ρωτάς πως το ανακάλυψα!

Η Σωώ τσίμπησε ένα μεζεδάκι. Ένα ελάχινο κομματάκι ποδιού. Και παραιτήθηκε.

— Εύχαριστώ! είπε.

— Αυτό ήταν όλο; ρώτησε, απορημένος, ο Σταύρος. Φάε χριστιάνη μου!

— Δεν θέλω άλλο! Αυτό το μεζεδάκι μου αρκεί. Ίσια-Ίσια για τη μυρωδιά!...

Η νύχτα πέρασε ήσυχη. Το πρωί, πριν φύγει για το γραφείο του ο Σταύρος, τη ρώτησε: — Μήπως σου μυρίζει τίποτα, Σωώκα μου;

— «Οχι, Σταύρο μου. Πήγαυνη ήσυχος στη δουλειά σου!

Το μεσημέρι, καθώς γύριζε στο σπίτι και περνούσε από τα μπάρ της οδού Δώρου, του ήρθε μια πικαντική μυρωδιά στα ρουθούνια.

— Τσίροι! είπε και συγκινήθηκαν οι σιελογόνοι του άδενες, όπως και οι δικόι σας αυτή τη στιγμή — βάζω στοιχήμα.

Του τύλιζαν πεντέξη σ' ένα χαρτί. Μπήκε στο λεωφορείο, γεμάτο εκείνη την ώρα. Η μυρωδιά των τσίρων ξεχύθηκε μέσα στο όχημα. Κάποιος διαμαρτυρήθηκε:

— Με τσίρους, δεν μπαίνουν στα λεωφορεία! — Άς λένε, ότι θέλουν, οι άλλοι. Δεν μπαί-

νουν, λέει, στα λεωφορεία! — Άμ που μπαίνουν οι τσίροι, παρακαλώ; Σε καμμία λιμουζίνα του διπλωματικού σώματος;

— Σαφικά, άκουσθηκε μία λαχταρισμένη γυναίκα φωνή; — Άσασ! Τσίροι!... «Ασασ!... Έναν τσίρο!...

Ο Σταύρος κυτάζε κατά το μέρος απ' όπου έρχοταν η φωνή. Ήταν μία γυναίκα που καθόταν μπροστά κοντά στο παράθυρο, με αναφοκοκινισμένο πρόσωπο. Δίπλα της ένας επιβάτης, με χοντρά μάγουλα. Ο επιβάτης σηκώθηκε:

— Ποιός έχει μαζί του τσίρους, παρακαλώ;

— Έγώ! απάντησε ο Σταύρος, με θάρρος.

— Για το Θεό! Δώστε μας ένα και τόν πληρώσαμε όσα-όσα! Η κυρία μου εινε εις ένδιαφερόσαν και της μύρισαν!

— Αμέσως! είπε ο Σταύρος, που ζύπνησαν μέσα του τα αισθηματά της συναδελφικής αλληλεγγύης. Παρακαλώ! — απευθύνθηκε προσεκτικά προς τους συνεπιβάτες, — κάντε μου τόπο να περάσω!

— Κάντε τόπο να περάσουν οι τσίροι! είπε ένα περαχτήρι.

Ο Σταύρος, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του λεωφορείου, άνοιξε δρομο μέσα στον ανθρώπινο κλοιό κι' έφτασε ως το κάθισμα της κυρίας. Άνοιξε το δεματάκι.

— Ορίστε, ματάμι!

Ο σύζυγος τράβηξε ένα: — Πάρε, Ιουλίτσα μου!

Η Ιουλίτσα άρπαξε τον τσίρο και τόν μασούλησε ευχαριστήμενη.

— Μεσί! είπε ο σύζυγος. Η κυρία μου, εινε πέντε μηνών!

— Η δική μου μόλις δυο! έξωμολογήθηκε ο Σταύρος.

— Της μύρισαν;

— «Οχι! Μου μύρισαν έμένα. Και τούς πάω για να της μύρισουν!...

Στην επόμενη στάσι, ο Σταύρος κατέβηκε, αφού χαιρέτησε θερμά το συναδελφό του. Πήγε στο σπίτι.

— Σου μυρίζει τίποτα; ρώτησε τη Σωώ, με χαμόγελο θριάμβου.

— Ναί... Πώ! πώ! Τσίροι! Θεέ μου... Πέτα τους! Πέτα τους! Δεν την άντεχω αυτή τη μυρωδιά!

— Μα έγω για σένα τούς πήρα! είπε άπελπισμένος ο Σταύρος.

— Ο τσίρος εινε ο έχθρος μου!... Πέτα τους που σου λέω!... Και πολύ μακριά. Σε άλλη γειτονιά! Αυτή η μυρωδιά θα μου κάνει κακό!

Ο καυμένος ο Σταύρος, πετάχτηκε άμέσως έξω. Πήγε πεντέξη δρόμους παρακάτω και πέταξε τούς τσίρους σε μια υπόνομο. Ήταν πολύ δυστυχώς. Κατάλαβε πως δεν μπορούσε να προσεφλή τις οσφρητικές απαιτήσεις της γυναίκας του. Άδικα μύηκε στον κόπο! Άγworσε τσίρους για να τούς γευθή μια άλλη ένδιαφερόσα. Τέλος πάντων, κάποια ήθικη αποζημίωσι ήταν κι' αυτή.

— Έν τάξει! είπε, όταν ξαναβρε στο σπίτι. Οι τσίροι εξαφανίστηκαν!

— Έχεις όμως τη μυρωδιά τους, απάνω σου, Γρήγορα, να πιάς να κάνης μπάνιο και ν' αλλάξεις! Τσίρομυρίζεις ολόκληρο!

Ο Σταύρος ύποβλήθηκε και σ' αυτόν τον κόπο. Έπειτα, η Σωώ τόν κατάβρεξε με κολώνιες κι' αρώματα, για να φύγει και το τελευταίο ίχνος της τσίρομυρωδιάς. Κι' έτσι μονάχα ηρέμησε.

★

Η ένδιαφερόσα της Σωώς, διαδόθηκε στη γειτονιά. Και οι εύγενέστερες γειτονισσες, όταν είχαν κανένα δρεκτικό φαί, πάντα της έφερναν ένα μεζε.

— Για τη μυρωδιά, κυρία Σωώ μου!

Αυτές οι μυρωδιές έγιναν ά επιβλήτης του Σταύρου. Γιατί, η οσφρησι της Σωώς ήταν κάτι το άπίστευτο. Λες και η έννοητική αυτή αίσθησι, είχε κεραίες και συνελάμβανε και τις λεπτότερες οσμές, όπως ένα καλό ραδιόφωνο αρπάζει τα έρτζιανά των πιο μακρινών σταθμών. Και τότε, ο Σταύρος ήταν υποχρεωμένος να τρέχει δεξιά κι' αριστερά, για ν' ανακαλύπτει το φαγητό που έκανε την έκπομπή της οσμής και να το φέρει στη μέλλουσα μαμά. Έκτελούσε αυτό το καθήκον με ευχαρίστησι, όχι και μεγάλη βέβαια. Γιατί ήταν και μερικές περιπτώσεις που αυτή η έρευνα καταντούσε ένοχλητική, όχι μόνο γι' αυτόν, αλλά και για άλλους χριστιανούς, έντελώς άνοητους. Νά π. χ. εκείνο το βράδυ που γύριζαν από το σινεμά. Η ώρα δέκα και μισή. Καθώς περπατούσαν, η Σωώ στάθηκε έξω από μια πολυκατοικία, πήρε βαθειά είσπνοη και είπε:

— Μου μύρισε κοτόπουλο κατσαρόλας! Σταύρο, θα λιγοθυμήσω!

Κάθισε στο πεζούλι της πολυκατοικίας. Ο Σταύρος δεν άκουσε καμμία μυρωδιά. Άλλα αφού την ένοιωσε η Σωώ, δεν χωρούσε αμφιβολία. Κάπου εκεί μέσα, στην πολυκατοικία, υπήρχε το ένοχο κοτόπουλο.

— Στάσου και θα το βρώ!

Η πόρτα της πολυκατοικίας ήταν άνοιχτή. Μπήκε μέσα, στάθηκε στην είσοδο και βάλθηκε να μυρίζη ρουφήχτα. Δεν τού έρχοταν κοτόπουλο.

— Άς χτυπήσουμε τις πόρτες! είπε.

Χτύπησε στο Ισόγειο. Τού άνοιξε μία υπέρπρεττα.

— Έσείς τράτε κοτόπουλο κατσαρόλας;

— «Οχι, κύριε! Έμεις έχουμε ντολμάδες!

— Με συγχωρείτε. Χτυπάει στο πρώτο. Τού άνοιξε μία κυρία: Μήπως έχουν κοτόπουλο, κατά τύχη;

— «Οχι!

Χτυπάει στο δεύτερο. Παρουσιάζεται ένας παχύς κύριος: Παρντόν, αλλά μήπως...

— Είσθε της Εφορείας; ρωτά ύποπτα ο παχύς κύριος.

— «Οχι! Είμαι της κυρίας!... Της κυρίας που εινε κάτω και η οποία...

— Λυπάμαι πολύ! Άλλα σήμερα δεν έχουμε κοτόπουλο. Για κυττάξετε στο από πάνω.

Χτυπάει στο από πάνω. Έμφανίζεται ένας ψηλός, λιγνός τύπος, με στρυφνό πρόσωπο. Με συγχωρείτε, αλλά έσεις μήπως μαγεύετε απόψε κοτόπουλο κατσαρόλας;

— Με εϊρωνεύεσθε, κύριε! άπαντά ο λιγνός τύπος. Συμβιβάζεται, δημόσιος υπάλληλος και κοτόπουλο;

— Ά! Δεν ήξερα... Παρντόν!

Χτυπάει σε άλλα τέσσερα διαμερίσματα. «Οχι, δεν είχαν κοτόπουλο. Μένει το τελευταίο. Κουδουνίζει. Καμμία απάντησι.

Ξανακουδουνίζει για δεύτερη φορά, πιο έντονα. Τέλος, με το τρίτο κουδούνισμα, άνοιγει η πόρτα.

Ένας ηλικιωμένος κύριος με πτυζάμες και μαχμουρλίδικη, στριμένη φάτσα.

— Με συγχωρείτε για την ένοχλησι. Άλλα...

— Τι να σε συγχωρώ, άναιδέστατε, που με σηκώσε από τόν ύπνο, για να ρωτήσης αν είχαμε κοτόπουλο, έντεκα η ώρα νύχτα!

— Έχετε δίκιο, ζητώ συγγνώμη. Άλλα η γυναίκα μου, έχετε εινε εις ένδιαφερόσαν και της μύρισε.

— Και τί με νοιάζει έμένα; Έγω την έφερα σ' αυτή τη θέση! Ορίστε κατάστασι! Θα χάνω έγω τόν ύπνο μου, έπειδή

μια άγνωστη κυρία εινε εις ένδιαφερόσαν!...

— Τέλος πάντων, είχατε η δεν είχατε;

— Αυτό εινε δικός μου λογαριασμός. Το λόγο θα σου δώσω!

Και τού κλείνει την πόρτα με πάταγο. Ο Σταύρος κατεβαίνει νικημένος.

— Δεν υπαρχει κοτόπουλο! λέει στη Σωώ.

— Νατο! απαντά εκείνη και τού δείχνει ένα σκυλί που ξεκοκκάλιζε κάποιο κομμάτι. Ο σκύλος τώτρωγε πίσω από τη γωνία και παρουσιάσθηκε τώρα.

— Που το βρήκες, μαρέ; τόν ρωτάει ο Σταύρος.

— Άλλα ο σκύλος δεν δίνει άπόκρισι. Τράει τα τελευταία ύπολείμματα του εκλεκτού γεύματος και γρυλλίζει άπαισία, σαν να διαισθάνεται ότι κάποιος λόγος γίνεται σχετικά με το μεζέ του.

Καταλήγουν σ' ένα ρεστοράν.

★

Ένα άλλο βράδυ, καθώς και-μόντουσαν, ο Σταύρος αισθάνεται σκουτήματα ζυπνάει.

— Μου μύρισε παστουρμάς, Σταύρο!

Ο Σταύρος ανάβει το φάε. Η ώρα τρεις παρά δέκα μετά τα μεσάνυχτα.

— Τέτοια ώρα, μαρέ Σωώ; Από που κι' ως που;

— Δεν ξέρω. Μου μύρισε με τό... μυαλό! Είδα πως έτρωγα παστουρμά και ζύπνησα με τη μυρωδιά στη μύτη.

— Καλά. Νά ξεμερώση και θα σου φέρω.

Τώρα τόν θέλω, Σταύρο! Χάνομαι!...

Ο Σταύρος σηκώνεται και ντύνεται βιαστικά. Κάτι μπουρμυρίζει. «Τρεις το πρωί! Άνοίξε τώρα να βρης παστουρμίνε!... Μάλιστα, θαπρεπε να ύμια!... Μάλιστα, διανυκτερεύον πήρχε κάποιο διανυκτερεύον μπασκάλικο, με όλα τα άγαθά, για τις ένδιαφερόσες. Τώρα, που να προσφύγη για να βρη τόν παστουρμά;

Στη λέξι «προσφύγη», μία ιδέα τού έρχεται. Βγαίνει τρεχάτος έξω.

— Ταξι! Σ' έναν προσφυγικό συνοικισμό!...

— Σε ποιόν;

— Σε όποιον νάνε!

Φτάνουν στο Βύρωνα. Βροντάει μία πόρτα.

— Άνοίξε!

Άνοίγει το παράθυρο. Μία ήλικιωμένη γυναίκα, με άναστατωμένα μαλλιά, τρομαγμένη από το άποτόμο ζύπνημα.

— Τι τρέχει καλέ;

— Άμάν, κυρία μου! Μήπως σάς βρίσκειται λίγος παστουρμάς;

— Τέτοια ώρα, χριστιανέ μου! Τι πάθατε;

— Έξερτε... (έξηγει την περίπτωση). Και της μύρισε.

— Αφού εινε για τέτοια δουλειά, να σάς δώσουμε! Γυρίζει με τόν παστουρμά, θριαμβευτής. Η Σωώ κοιμάται βαθειά. Την ζυπνά:

— Σήκω, Σωώ. Σούφερα παστουρμά.

— Άχ! μη με ζυπνάς, καυμένε!... Απάνω στη γλίσκα του ύπνου. Άς τόν στήν κουζίνα. Τρώω το πρωί!... Κι' έβλεπα ένα όνειρο!

— Τι όνειρο, Σωώ;

— Ότι έτρωγα ταϊπούρα της αχάρας!... Μη μ' ένοχλης!

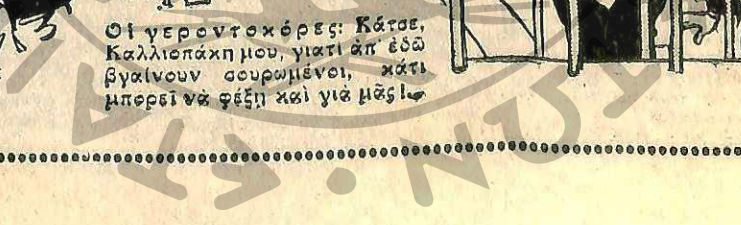
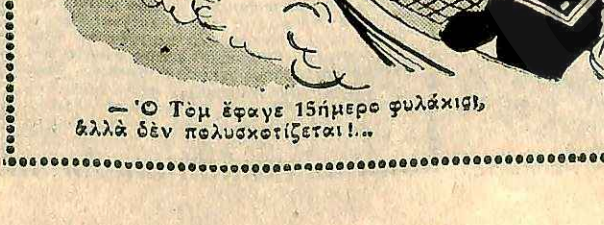
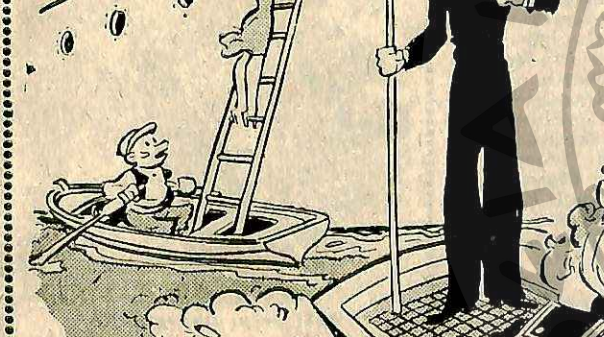
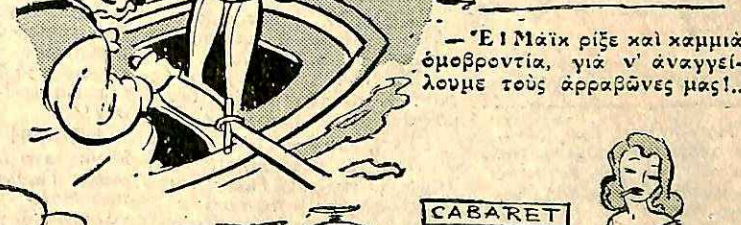
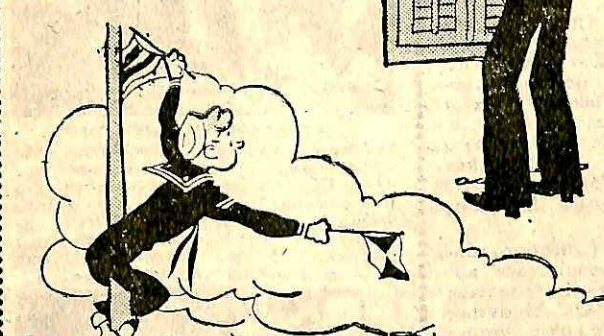
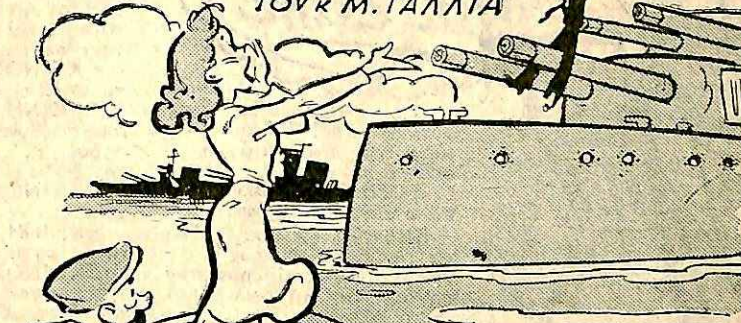
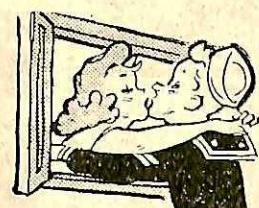
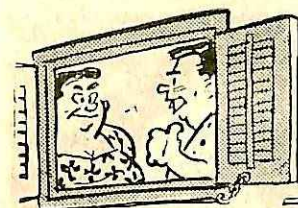
Και — εύτυχώς — ξανακοιμάται! Άλλοιάς βάζε ο Σταύρος άλλα τρεχάματα. Γδύνεται σιγά-σιγά, προσέχοντας ν' άποφύγη τόν παραμικρό θόρυβο.

Και εινε ακόμα δυο μηνών, φιθιρίζει, καθώς πέφτει στο κρεβάτι. Μας μένουν άλλοι έφτά! Δεν ξέρω τί παιδι θα βγί. Άλλα πολύ φοβούμαι, ότι θα βγάλουμε... λαγανικά!

— Και τί με νοιάζει έμένα; Έγω την έφερα σ' αυτή τη θέση! Ορίστε κατάστασι! Θα χάνω έγω τόν ύπνο μου, έπειδή

μια άγνωστη κυρία εινε εις ένδιαφερόσαν!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η 6^η Αμερικανική μοίρα ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ

ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

— Έπειδή Αύγουστα μου, η Λιλίκα μου ειναι πολύ ζωηρή, όταν έρχεται στόλος δεν την άφινω να ξεμυτίση!...

— Εί Μαϊκ ρίξε και καμμία έμβροντία, για ν' άναγγείλουμε τούς άρραβώνες μας!...

— Κάνει σήμα στον στόλο ότι έδω άνοιξαν τα καινούργια!...

— Αγκυροβολεί ο αμερικανικός στόλος!...

DANCING CABARET

Οι νεοντοκέρες: Κάτσε, Καλλιόπη μου, γιατί απ' έδω βγαίνουν σουρωμένοι, κάτι μπερεί να φέξη και για μέσι!

— Ο Τόν έφαγε 15 ήμερο φυλάκιση, αλλά δεν πολυσκοτίζεται!...

Ο αιώνας σύζυγος

(Η σκηνή σ' ένα στενό, κρύο, σκοτεινό δρομάκι της Πλάκας. Νύχτα. Κάποιες μισομυθισμένες παρές που ξεχύνονται απ' τις ταβέρνες σαχλαροβούδου, ή τραγουδάνε μισοφάλατσα τα «ρεφραίν» που τους έμειναν να πατήσουν εφημέρη ανάμνησι του «κατά παραγγελία» σαββατοδραματικού γλεντιού.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, λεπτοδύναμη, με μία νοσηρή σχεδόν καχεξία θηλυκότητας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, ώχρος, αρρενωπός, «άγαρμπος» μ' αδέξια επιτηδευσις στις κινήσεις. Καπνίζει νευρικά. Στέκεται άκομψα. Μιλεί με φανερό προσπάθεια που αγγίζει κάποτε την άγωνία. Άναπνέει δύσκολα. «Φέρεται» σπασμωδικά. 32 χρονών.

ΕΚΕΙΝΗ... (σε ξαφνική στάση, έπειτ' από σιωπηλό βάδισμα πέντε λεπτών). Γιατί με πήρες ξαφνικά και φύγαμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό σκεπτόσουν τόση ώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (όξυθυμα). Αυτό, ναί!... «Ήμασταν παρὰ και διασκεδάσαμε. Μόλις με είδες πώς γέλασα λίγο και 'φχαριστήθηκα. «έστριψες» ολόκληρος. Και σπρώχθηκες μ' ένα βάρβαρο «πάμε» και μ' άρπαξες να φύγουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατημένα κι' ασθματικά): Πρώτον... δεν σου είπα κανένα βάρβαρο «πάμε». Σου είπα «πάμε, Κάιτη, γιατί έμεις έχουμε αύριο γραφείο». Υστερα, χαίρετσα πολύ ευγενικά και με χειραψία και σε περιμένα όρθος με το καπέλλο πότε στο χέρι και πότε στο κεφάλι να τελειώσης τις ατέλειωτες κουβέντες σου...

ΕΚΕΙΝΗ (σκληρά): 'Υπάρχουν στιγμές που δεν αισθάνομαι τον έαυτό μου καθόλου υπερήφανο για σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήταν περιττό να μου το πής. Τώρα καταλάβαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έχω τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη στην

αντίληψή σου! Γι' αυτό νόμισα πως ήταν ανάγκη να σου το πώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είσαι πολύ ευγενής, άπόψε.

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): «Έχω την έντύπωσι πώς η ευγένεια είν' ένα αίσθημα που πηγάει απ' τη δειλία και την άνειλικρίνεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κρυφοειρωνικά): Εύτυχώς η συζήτησις γύρισε στη φιλολογία...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ γρήγορα): 'Από την όποια, δεν καταλαβαίνεις τίποτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν συμφωνήσω θα σταματήσει γι' άπόψε η γκρίνια; Πρόκειται να καταλήξω πουθενά μ' αυτή την άσκοπη κουβέντα που άνοιξες;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι καθόλου άσκοπη! (Μικρή παύσις): Και βέβαια πρόκειται να καταλήξω! Με παντρεύτηκες πριν πέντε χρόνια με χίλιες υποσχέσεις και χίλια όνειρα. Πέρασαμε τις πιο φρικτικές μέρες και τις πιο απαισιές νύχτες για να πάσουμε κι' οι δυο το διπλωμά μας τρώγοντας τσάι με ψωμί κι' αυγά στο καμινέτο και μετά πιάσαμε δουλειά και βλέπουμε και παθαίνουμε να τα φέρουμε βόλτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτά ήταν τα όνειρα. Να δουλεύουμε και να ζούμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Και περιορίστηκε ή πραγματοποιήσις μόνο στο πρώτο μέρος! Δουλεύουμε αλλά δε ζούμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως είσαι... άπεριγική επιτροπή;

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ χαριτωμένο το χιούμορ σου! «Έχεις σατιρική φλέβα! (Άπότομα): Λοιπόν, για να «καταλήξω» χωρίς άνώφελη πολυλογία, ή ζωή που κάνουμε είν' άφόρητη! «Εργάζομαι, πληττω, στερούμαι, είμαι, ντυμένη με το προπερασμένο ταγιεράκι και φορά ένα μονάκριβο ζευγάρι κάλτσες που οι «πόντοι» τους είναι συνδεδεμένοι απ' ευθείας με την καρδιά μου. Μόλις φύγει «πόντος» ή καρδιά μου σπάει. Και το «σινεμά» έχει καταντήσει για μένα μεγάλη πολυτέλεια. «Έ, λοιπόν, ζωή είν' αυτή; Τί νομίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Επιτηδευμένα άπάθεια): Μά... γιατί διάλεξες να μου το πής άπόψε όλ' αυτά;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάποτε δεν έπρεπε να σ' τα πώ; 'Ο «τόπος» και ο «χρόνος» παίζουν δευτερεύοντα ρόλο. (Παύσις). Κι' επί πλέον, όταν μία φορά το μήνα βγούταν λίγο έξω με καμιά παμε λίστα με δής λιγάκι

να γελάσω, ζήλευεις και με σηκώνεις να φύγουμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ ζήλευω; Ούτε σε προσέχω καν! Σούκανα ποτέ καμιά σκηνή ζηλοτυπίας;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς! 'Απόψε. Ζήλεψες που με είδες να κουδεντιάω με το Νίκο τον Παυλή. Τ' ήθελες; Να κάνω τη μουγγή; (Άνοίγει την τσάντα της και τραβάει το μαντήλι της. Ένα χαρτάκι πέφτει χάμω).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σκύβει και το σηκώνει): Τί είν' αυτό; ΕΚΕΙΝΗ (ταραγμένη): Μία διευθυνσι κάποιας μοδίστρας. (Τ' άρπάζει): Φέρτο δώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ταραχτηκες;

ΕΚΕΙΝΗ (πιο ταραγμένη): 'Εγώ ταραχτικά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσύ, ναί! (Με κάπως βάνασο τρόπο της τραβάει απ' το χέρι το χαρτί και το διαβάει στο νυκτερινό φώς κάποιου μαγαζιού). 'Όποτε λοιπόν «αυριο στο ίδιο μέρος, στις τέσσερες». 'Αρα, βλέπασατε!

ΕΚΕΙΝΗ (άπότομη αλλαγή στο ύφος): 'Όχι, καμμένη. Παύλο, σχολαστικός που είσαι! 'Ολ' οι άντρες κάνουν κόρτε στις νεαρές κυρίες. Αυτά οι σύζυγοι δεν πρέπει να τα προσέχουν! Είπε σαχλαμάρες χωρίς σημασία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρέμοντας): Ναί, αλλά έχεις ξαναπάει.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Επληττα και τίγα. Με διασκεδάζε λιγάκι ν' άκούω άνόητα ερωτόλογα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άγρια): 'Εμένα όμως δεν με διασκεδάζει καθόλου, αυτό που σε «διασκεδάζει»!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πιστεύω να μου πής τώρα ότι δε μούσεις, κι' έμπιστοσύνη! Αυτό δά έλειπε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είλικρινώς μούρχεται να σε δείρω.

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, τα βλέπεις; 'Εγινες κι' επικίνδυνος! 'Επειτα σου φαίνεται παράξενο, άν θέλω νάχω και μία έτοιμη «ρεζέρβα»!

'Εσύ άπόψε μπορείς να με σπάσης στο ξύλο και να με πετάξεις στο δρόμο! Πού θα πάω έγώ... 'Εχω δική μου.

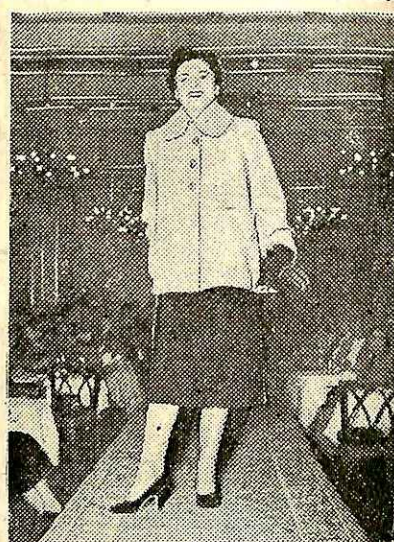
ΕΚΕΙΝΟΣ (έκαλλος): 'Επειδή δεν τον γνωρίζω, δός του αυτό εκ μέρους μου! (Ένα ήχηρό χαστούκι σκάει στο λεπτό τρυφερό μαγουλάκι): 'Αν θέλεις τώρα, πήγαμε στη «ρεζέρβα» σου. (Παύσις).

ΕΚΕΙΝΗ (άναυδη). 'Οχι!... (Κλαίει): Είσαι βάρδαρος και πρότυχος. 'Αλλά σ' αγαπώ! (Αναφυλλητό): 'Απώς... ήθελα να σε κάνω να ζήλεις! (Σιγά): Μόνη μου τώγραφα το σημεύμα... Κι' έπιτηδες τ' άφησα να πείθω χάμω!... 'Ησούνα τόσο αδιάφορος τώρα τελευταία... Γι' αυτό είχα διαρκώς τα νεύρα μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (δυσπιστά): Λές αλήθεια;

('Ο θεατής δοκιμάζει, φυσικά την 'ίδια μ' «εκείνον» άπόρία. Κι' άπάνω σ' αυτή την όληρη αμειβολία κλείνει άπότομα ή

Αυλαία)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΟΤΕΛΩΝ

Ποδ ήμερών έγιναν από ενομόνοϊον «Μεγάλη Βοτανία» επίδειξις μοντέλων της «Ετάς». Στη φωτογραφία μας ένα από τα μοντέλα επίδειξις για ζακέτα νομάτος γκόι με μαύνη φούστα. Περισότερες λεπτομέρειες για την επίδειξι αυτή θα ήρουν οι άναγνώστες μας στη σελίδα της γυναίκας.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΟΛΙΣ

Γοητευτική κ' η Μαρτίνα Λουανιέλε μόλις 17 νωόνων πήρε μία είδική θέσι στο περίπτερο τύπου του Ο.Η.Ε. στο Παρίσι. Ξεούσαντας καλά τους εκπροσώπους των διαφόρων νωόνων τους προσφέρει κάθε πρωί ναυνηλαστή τις εφημερίδες της πατρίδας τους.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Κατά τον προεκλογικό άγώνα στην 'Αγγνιάν το κόμμα του Προέδρου Περόν δοκίμει έναν προαναγματικό πρωτότυπο τρόπο άποψαν απ' όλους τους κεντρικούς δόμους και τυτώναν πάνω στην άσφαλη διάφανα συμβόλια. Στη φωτογραφία μας διαβάεται ένα από τα συμβόλια αυτά: «Ο Περόν δημιούργησε την Εύα τον Βορβί».

Τά πρώτα έλληνικά ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

οιπλωματίς που μπερδεύε τη νύφη και άπειρη 'Ε.λας

«Όπως ή Κυβέρνησι του Καποδίστρια από τα πρώτα της βήματα έπεσε άνάμεσα στα ύπουλα προσκόμματα της διπλωματίας των ξένων Δυνάμεων, αυτής που κατάφερε στο τέλος να ματαιώσει το σημαντικό έργο του Κυβερνήτη και να το κάνει συντριμμά, έτσι κι' από την πρώτη στιγμή του έρχομυ του 'Οθωνα, ή 'Αντιβασίλεια και οι άλλες Κυβερνήσεις ύστερ' απ' αυτή, είχαν να παλέψουν με τα διπλωματικά έμποδια, που κάθε στιγμή φυτρώνανε στο δρόμο τους. Και στο όλεθριο αυτό έργο των ξενικών παρεμβάσεων, όργανο ταπεινό ήταν ή φιλαρχία των πολιτευομένων. Λόγοι ιστορικοί βέβαια της εποχής (πολιτικές και οικονομικές ανάγκες) κάναμε πολλές φορές την άνάμιξι των ξένων στην διοίκησι του Κράτους άναπόφευκτη. Τών 'Ελλήνων όμως πολιτικών ή ύποταχθι στα ξενικά θελήματα — χωρίς καμιά προσπάθεια ν' άντιστάθουνε σ' αυτά — κανένας άλλος λόγος δεν μπορεί να την εξήγησι παρά ή άρχομανία τους.

Τα τρία κόμματα, άγγλικό, ρωσικό και γαλλικό, βαστούσαν τις ρίζες τους από τα πρώτα χρόνια της 'Επαναστάσεως του 1821. Ήταν λοιπόν από τη μοίρα της φτώχης 'Ελλάδος γραμμένο να πέση πάλι, μόλις ήρθε ή 'Οθωνική Βασίλεια, στο ίδιο τρικυμιόμένο πέλαγος των διπλωματικών ραδιοσυρτών.

Της άντιβασίλειας ο πρόεδρος 'Αρμανσπεργκ ήταν άγγλόφιλος, ο Μάουερ και ο 'Αμπελ γαλλόφιλοι και ο 'Εϊδεκ ρωσόφιλος. Γενικά όμως ή άντιβασίλεια μαζί με όλη την πλημψη ή ακολουθία της που κατέβηκε από το Μόναχο να οργανώσει την 'Ελλάδα, ήτανε άποφασισμένη, πριν ξεκινήσει, να έχη την πιο μεγάλη δυσπιστία, πρώτα απ' όλα στο Κυβερνητικό λεγόμενο κόμμα, δηλαδή το παλιό του Καποδίστρια.

Οι όπαδοί αυτού του κόμματος που φύλαγαν ίερη τη μνήμη του Κυβερνήτη θεωρήθηκαν άδικοι, άμεσως από την άρχή ως έχθροι της νέας Βασίλειας. Οι έσωτερικοί απαρχαίοι, που διαδέχθηκαν το θάνατο του Καποδίστρια και βάσταξαν ως τη στιγμή του έρχομυ του 'Οθωνα στο Ναύπλιο, ξεγηγήθηκαν από την Αύλη του Μόναχου ως σχέδιο και σκοπός του Καποδιστριακού κόμματος να ματαιώσει την έγκατάστασι της νέας Βασίλειας...

Ο πρόεδρος της 'Αντιβασίλειας 'Αρμανσπεργκ δεν ήταν κοινός άνθρωπος. 'Ως ύπουργός των Οικονομικών της Βαυαρίας είχε βοηθήσει τον Λουδοβίκο, τον πατέρα του 'Οθωνος, στην οικονομική οργανώσι του Κράτους. Και ένα άλλο μεγάλο καλό είχε ο 'Αρμανσπεργκ, πώς αντίθετα απ' ό,τι έκανε ο Καποδίστριας, προτίμησε το δυνατότερο τότε μέρος των ξενικών επιρροών, το άγγλικό, και έτσι ή πρώτη Κυβέρνησι της νέας Βασίλειας ήταν άγγλόφιλη, με πρωθυπουργό τον Τρικούπη και από τους έπτά ύπουργούς ένα μονάχα γαλλόφιλο, τον Κωλετικό Δ. Χρηστίδη, που σ' ένα μήνα πήρε τη θέσι του ο ίδιος ο Κωλέτης.

Τον πρωθυπουργό Τρικούπη κατόπιν διαδέχθηκε ο Μαυροκορδάτος, στα μέσα 'Οκτωβρίου 1833. Μαίο του 1834 επεκράτησε το γαλλόφιλο κόμμα και ο Κωλέτης πήρε τη διευθυνσι του ύπουργείου (Κυβερνήσεως) σαν άνεπίσημος

πρωθυπουργός. 'Επί Κωλέτη έγινε ή καταδίωξι των Καποδιστριακών, δηλαδή του Θ. Κολοκορώνη κλπ. Πήρε όμως την άπάνω μεριά ο 'Αρμανσπεργκ και νίκησε πάλι ή άγγλική επιρροή. Κι' έπεσε ο Κωλέτης. Με την ένηλικίωσι του 'Οθωνος, Μαίος 1835, καταργήθηκε ή 'Αντιβασίλεια, έμεινε όμως ο 'Αρμανσπεργκ, ως άρχιγραμματέυς της 'Επικρατείας με καθήκοντα προέδρου του ύπουργικού συμβουλίου.

Το διάταγμα του διορισμού του γράφει ότι: «παρεκινήθημεν να τον παρακαλέσωμε να μείνη λίγον άκόμη καιρό στο βασίλειό μας για να μπορούμε να έχωμε την πολυτιμη συμβολή του στις πολιτικές ύποθέσεις...» κλπ.

Μόλις ανέλαβε λοιπόν ο 'Αρμανσπεργκ τη νέα άρχή, έστειλε τον Κωλέτη, που είχε γίνει επίφοδος με τη δύναμι των στρατιωτικών, πρεσβευτή στο Παρίσι και με πολλή τέχνη άπορρόφησε το Κωλετικό κόμμα. Πρωτύτερα ήταν σταλμένος στο Μόναχο ως πρεσβευτής ο Μαυροκορδάτος και λίγο άργότερα, μετά τον Κωλέτη, στάλθηκε ο Α. Μεταξάς στην 'Ισπανία.

'Ετσι δγκηκαν από τη μέση οι τρεις άρχηγοί των παλιών κομμάτων.

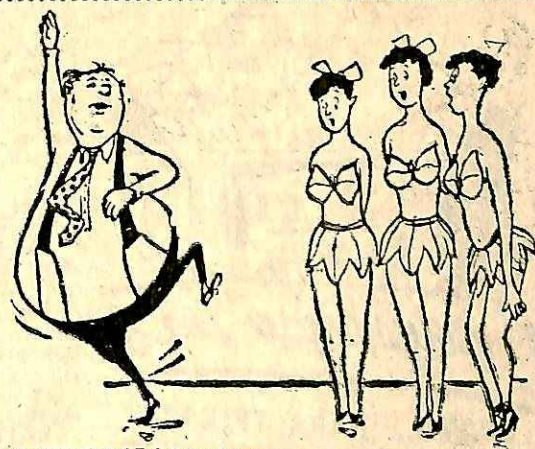
Ο 'Αρμανσπεργκ πιο έλεύθερος και πιο ήσυχος από έσωτερικές κι' έξωτερικές ενοχλήσεις, ρίχθηκε με νέα όρμη στην κρατική οργανώσι. Η άγγλική επιρροή έγινε σταθερότερη και ο 'Αρμανσπεργκ προχωρούσε στο έργο του. Ο ήλος του μάλιστα έγινε υπερβολικός όταν ο 'Οθων έφυγε για το Μόναχο (28 'Απριλ. 1836) πηγαίνοντας να κάνει τους γάμους του, και τα νομοθετικά μέτρα που ο 'Αρμανσπεργκ έλαβε (το ύπουργικό συμβούλιο εκτελούσε τα καθήκοντα της 'Αντιβασίλειας «κατ' ιδιαιτέραν έντολήν» του 'Οθωνος) ήταν τόσο σημαντικά, που προκάλεσαν τον θυμό της Αύλης του Μόναχου. Και όδωσαν, εκεί στο Μόναχο, την εξήγησι ότι το έργο του 'Αρμανσπεργκ... «άμαύρων» το βασιλικό γόητρο! Πριν λοιπόν κινήση ο 'Οθων με την έμορφη νεόνυμφη την 'Αμαλία, για το ταξίδι της επιστροφής στην 'Ελλάδα, ή τύχη του 'Αρμανσπεργκ ήταν άποφασισμένη. Ο 'Οθων είχε υπογράψει μέσα στο πλοίο τα διατάγματα που καταργούσαν το θεσμό της άρχιγραμματείας και δίγαν τα παπούτσια στο χέρι του 'Αρμανσπεργκ, διορίζοντας προέδρο του ύπουργικού συμβουλίου και ύπουργό των 'Εξωτερικών τον άλλο Βαυαρό Ρούντχαρτ.

'Από τότε άρχίζει (1837) και ή αλλαγή της διπλωματικής πολιτικής της 'Ελλάδος. Από άγγλόφιλη, έγινε ρωσόφιλη, πράγμα που εσήμαινε ότι ο νέος πρωθυπουργός ήταν καλά δασκαλεμένος από τον πατέρα του 'Οθωνος, Λουδοβίκο. Σημαντικές μυστικές ενέργειες της Ρωσίας θα γίνανε βέβαια στο Μόναχο για να φθάσι ο Λουδοβίκος σ' αυτή την άπόφασι της μεταβολής. Τα διπλωματικά παρασκήνια παίζανε άποφασιστικό ρόλο.

Η ριζική αυτή αλλαγή στα διπλωματικά παρασκήνια, που δεν πάψανε ποτέ να μπερδεύουν τη μικρή άπειρη 'Ελλάδα, προέβλεπε μεγάλο κακό. Η 'Αγγλία από τότε κατάρτεζε άλύπητα τη Βασίλεια του 'Οθωνος, ως που πέτυχε την κατάλυσί της.

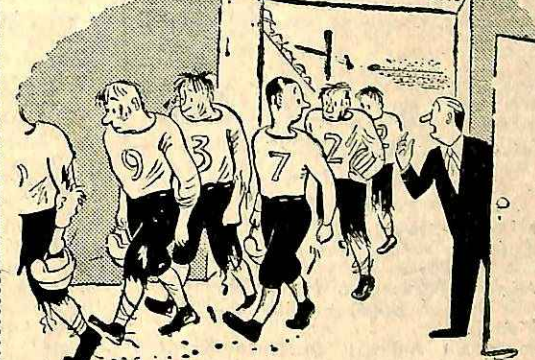
Η καταπιεστική αυτή ξενική έπιρροή στα έσωτερικά της 'Ελλάδος δημιούργησε ένα πνευματικό έθνικό που έκδηλώθηκε ύστερα από μερικά χρόνια στην εξέγερσι της 3ης Σεπτεμβρίου του 1843.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο ΧΟΡΟΔΙΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΛΛΕΤΟΥ

—Τί λένε για την κίνησι αυτή; Δεν έχει περισσότερο χάρι;

—Για κόπιασε μέσα εσύ, κύριε... Σε θέλει ο προπονητής!...

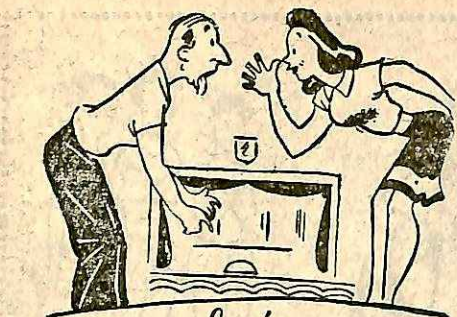

—'Ακουσε από το ραδιόφωνο ότι άπολύθηκε ή κλάσι του και άρνείται να πείθ με το άλεξιπτωτο από το αεροπλάνο!

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

—Δυστύχημα ή ασθένεια;
—'Εφορεία, κ. Προϊστάμενε, έφορεία!

Η ΚΑΜΜΑΝΙΣΤΑ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ... ΠΑΡΑ ΤΡΙΧΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΡΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κομωδός άντρας και πλούσιος ευπόρος. 35 ετών.
ΛΩΛΟΣ ΑΡΠΑΚΟΛΛΑΣ: Κομωδός, αλλά όχι πλούσιος. Αειπομπής σελήνης της καλής «πιάτσας» και αποτυνών «αφρονούν» της ζωής. 30 ετών.
ΚΑΙΤΗ ΠΕΡΛΟΓΙΑΝΝΗ: Σανιτετικός υπερόκιμος πολυτελείας. 29 ετών.
ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΕΙΝΑΚΗΣ: Κομωδός και πλούσιος νέος φίλος του Περγολιάννη. 27 ετών.
ΜΑΙΡΗ ΧΑΡΜΗ: Γοητευτική πρωταγωνίστρια ελαφρού θεάτρου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Μίμη)

ΜΙΜΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): «Η Καίτη θα γινότανε δική μου, αν έπειθετο ότι ο Περγολιάννης την άπατά. Άλλα, δυστυχώς, βλέπεις, ο Περγολιάννης είναι ο πιο πιστός σύζυγος όλων των χωρών του κόσμου.

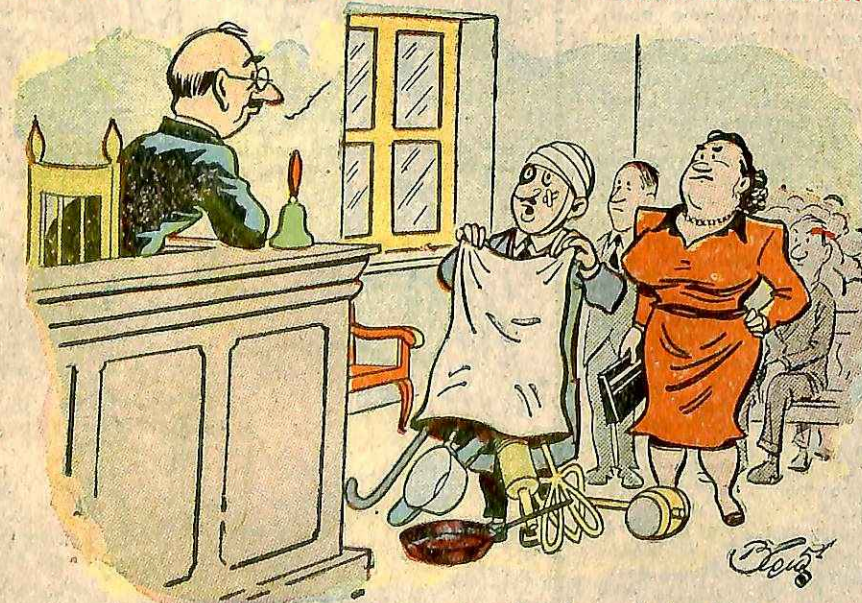
ΛΩΛΟΣ: Άηδίες! Ο Περγολιάννης θ' άπατηση τη γυναίκα του. Φτάνει να το θέλουμε εμείς!

ΜΙΜΗΣ: Μην έχης τέτοιες ελπίδες.
ΛΩΛΟΣ: Περιμένε ν' άκουσης πρώτα. Πόσα είσαι διατεθειμένος να ξοδέψης, για να κατακτήσης την Καίτη;

ΜΙΜΗΣ: Άστεινέσαι; Κατακτάται ή Καίτη με λεφτά και με δώρα;
ΛΩΛΟΣ: Μη βιάζεσαι! Απάντησέ μου, ξοδεύεις;

ΜΙΜΗΣ: Όσα θέλεις! Αυτό έλειπε!...
ΛΩΛΟΣ: Λοιπόν... Από σήμερα θ' άρχισης να στέλνης κάθε βράδυ σε μια πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου, ένα μεγαλοπρεπές μπουκέτο λουλούδια.

Δάλεξε τη Μαίρη Χάρμη, την Πόπη Δροσιά, όποια προτιμάς. Σε λίγες μέρες,

—Ορίστε και τα δικαιολογητικά μου, κύριε Πρόεδρε, για την αίτηση διαζυγίου! (Του Β. Χριστοδουλίου)

θα της στείλεις κι' ένα καλό μπιζού. Τ' άλλα είναι δικός μου λογαριασμός.

ΜΙΜΗΣ: Τρελλάθηκες;
ΛΩΛΟΣ: Καθόλου. Πάω κιόλας να τυπώσω επισκεπτήρια με το όνομα «Κώστας Περγολιάννης»!

ΜΙΜΗΣ: ...Κάτι άρχίζω να καταλαβαίνω.

ΛΩΛΟΣ: Δόξα σοι ο Θεός!
ΣΚΗΝΗ 2η

(Σε δέκα μέρες στο σαλόνι των Περγολιάννη).

ΜΙΜΗΣ: ... (συνεχίζει συζήτηση): Σας άπατά με το худαιότερο τρόπο, Καίτη! Έχω άπτες άποδείξεις.

ΚΑΙΤΗ: Άδύνατον! Άν ήταν δυνατόν να πεισθώ για ένα τέτοιο πράγμα, θάπεφτα στην άγκαλιά σας την ίδια ώρα, χωρίς διαζυγίο!

ΜΙΜΗΣ: Η άποδείξεις, λατρευτή μου κυρία, βρίσκονται μέσα στο σπίτι σας...
ΚΑΙΤΗ: Δηλαδή;

ΜΙΜΗΣ: Το τηλέφωνο μπορεί να σας επιβεβαιώσει άμέσως την πληροφορία. Πάρτε την ήθοποιό Μαίρη Χάρμη, αριθμός 563-999. Πείτε πως είστε υπάλληλος του ανθρωπώλειου «Φλέρ ντ' άμνρ» και ρωτήστε αν μέσα στο μπουκέτο που έλαβε χθες εκ μέρους του κ. Κώστα Περγολιάννη, βρήκε και το κουτάκι με το μονόπετρο «μπριγιάν».

ΚΑΙΤΗ (με κατάπληκτη όργη): Στέλνει λουλούδια και «μπριγιάν» σε μια σαχλοθεατρίνα;

ΜΙΜΗΣ: Καθημερινώς!

ΚΑΙΤΗ (παίρνει νευρικά το τηλέφωνο): Την κ. Μαίρη Χάρμη...

ΜΙΜΗΣ: Προσέξτε! Ψυχραιμία.

ΚΑΙΤΗ: Άπ' το κατάντημα «Φλέρ ντ' άμνρ», κυρία!... (Έξαλλη): «Α, μάς συχαίρετε για τα ωραία μας μπουκέτα; Μερσί!... Δεν μου λέτε, βρήκατε χθες και το «μονόπετρο»... Α, το βρήκατε! Γιατί είχαμε ξερετε μίαν άνησυχία! Α, το είδε χθες ο κ. Περγολιάννης, που ήρθε σπίτι σας;... Έν τάξει τότε!... (Κλείνει με λύσσα το τηλέφωνο). Τον έλεινό!... Το κτήνος!... (Πέφτει στην άγκαλιά του Μίμη). Είμαι δική σας!...

ΜΙΜΗΣ: Σε λατρεύω!... (Από μέσα του): Μά... πώς διάβολο πήγε ο Περγολιάννης στο σπίτι της; Υποτίθεται πως αυτός δεν έχει ιδέα! Θα τον ζήτησε εκείνη στο τηλέφωνο και γλεντοκοπάει, ενώ εγώ πληρώνω λουλούδια και μπιζού!... Δεν πειράζει όμως!... Αποζημιώθηκα!... (Απολαμβάνει το πρώτο φιλί).

ΣΚΗΝΗ 3η
(Το ίδιο βράδυ)

ΚΑΙΤΗ (Άλλόφρων)... Δεν υπάρχει

τρόπος να κρυφτής πιά! Παλιάνθρωπε.

ΚΩΣΤΑΣ: Μά σου λέω δεν έχω ιδέα!
ΚΑΙΤΗ (παίρνει τηλέφωνο): «Η κ. Χάρμη;... Πάρτε τον κ. Κώστα Περγολιάννη. (Του δίνει το άκουστικό): Μίλα!

ΚΩΣΤΑΣ: Έμπρός... Γιατί άργώ νάρθω; Μά... με γνωρίζετε, κυρία μου;... Τ' είπατε;... Ν' αφήσω τα σαχλά άστεία; Ούφ;... Μά δεν σας ξέρω, κυρία μου, στο λόγο της τιμής μου! Έδώ Κώστας Περγολιάννης, έμπορος. Δεν έχετε κέφι για «πλάκα»;... Δεν σας ένωώ!...

ΚΑΙΤΗ (Τ' άρπάζει το άκουστικό και το κλείνει): Άρκετά!... Φύγε άμέσως! Αυτή τη στιγμή!... Άλλως τε, δε σου κρύβω, ότι ήδη... σ' έκδικήθηκα! Δίνε του, λοιπόν! Περιμένω το φίλο μου!

ΚΩΣΤΑΣ: Καίτη... τρελλάθηκες;
ΚΑΙΤΗ: Ίσως! Έσύ με τρέλλανες, κτήνος!... Φύγε, γιατί θα βάλω τις φωνές να μαζευτεί ο κόσμος!... (Φωνάζει): Φύγετε!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε μισή ώρα στο σπίτι της Χάρμη)

ΚΩΣΤΑΣ (Μπαίνει άλλόφρων)... Καλησπέρα σας! Με γνωρίζετε;
ΜΑΙΡΗ: Όχι!

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ είμαι ο Κώστας Περγολιάννης.

ΜΑΙΡΗ: Άδύνατον! Ο Κώστας ήρθε πρό δέκα λεπτών και είχε μέσα!

ΚΩΣΤΑΣ (τρέμοντας): Νά τον δώ, παρακαλώ! Τον άπατεώνα!

ΜΑΙΡΗ (φωνάζει τρυφερά): Κώσταα.
ΛΩΛΟΣ (έμφανίζεται με πτζάμες): «Ε;...

ΚΩΣΤΑΣ: Έσύ, βρέ ζωόν, μου σκάρωσες αυτή την περιπέτεια; (Τον άρπάζει απ' το λαιμό) Γιατί; Λέγε!

ΛΩΛΟΣ (τρομαγμένος): Άφησέ με!... Θα στα πώ άμέσως όλα! Έγώ ο φουκαράς... απλώς πήγα να έπωφεληθώ!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σε άλλη μισή ώρα)

ΚΩΣΤΑΣ (Μπαίνει στο σπίτι του όρμητικός, γιατί έχει άνακαλύψει την άλήθεια, και το πρώτο πράγμα που βλέπει, είναι ο Μίμης που φορεί... πτζάμες του Περγολιάννη!): «Ατιμε! Κακοήθη!... Θα σε σκοτώσω!...

ΜΙΜΗΣ (ταροχμένος): Όχι, αίματα. Άφησε να ήρεμηση!...

ΚΩΣΤΑΣ: Τάμαθα όλα! Μου τάπε ο Λώλος που παρουσιάστηκε για Περγολιάννης στη Χάρμη. Τον βρήκα σπίτι της.

ΜΙΜΗΣ: Α, τον άφιλότιμο!
ΚΩΣΤΑΣ: Πιο άφιλότιμος από σένα, ύπάρχει;

ΜΙΜΗΣ: Πάντως... ό,τι και να κάνης τώρα... είναι άργά! Η Καίτη, είναι δική μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Οί πτζάμες όμως είναι δικές μου!

ΜΙΜΗΣ: Θα σου τις επιστρέψω! Θα κάνω αύριο την άγωγή διαζυγίου στο δικηγόρο μου ή, αν προτιμάς να την κάνης έσύ και να πής πως με βρήκες εδώ με τις πτζάμες σου.

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι, εύχαριστώ!

ΜΙΜΗΣ: Τότε, άντε να κοιμηθής στη Μαίρη Χάρμη, για νάρθουμε σε λίγο να διαπιστώσουμε ότι «έγκατέλειψες την συζυγικήν στέγη» και ότι είσαι άπιστος!

ΚΩΣΤΑΣ: Άτιμε! Το μόνο που μου μένει να κάνω είν' αυτό!

ΜΙΜΗΣ (πάει στο τηλέφωνο): Στάσου να δώσω έντολή του Λώλου να... σου επιτρέψη την είσοδο!... (Τηλεφωνεί).

ΚΩΣΤΑΣ (Παίρνει ένα σιδερένιο άγαλμα του Έρμη και πάει από πίσω του, πατώντας στα νύχια): Μείνε άκίνητος!... Πές μου τί έγινε με τη γυναίκα μου. Ός πού φθάσατε; Λέγε γιατί στην καταφέρνω. Και ψηλά τα χέρια!...

ΜΙΜΗΣ: «Ε... Ε... (Τρέμει ολόκληρος): Ένα φιλί της έδωσα μόνο!...

ΚΩΣΤΑΣ: Έν τάξει! Θα της πλύνω το στόμα με οξυζενέ!... (Κλωτσία): Πήγαινε στο διάολο τώρα! Μπρός! Τσάκισου. (Δεύτερη κλωτσία, τρίτη, και: Αύλαία.

ΕΨΙΛΟΝ

Πώς θα προετοιμασθώ για μία κοσμική συγκέντρωση

ΟΛΕΣ οί γυναίκες ξέρουν ότι το μακιγιάζ που θα κάμουν για να πάνε το βράδυ σ' ένα κοσμικό κέντρο, σε μία συγκέντρωση, σε μία θεατρική παράσταση κτλ. πρέπει να είναι τελείως διαφορετικό από εκείνο της ήμέρας.

Άλλα τί ακριβώς πρέπει να κάμετε για να μπορή ή όμορφιά σας να έκτεθ ή άφοβα κάτω από την έκτυφλωτική λάμψη των πολυφώτων;

Στην προκειμένη περίπτωση

σι δεν συγχωρείται καμμία βία και καμμία προχειρότης. Το νυχτερινό μακιγιάζ άπαιτεί ολόκληρη ίεροτελεστία. Άς το δούμε στις διάφορες φάσεις του.

1. Φωτισμός.— Άπαραίτητη προϋπόθεση για να κάμετε ένα καλό νυχτερινό μακιγιάζ είναι ότι το πρόσωπό σας πρέπει να φωτίζεται άπλστα. Θα χρησιμοποιήσετε, λοιπόν, δυό λάμπες. Τη μία απ' αυτή, που θα είναι έμφωδιασμένη με ένα λευκό κατόζουρ, θα την βάλετε λίγο πάνω από το κεφάλι σας, σε άπόσταση μερικών εκατοστούμετρων μπροστά από το καθρέφτη σας. Την άλλη θα την βάλετε στο τραπέζακι της τουαλέτας σας, στο κάτω μέρος του καθρέφτη σας. Η πρώτη θα πρέπει να είναι 200 κηρίων. Για τη δεύτερη αρκούν 60 μόνο κηρία για να μη σηματοποιή ή ίχνη σκιάς στο πρόσωπό σας.

2. Καθαρισμός του δέρματος.— Προτού άρχισετε τη διαδικασία του μακιγιάζ, πρέπει να καθαρίσετε προηγουμένως το πρόσωπο και το λαιμό σας και να βγάλετε τις περιττές τρίχες από τα φρύδια σας. Για τον καθαρισμό θα χρησιμοποιήσετε μια λιπαρή ουσία. Θα την βγάλετε κατόπιν μ' ένα τονωτικό υγρό, προσέχοντας ώστε να μην παραμείνη ούτε ίχνος στο στήν. υείο από όπου άρχίζουν τα μαλλιά και γύρω σ' αυτά.

Φων-ντε-τέν.— Θα διαλέξετε μια κρέμα πολύ έλαφρή προς το «πάλ». Αποφύγετε τις ζωρές άποχρώσεις που δεν ταιριάζουν κάτω από τον τεχνητό φωτισμό. Η σημερινή μόδα, άλλωστε, προτιμάει τα πρόσωπα που έμεν μαργαριταρένια άπόχρωσι. Βάλτε μια μικρή ποσότητα απ' αυτή την κρέμα στη μέση του προσώπου σας κι' άπλώστε την προσεκτικά προς τα πλάγια και επάνω. Με την ίδια κρέμα θα περάσετε το λαιμό και το μέτωπο. Στο λαιμό τα χέρια σας θα κινούνται εκ των άνω προς τα κάτω. Οί κινήσεις των χεριών σας γύρω στα μάτια πρέπει να είναι πολύ έλαφρές, γιατί το δέρμα είναι έξαιρετικά λεπτό και εύαίσθητο σ' αυτό το μέρος.

Ρούζ.— Θα βάλετε κατόπιν το φτιασίδι σας πάνω στο μάγουλο. Θα χρησιμοποιήσετε ένα λιπαρό φτιασίδι, που να έναρμονίζεται με το ρούζ των χειλιών σας. Το φτιασίδι αυτό θα το άπλώσετε με μεγάλη προσοχή, προσέχοντας ώστε να σβύνη βαθμιαία. Για να φαίνεται το πρόσωπό σας φυσικό, ζεσταίνετε τα μάγουλά σας με τις φούχτες των χεριών σας.

Πούδρα.— Ξεκουρασθήτε επί δέκα λεπτά, για να δώσετε τον καιρό στο δέρμα σας, ν' άπορροφήση την κρέμα και το φτιασίδι. Θα βάλετε κατόπιν την πούδρα, αφού προηγουμένως καθαρίσετε το πρόσωπό σας από τα τυχόν υπολείμματα της κρέμας, μ' ένα ειδικό γι' αυτό το σκοπό χαρτί. Για το πούδραρίσμα θα χρησιμοποιήσετε δυό πούδρες. Η πρώτη θα είναι, άνοιχτόχρωμη κι' η δεύτερη πιο σκούρα. Θα βάλετε άφθονη πούδρα, άρχίζοντας από το σαγόνι και το κάτω μέρος των παρειών και προχωρώντας προς τα επάνω. Τελευταία, θα περάσετε τη μύτη. Μην τρίβετε το ποντίλι σας πάνω στο δέρμα. Την πούδρα που θα περισσέψη θα την βγάλετε με μια πολύ έλαφρή κρέμα.

Άν το πούδραρίσμα κατέστρεψε το ρούζ σας, ξαναπαράστε τα μάγουλά σας μ' ένα κραγιόν. Το δεύτερο αυτό πέρασμα πρέπει να γίνει μ' έξαιρετικά μεγάλη προσοχή.

Χείλη.— Όπως σημειώσαμε και παραπάνω, το ρούζ που βάλετε στα χείλη σας και κείνο που χρησιμοποιείτε για τα μάγουλά σας πρέπει να βρίσκονται σε άρμονία μεταξύ τους. Η άρμονία αυτή πρέπει να είναι άπόλυτη. Μπορείτε να κάμετε τα χείλη σας να φαίνονται πιο σαρκώδη, βάφοντας λίγο περισσότερο τις δυό άκρες των.

Φρύδια, ματωσίνοια, μάτια.— Θα βάψετε μόνον τα ματωσίνοια του άνω βλεφάρου, για να μην σκληρύνετε το βλέμμα σας. Άν έχετε άνοιχτόχρωμα μάτια, θα χρησιμοποιήσετε υπλέρ ρίμμελ. Άν έχετε σκούρα μάτια, θα χρησιμοποιήσετε σκούρο ρίμμελ. Για να κάμετε τα φρύδια σας να φαίνονται πιο μεγάλα, αφού τελειώσετε το βόψιμο, θα τα ξαναπαράσετε με τη βούρτσά σας, που θα την βουτήξετε προηγουμένως μέσα σε άμυγδαλόλαδο.

Το βλέμμα πρέπει να λάμψη κάτω από τα νυχτερινά φώτα. Είναι άπαραίτητο, λοιπόν, να προσεκτείνετε ι' γοαυή των ματιών σας προς τα έξω, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό ένα κραγιόν, που να έναρμονίζεται με το ρίμμελ που βάλετε στα ματωσίνοια.

Άντι για το έπρό κραγιόν, είναι προτιμότερο ένα σκούρο λιπαρό φτιασίδι. Για τα γαλάζια μάτια θα χρησιμοποιήσετε γαλάζιο επίσης φτιασίδι. Για τα πράσινα μάτια θα χρησιμοποιήσετε πράσινο φτιασίδι. (Μην σίνα μάτια θα χρησιμοποιήσετε γαλάζιο φτιασίδι, με πράκάνετε, προς Θεού, το λάθος πολλών γυναικών με πράσινα μάτια, που χρησιμοποιούν γαλάζιο φτιασίδι. Τα δυό αυτά χρώματα δεν ταιριάζουν μεταξύ τους). Μποδύ αυτά χρώματα δεν ταιριάζουν μεταξύ τους). Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε φτιασίδι άοζανι ή ρεϊτε επίσης να χρησιμοποιήσετε αυτή πρέπει να βάχουσίζον. Άλλά, στην περίπτωση αυτή πρέπει να βάλετε έλαχιστο γιατί, διαφορετικά θα καταστρέψετε την έκφρασή σας.

Το ίδιο φτιασίδι θα βάλετε και στο επάνω βλέφαρο. Το φτιασίδι αυτό πρέπει να είναι πυκνότερο στη μέση του βλεφάρου και να σβύνη βαθμιαία προς το μέρος των ματωσίνοια και των φρυδιών.

Άν τα μάτια σας είναι βαθουλωμένα θα βάψετε μόνον το έξωτερικό άκρο του άνω βλεφάρου.

Άν τα μάτια σας έχουν μαύρους κύκλους περάστε το έξωτερικό μέρος του ματιού μ' ένα λιπαρό κόκκινο φτιασίδι. Το μικρό αυτό τέχνασμα θα κάμη το βλέμμα σας να λάμψη και θα δώση νεανική έκφραση στο πρόσωπό σας.

19

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

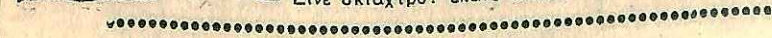
τε κι' ἦταν πολὺ δύσκολο νὰρθουν σ' ὅ,τι ἐπείχαν καμμία σχέσηι ὡς τοι παρηγορία πρὸς τὴν ἰδέαν, ἡμπῶς καὶ ὁ Σταύρος Βελιώτης, πού ἦταν συνάδελφος μὲ τὸν ὑπολοχαγὸν Τομαρά, κατ' ὅρων να συνδεθῇ μαζί του. Καί μὲ τὴς σκέψεις αὐτῆς, κατέβαινε ὁλοταχῶς πρὸς τὴν Καλλιθέαν, ἀκολουθώντας τὴ λεωφόρον ὁπσέως.

Το βράδυ ήταν ωραίο. "Ένα ανάλαφρο δροσερό αέρακι φυσούσε από την μεριά της θάλασσας. Μία οι δρόμοι ήταν έρημοι σχεδόν και μόνο μερικοί διαδασάδες έτρεχαν βιαστικά για να χυθούν στα σπιντάρ τους, από φόβο μήπως πέσουν σε καμμία γερμανική τοιμητιά. Ο Περδικιώνης με το ποδήλατό του, είχε φτάσει πια στην "Αγία" Έλεούσα. Σ' εκατό μέτρα απόσταση από κει, ήταν ή Ναυτική Σχολή "Αστυριανών", που οι Γερμανοί την είχαν εγκαταστήσει από την αρχή της κατοχής, μέσα στο γνωστό κτίριο του Τυφλοκομείου Καλλιθέας. Εκεί απ' έξω φύλαγε, μέρα και νύχτα, ένας σκοπός. Ο Περδικιώνης, το είχε ξεχάσει αυτό. Και συνέχισε το δρόμο του, χωρίς να φαντασθεί τι τον περίμενε. Δεν είχε προλάβει, λοιπόν, να προσπεράσει το Τυφλοκομείο, όταν άκουσθηκε πίσω του μία βροντερή φωνή :

Λίγο απογοητευμένος ο Παρδικλώνης για την αποτυχία του, α-
ναγκάστηκε να μισήσει «προς-πίσω». Έπρεπε προπαντός να προ-

Ξαφικά σταμάτησε απότομα. Μπροστά του ακριβώς στεκοτάτο ένας άνθρωπος, με τὰ χέρια διαπλάτα ανοιχτά, σαν να ήθελε να του φράξῃ τὸ δρόμο. Ὁ Περδικλῶνης αισθάνθηκε μιὰν ἀνατριχίλα σὲ ὅλο του τὸ σῶμα. Ἐπείσε μπρούνακι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέση του ἀρκετὴ ὥρα. Μὰ ὁ ἀγνώστου ἐξακολουθοῦσε νὰ χέει τεταμένη τὰ χέρια του καὶ ὅσο του ἐβλέπε, οὐδὲν ἔλεπε, οὐδὲν τόσο καὶ περισσότερο καταναλαιόταν. Ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος; Ὁ τέλους ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Καὶ γιὰτί του ἔμπαινε ἐμπροσθέν τοῦ δρόμου; Καὶ τίσιν του, δόξαινα ὁ Γερμανὸς ἐπλησίαζαν. Ἀκούγε σχεδὸν τίς φωνές τους καὶ κάποιος κάποιον καμμίαν πιστολιά. Ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη. Ὁ Περδικλῶνης ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλο. Πῆρε μιὰ βαρεία πέτρα στὸ χέρι, τὴ ζύγισε, καὶ τὴν πέταξε ἐναντίον του ἀγνώστου. Ἡ πέτρα

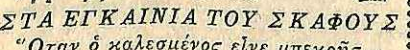
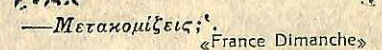
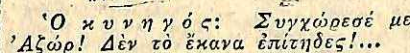
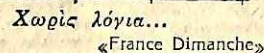
ὁ ὕπνος πρὸς τὴν γυναικὲς αὐτῆς. Ὁ ἄλλος εἶχε βυθί πῶς ἀπὸ τὸν ὕπνον. Ζή-
 ῳ ὅταν ἐγύπνησε, ὁ ἄλλος δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὺν βρισκόταν
 ἀρχή, ὁ Περδικλιώτης δὲν νύχτην τὴν περιπέτειά του κι ὁ ὅτι
 Συμπήθεκε ὡς ἐξαινικά τὴ νύχτην τὸν συντροφὸς του, τοῦ θὰ τὸν εἶ-
 τὸν μοναχικὸν πετάξε στούς συντροφὸς του, τοῦ θὰ τὸν εἶ-
 σίγουρα γιὰ χαμένο. Προσπάθεσε νὰ ἐκκολληθῇ τίς λασπὲς ἀπὸ
 ραχὰ καὶ τὰ χεῖρά του, μὰ δὲν κατάφερε πολλὰ πράγματα. Εἶχε
 ραχὰ καὶ δὲν ἐβγαίνει. Ἄλλ' ὅν τὸν ἐβλεπὲν σὲ κείνα τὰ χαλ-
 ὦν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν ὑποκατοῦν. Γι' αὐτό, προτίμησε ν' ἀφῇ
 νὰ μεγαλώσῃ κάπως ἡ κυκλοφορία στούς δρόμους καὶ κατόπιν
 (Ἡ συνέχεια ὀφθεῖν)

— Εἶνε σκιάχτρο! ἔκανε ἀνασαίνοντας βαθεῖα. ΖΚ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Θωμᾶν Γιάκουβον Ἐνταῦθα: 7
 σαυπατοῦν αὐτό δὲν ἔνιεν ποτὲ νιατὶ δὲν ἔ-
 θαν εὐνοϊκὰ τὰ πρῶνατα. Ὁ Ν. Π. ἀσούστη-
 ρε λαφνικὰ καὶ πῆθανε. Ἐταὶ ἀνεβλήθησαν ὁ-
 λα νιατὶ αὐτὸς ἦταν τὸ κλειδί. Νικὸλ ὁ-
 ν Φουονναράκον. Λ. Σ. Τ. 1031703)

Г. И. В.

★
ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΙΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ, ΠΟΥ ΔΗΛΩΝΟΥΝΕ ΣΑΦΩ

καὶ τὴν ἄλλη μέρα μένεις στὴς Βουλῆς μας τὸ... (ἀντρέ!) σοι
Κι' ὅταν ἔχης τὸ... «πιστεύω» γιὰ «μοτίβο» (συνάμα,
δὲν μπορεῖς νὰ τὸ... πιστέψης πὼς συνέβη τέτοιο (πράμα!

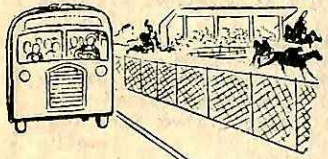
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίλα της Εποχής

Εξήντο ενόησαντο

Το παιχνίδι στις κούρσες είναι μια απ' τις μεγαλύτερες παλαιές και υπάρχουν άνθρωποι που απ' την ημέρα που άνοιξε ο ιπποδρόμος δεν έχουν άλλη ασχολία και συζητήσι από τ' αλόγα. Οι τρεις πρώτες μέρες της εβδομάδας περνούν με τις αφηγήσεις των τελευταίων ιπποδρομιών και οι υπόλοιπες μέρες με την συζήτηση επί των προγνώνων.

«Όσο για τις Κυριακές, από τις έντεκα το πρωί σπεύδουν να κατέβουν στο Φάληρο οι πιο φανατικοί».

Υπάρχουν, όμως, φαίνεται και μερικοί απ' τους μανιακούς που για τον ένα ή τον άλλο λόγο μένουν έξω του... αλογονομώνας, όπως ο επιβάτης ενός λεωφορείου της Βουλας, που περνούσε έξω απ' τον ιπποδρόμο την περασμένη Κυριακή, ακριβώς την ώρα που γινόταν μια ιπποδρομία. Βλέποντας τ' αλόγα να τρέχουν τινάχτηκε έξαλλος απ' το καθίσμα του, φωνάζοντας προς τον σωφρέα άναστατος: — Στάσου! Κόψε! Στάσου να δούμε σωφρέεεεεεεεε!

Οι επιβάτες ξεσπασαν σε γέλα κι ο σωφρέα χωρίς να δώσει σημασία στις γοργές κραυγές του μανιακού φιλιππου αντιπέρασε με ταχύτητα τον ιπποδρόμο. Κι ενώ ο μανιακός ξανάπεφτε συντετριμμένος στο καθίσμα του, αποφαίνοντο ο εισπρακτωρ φιλοσοφικά: — Κι ύστερα λέμε αλόγα τ' αλόγα! Ενώ εμείς είμαστε πλάσματα πιο παραλόγα κι από τ' αλόγα.

Σ' ένα απ' τα παραλιακά κέντρα του Φαλήρου κάβεται τετραμελής παρέα. Παράγγειλε τα σχετικά κι αφού έφαγε, έπιε κι ήλθε στο τοακρίο κέφι. Επί κεφαλής της παρέας φωνάζει το γκαρσόνι να φέρει τον λογαριασμό.

— Αμέσως, κύριε! — Όταν, όμως, ήρθε ο λογαριασμός, ο έπι κεφαλής της παρέας, παρ' την ζήλη του, αντιλαμβάνεται ότι ήταν μάλλον φουσκωμένος. Βάζει τα γυαλιά του, αρχίζει τον έλεγχο κι ύστερα ρωτά: — Σουβλάκια; — Μάλιστα, κύριε. — Φάγαμε έμεις σουβλάκια; — Τό γκαρσόνι ξύνει το κεφάλι του, ξεροβήχει, περιττίζει σε συλλογισμούς κι ύστερα αναλύεται σε συγνώμες: — Ω, παρ' τον, συγνώμη, λάθος! Τα σουβλάκια ήταν της διπλανής παρέας.

Και τ' αβύνει βιαστικά. Ο πελάτης, όμως, συνεχίζοντας τον έλεγχο σταματά άλλου: — Καλαμαράκια; — Μάλιστα, κύριε. — Φάγαμε έμεις καλαμαράκια; — Τό γκαρσόνι ξύνει το κεφάλι του, ξεροβήχει, περιττίζει σε συλλογισμούς κι ύστερα αναλύεται σε συγνώμες: — Ω, παρ' τον, συγνώμη, λάθος! Τα σουβλάκια ήταν της διπλανής παρέας.

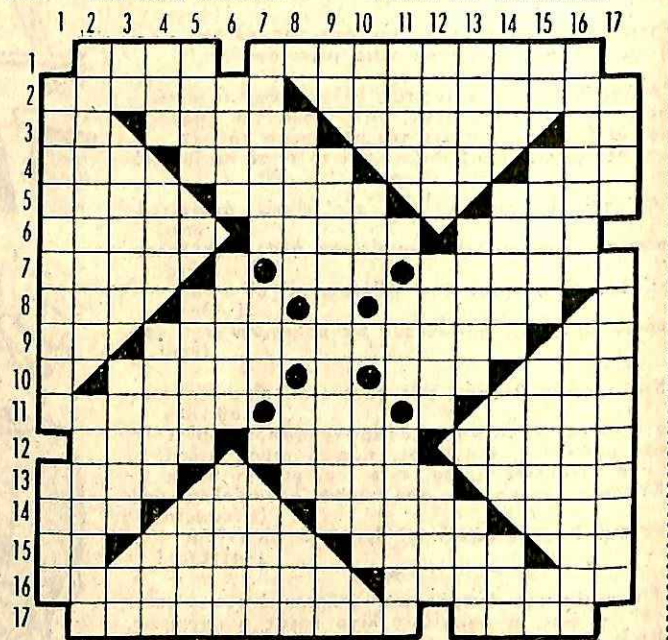
Και τ' αβύνει βιαστικά. Ο πελάτης, όμως, συνεχίζοντας τον έλεγχο σταματά άλλου: — Καλαμαράκια; — Μάλιστα, κύριε. — Φάγαμε έμεις καλαμαράκια; — Τό γκαρσόνι ξύνει το κεφάλι του, ξεροβήχει, περιττίζει σε συλλογισμούς κι ύστερα αναλύεται σε συγνώμες: — Ω, παρ' τον, συγνώμη, λάθος! Τα σουβλάκια ήταν της διπλανής παρέας.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 356

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Χαοτραπεζικός δόρος. — Έπώνυμο Άμεοικανού πολιτικού που νοσίουε για όνομα σ' έναν άλλο.
- 2) Ποσοφίλης στις νυνάικες. — Κάτοικος ευσωπικής πρωτεύουσας.
- 3) Νότα. — Διευκολύνει τις άνοοές. — Ποταμός της Εύρώπης. — Δυό δυοία φωνήεντα.

- 4) Σημείον του ορίζοντος. — Συνεγόμενα στο «νέκταρ».
- 5) Ο πάθος σάδιστής. — Καταστροφικό έντομο. — Βρίσκεται στο κέντρον. — Γαστρίδι.
- 6) Υπάρχει σε κάθε συμφωνία. — Ποσοφίλης πάντα να καταλάβωμε την καλύτερη. — Αποτελεί προνόμιον του ανθρώπου.
- 7) Ακολουθούν την ευφύνησιν. — Χώρα της Εύρώπης. — Λιμάνι της Β. Γαλλίας.

- 4) Έφετεινό φίλμ. — Άνοι-οτάπη πόλις της Φοινίκης. — Κτητική άντωνυμία. — Ήως του Σαίξπηρ.
- 5) Μέρος του ματιού. — Υπάρχει ένα τέτοιο άκρον. — Κατά την μυθολογίαν έντισφ την Κανηδόνα.
- 6) Μεγάλη άνασταση (γεν.) — Ή μεγαλύτερη έινε η Γοιλαν-δία. — Άπ' όλους εύπορόδεκτο.
- 7) Χρονικό διάστημα. — Πα-τοίσιαι. — νωστή στάο. — Χοει-άετται σ' ένα οαδίσωον.
- 8) Οοανον αίσθήσεως. — Ά-νοίμι (καθ.) — Καθημερινός ά-πασιάντος.
- 9) Άνεστοςμένη νότα. — Ή-στοική πόλις της Αιτωλοακαρ-νανίας. — 21.
- 10) Συνενώνει. — Προϊόν πη-νού. — Είς διπλούν θυμίζει Ά-φοική.
- 11) ... πεδία: Χώρα όπου κατά την μυθολογίαν έμεναν ά-θάνατοι οι διαποεπείς άνοοες. — Άοιθυντικών. — Δρίννει προ-άν-ιατα.
- 12) Άναφορική άντωνυμία. — Γνωστός Φιλέλλην του τελευταίου πολέμου (έπων.) — Πήρε μέος στη δίκη του Χοισατού.
- 13) Έοπετόν. — Βιβλία άδιά-βαστα. — Ορότης της μυθολο-γίας υας.
- 14) Έωσθηατικό έπίσημο. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Πα-λαίο φίλι της Ντόοου Λαουόο.
- 15) Σημείνι κίνδυνον. — Ή άοιστεά πτέουε υιάς «όδο» — Ένει άκετες νιλι-άδες κατοίκων. — Έσοτή των άναόων. — Συμφωνον.
- 16) Ποταμός της Γαλλίας. — Ρομάνος αυτοκράτορ.
- 17) Έπαναστάτης. — Τόπος έπός.

- 7) Φιλόσοφος μαθητής του Σωκράτους. — Κτητικός. — Βι-θλίκος δόος.
- 8) Ποσοφίλης πολύτιμη έκδο-λεια. — Κτητική άντωνυμία.
- 9) Προέσις υποστάς σε φω-νών. — Αυτοκίνητα με κόκκινο σταυρό. — Άοιθυς με νοα-μα.
- 10) Σύνδεσμος (άον.). — Ή πρώτη από τις δυό λέξεις ενός ά-θλητικού όου. — Ένδυμασία.
- 11) Κάτοικος έλληνικού νησι-ού. — Όδνάν. — Ή γη, υάς τον ξαναδίνει στο πολλαπλάσιο.
- 12) Φυτό νοσιμοποιούμενο στην ύφαντοογία. — Ζών που έ-δωσε το όνομα του σε έναν ά-στερισμό. — Έπιφώνημα (ένν.).
- 13) Σημείον της άοιθυντικής. — Δεμένο. — Χοονικό διάστημα.
- 14) Γνωστή στους Άθναίους γαλλική ποδοσφαιρική όιάς. — Ένδυμασία μικρούς και μεγά-λους. — Γυναικείο όνομα (ένν.). — Κατάρα.
- 15) Ύπαοις. — Έένο νόυι-σος (γεν.). — Πόλις της γαλ-λικής Β. Άοικίας. — Άοιθυς όπτικός.
- 16) Εύρωπαιοι. — Έτσι νυ-οίζει συνήθως ο έονάτης στο σπύτι του.
- 17) Τσαβόν. — Συνήθεια των ιππυκαστικών.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ
Λύσις του 355ου
στη σελ. 62

ΚΑΤΑ ΤΗΣ «ΠΙΕΣΕΩΣ»
Δυό νέα φάρμακα κατά της «πίεσεως» δοκιμάσθηκαν σε 50 άτομα με πολύ καλά αποτελέσματα. Όταν βγουν δυο στο έμποριο θα πρέπει να πάσουν ένα εύρηστο όνομα γιατί ή νη-υική όνομασία τους έινε πολύ-πλοκη και υακορκελεστήτη: 1 — υόδακινυοθαλαζίνη και 1 — υό-δρακίνο — 4 — υεθυλοθαλα-ζίνη.

1) Σύννοση βασίλισσα. — Χυ-υός.

2) Έπικίνδυνη άσώοστεια. — Προϊόν νημάτι έδαφικής άνωμα-λίας.

3) Δίθογονος. — Ύννος. —

Ο άθάνατος δημιουργός και ήρωας της Έλληνικής Άε-ροπορίας Άριστέιδης Μωραίτηνης, άρχισε τη στα-διοδρομία του απ' το Έλληνικό Ναυτικό, όπου και ύ-πηρετήσε, πρώτα-πρώτα, ως σημαιοφόρος, μετά τις σπουδές του στη Ναυτική Σχολή Δοκίμων.

Στη διάρκεια του πρώτου Βαλκανικού πολέμου, ο Μω-ραίτηνης ύπηρετούσε, ως ύ-παρχος στο ιστορικό τορπιλ-λοδόλο υπό τον Νικόλαο Βό-τση. Κι' είχε, έτσι την εύτυ-χία να πάρη μέρος στην πα-ράτολη επιχείρησι του κα-ραβίου του, που το βράδυ της 16 προς 17 Οκτωβρίου 1912 εισώρησε αιφνιδιαστι-κά στο λιμάνι της Θεσσαλο-νίκης και άνατίναξε το έχθρικό καράβι που άγκυροβο-λούσε στην προκυμαία της Μακεδονικής πρωτεύουσας. Ύστερα απ' τους Βαλκανικούς πολέμους, ο Άριστέι-δης Μωραίτηνης, εργάστηκε με φλογερό ένθουσιασμό και άκατάβλητη θέλησι για την ίδρυσι και όργάνωσι της έλ-ληνικής άεροπορίας καθώς και για τη ίδρυσι της πρώ-της άεροπορικής σχολής στην Ελλάδα.

Έφτασαν, έπειτα, τ' α-μεγάλα γεγονότα του Εύρω-παϊκού πολέμου. Ο ιστορι-κός Έλληνας άεροπόρος ά-ναδείχτηκε ένας απ' τους καλύτερους ήρωες του έναέ-ριου πολέμου. Οι άδιάκοτες προσπάθειές του, ή πολεμι-κή δράσι του και ή κατα-πληκτική τόλη του ήταν ά-σύγκριτες.

Και γι' αυτό στον άτυχο χαμό του που συνέβη το 1918, όταν γύριζε με τ' άε-ροπλάνο του απ' τη Θεσσα-λονίκη στην Άθήνα, μαζί με την Έλληνική Άεροπορία των έθρήνησε και ή Βρετανική Βασιλική Άεροπορική Δύναμι της Μέσης Άνατολής με θερμό συλλυπητήριο τηλεγράφημα του άρχηγού της.

Τό όνομα του ένδοξου αυτού και πρώτου «άσους» της έλληνικής άεροπορίας συνδέθηκε με τον παλαιό θε-σμό των μονομαχιών: Τό Δεκέμβριο του 1914, ο ύπο-πλοίαρχος Άριστέιδης Μωραίτηνης έμονομάχησε με το συνάδελφό του άείμνηστο ναύαρχο Νικόλαο Τούμπα.

Λίγες μέρες πριν απ' την ιστορική αυτή μονομαχία, οι δυό ύποπλοίαρχοι χρησιμοποίησαν ως μάρτυρες σ' άλλη ύπόθεσι μονομαχίας του τότε πλωτάρχη Κ. Σπη-λιωτάκη και του τότε ύποπλοίαρχου Ι. Μπούμπουλη.

Τό έπεισόδιο που έπρόκალσε την ύπόθεσι μονομαχι-ας των άξιωματικών Σπηλιωτάκη και Μπούμπουλη ήταν ότι ο ύποπλοίαρχος Μπούμπουλης περνώνας μπροστά ότι ο πλωτάρχη Σπηλιωτάκη μέσα στο όκινηματοθέατρο «Άττικόν» δεν τον έχαιρέτησε όπως εί-χε ύποχρέωσι.

Ο Σπηλιωτάκης, λοιπόν, τον πλησίασε και του είπε: — Γιατί δέ χαιρετάτε; — Ο Μπούμπουλης, έπειδή όπως φαίνεται, ύπήρχαν προηγουμένες διαφορές μεταξύ των, του άπάντησε: — Εγώ τουλάχιστον, άπαξιό να σας χαιρετώ και είμαι πρόθυμος να ύποστώ τις συνέπειές!

Ή προκλητική αυτή άπάντησι έθιγε καίρια τον Σπη-λιωτάκη και τον ύποχρέωνε να ζητήσει ίκανοποίησι. Έ-λπιώντας την άλλη μέρα άναλλάχτηκαν μάρτυρες έκ μέρους του Σπηλιωτάκη οι ύποπλοίαρχοι Τούμπας και Δεμέ-στινας και από μέρος του ύποπλοίαρχου Μπούμπουλη οι συνάδελφοί του Μωραίτηνης και Οικονόμου.

Στη συνάντησι των μαρτύρων που έπακολούθησε οι μάρτυρες του Μπούμπουλη ύπεστήριξαν ότι αίτία της συμπεριφοράς αυτής του πελάτου των ήταν ότι ο Σπη-λιωτάκης έκφράστηκε σε κύκλο φίλων και γνωστών έ-ναντίον του Μπούμπουλη και αυτό τό έμαθε ο τελευταίος.

Απαντώντας στο έπιχείρημα αυτό ο ύποπλοίαρχος Τούμπας έδήλωσε για λογαριασμό του πελάτου του, ό-τι ο πλωτάρχη Σπηλιωτάκης ούδέποτε έκφράστηκε προσβλητικά για τον Μπούμ-πουλη κι' έπομένως, αν είχε είπωθή τέτοιο πράγμα, άπο-τελούσε καθαρή συκοφαντία και για τους δυό άξιωματι-κούς. Ο Τούμπας κατέληξε: — Αφού, λοιπόν, κύριοι, δι-αλύθηκε ή αίτία που δημιούρ-γησε τό έπεισόδιο στον κινή-ματογράφο νομίζω ότι ή δια-φορά λυεται αυτόμάτως και μπορούμε να συντάξωμε πρω-τόκολλο συμβιβασμού.

Στην ύπόδειξι αυτή, άπάν-τησε, τότε, ο ύποπλοίαρχος Μωραίτηνης: — Πάνω σ' αυτό δεν έχωμε αντίρρησι. Έχωμε, όμως, ύποχρέωσι να συνεννοηθώμε με τον πελάτη. Έτσι ή συνεδρίασι διακόπηκε για την άλλη μέρα.

Όταν την άλλη μέρα έ-παναλήφθηκε ή συνεδρίασι των μαρτύρων, στη διάρκεια της συζητήσεως εάν ο πλω-τάρχη Σπηλιωτάκης έθιξε, πριν απ' το έπεισόδιο στο «Άττικόν» τον ύποπλοίαρχο Μπούμπουλη, άρχισε ζωηρή διαλογική συζήτησι μεταξύ των Τούμπα και Μωραίτηνη.

Ή ύπόθεσι μπήκε σε νέα φάσι όταν ο πρώτος είπε προς το δεύτερο: — Όφείλτε να δεχθήτε τη διαβεβαίωσί μου γιατί, άλλοιώς, όχι μόνο έπιμένετε σ' έκνευριστική συζήτησι, αλλά προσβάλλετε κι' έμέ-να προσωπικά!

Ο ύποπλοίαρχος Μωραί-τηνης τότε, άπάντησε: — Πάρτε το όπως θέλετε. Έμείς έχωμε καθήκον να έ-πιμενώμε στην έντολή του πελάτη.

Μετά την άναλλαγή των φράσεων αυτών, ή συνεδρί-ασι των μαρτύρων διεκόπη. Και έπειδή ο Τούμπας θε-ώρησε τον εαυτό του προσβεβλημένο απ' την φράσι του συνάδελφου του Μωραίτηνη, άρισε ως μάρτυρες τους πλωτάρχες Π. Ίωαννίδη και Χ. Λιάμπη για να ζητή-σουν ίκανοποίησι. Οι δυό αυτοί άξιωματικοί έστειλαν έ-να γράμμα στον Μωραίτηνη και τον παρακάλεσαν να να ορίσει κι' αυτός τους μάρτυρες του. Και ως τοιούτους όρισε τους ύποπλοίαρχους Τ. Χατζίσκο και Κων. Οικο-νόμου. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο.

Ο μονομαχία όρίστηκε για τις 23 Δεκεμβρίου 1914. Θα χρησιμοποιούσαν έξι όμοιοβαρή και όμοιογενή. Ός τόπος σταντήσεως όρίστηκε ένα γήπεδο κοντά στο Πέ-τρας και διάκεια πάλης συμβολές μέχρι τελείας άνι-κατότητας ενός από τους αντίπαλους.

Ός διευθυντής της έιφομαχίας όρίστηκε ο παλαιός καθηγητής της όπλομαχητικής Ίωάννης Ράισης.

Την όρισμένη ώρα οι δυό αντίπαλοι με τους μάρτυρες έφτασαν στο γήπεδο και αφού έκπληρώθηκαν οι προβλε-πόμενες διατυπώσεις άρχισε ή πάλη. Οι τρεις πρώτες σύμβολες έμεναν χωρίς αποτέλεσμα. Στην τέταρτη ά-είφος του Τούμπα άγγιξε το στήθος του Μωραίτηνη δέ-ναίμακτα. Στις δυό έπομένους σύμβολες ο Τούμπας δέ-χτηκε ένα χτύπημα στον άγκώνα και τέλος ένα τραύμα χιγκας στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα.

Οι δυό αντίπαλοι συμφιλιώθηκαν άμέσως μετά την πά-λη. Και ή φιλία τους έδρανώθηκε με δυό ώοαία νοόματα που άναλλάχτηκαν μεταξύ των.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο άθάνατος δημιουργός και ήρωας της Έλληνικής Άε-ροπορίας Άριστέιδης Μωραίτηνης, άρχισε τη στα-διοδρομία του απ' το Έλληνικό Ναυτικό, όπου και ύ-πηρετήσε, πρώτα-πρώτα, ως σημαιοφόρος, μετά τις σπουδές του στη Ναυτική Σχολή Δοκίμων.

Στη διάρκεια του πρώτου Βαλκανικού πολέμου, ο Μω-ραίτηνης ύπηρετούσε, ως ύ-παρχος στο ιστορικό τορπιλ-λοδόλο υπό τον Νικόλαο Βό-τση. Κι' είχε, έτσι την εύτυ-χία να πάρη μέρος στην πα-ράτολη επιχείρησι του κα-ραβίου του, που το βράδυ της 16 προς 17 Οκτωβρίου 1912 εισώρησε αιφνιδιαστι-κά στο λιμάνι της Θεσσαλο-νίκης και άνατίναξε το έχθρικό καράβι που άγκυροβο-λούσε στην προκυμαία της Μακεδονικής πρωτεύουσας. Ύστερα απ' τους Βαλκανικούς πολέμους, ο Άριστέι-δης Μωραίτηνης, εργάστηκε με φλογερό ένθουσιασμό και άκατάβλητη θέλησι για την ίδρυσι και όργάνωσι της έλ-ληνικής άεροπορίας καθώς και για τη ίδρυσι της πρώ-της άεροπορικής σχολής στην Ελλάδα.

Έφτασαν, έπειτα, τ' α-μεγάλα γεγονότα του Εύρω-παϊκού πολέμου. Ο ιστορι-κός Έλληνας άεροπόρος ά-ναδείχτηκε ένας απ' τους καλύτερους ήρωες του έναέ-ριου πολέμου. Οι άδιάκοτες προσπάθειές του, ή πολεμι-κή δράσι του και ή κατα-πληκτική τόλη του ήταν ά-σύγκριτες.

Και γι' αυτό στον άτυχο χαμό του που συνέβη το 1918, όταν γύριζε με τ' άε-ροπλάνο του απ' τη Θεσσα-λονίκη στην Άθήνα, μαζί με την Έλληνική Άεροπορία των έθρήνησε και ή Βρετανική Βασιλική Άεροπορική Δύναμι της Μέσης Άνατολής με θερμό συλλυπητήριο τηλεγράφημα του άρχηγού της.

Τό όνομα του ένδοξου αυτού και πρώτου «άσους» της έλληνικής άεροπορίας συνδέθηκε με τον παλαιό θε-σμό των μονομαχιών: Τό Δεκέμβριο του 1914, ο ύπο-πλοίαρχος Άριστέιδης Μωραίτηνης έμονομάχησε με το συνάδελφό του άείμνηστο ναύαρχο Νικόλαο Τούμπα.

Λίγες μέρες πριν απ' την ιστορική αυτή μονομαχία, οι δυό ύποπλοίαρχοι χρησιμοποίησαν ως μάρτυρες σ' άλλη ύπόθεσι μονομαχίας του τότε πλωτάρχη Κ. Σπη-λιωτάκη και του τότε ύποπλοίαρχου Ι. Μπούμπουλη.

Τό έπεισόδιο που έπρόκალσε την ύπόθεσι μονομαχι-ας των άξιωματικών Σπηλιωτάκη και Μπούμπουλη ήταν ότι ο ύποπλοίαρχος Μπούμπουλης περνώνας μπροστά ότι ο πλωτάρχη Σπηλιωτάκη μέσα στο όκινηματοθέατρο «Άττικόν» δεν τον έχαιρέτησε όπως εί-χε ύποχρέωσι.

Ο Σπηλιωτάκης, λοιπόν, τον πλησίασε και του είπε: — Γιατί δέ χαιρετάτε; — Ο Μπούμπουλης, έπειδή όπως φαίνεται, ύπήρχαν προηγουμένες διαφορές μεταξύ των, του άπάντησε: — Εγώ τουλάχιστον, άπαξιό να σας χαιρετώ και είμαι πρόθυμος να ύποστώ τις συνέπειές!

Ή προκλητική αυτή άπάντησι έθιγε καίρια τον Σπη-λιωτάκη και τον ύποχρέωνε να ζητήσει ίκανοποίησι. Έ-λπιώντας την άλλη μέρα άναλλάχτηκαν μάρτυρες έκ μέρους του Σπηλιωτάκη οι ύποπλοίαρχοι Τούμπας και Δεμέ-στινας και από μέρος του ύποπλοίαρχου Μπούμπουλη οι συνάδελφοί του Μωραίτηνης και Οικονόμου.

Στη συνάντησι των μαρτύρων που έπακολούθησε οι μάρτυρες του Μπούμπουλη ύπεστήριξαν ότι αίτία της συμπεριφοράς αυτής του πελάτου των ήταν ότι ο Σπη-λιωτάκης έκφράστηκε σε κύκλο φίλων και γνωστών έ-ναντίον του Μπούμπουλη και αυτό τό έμαθε ο τελευταίος.

Απαντώντας στο έπιχείρημα αυτό ο ύποπλοίαρχος Τούμπας έδήλωσε για λογαριασμό του πελάτου του, ό-τι ο πλωτάρχη Σπηλιωτάκης ούδέποτε έκφράστηκε προσβλητικά για τον Μπούμ-πουλη κι' έπομένως, αν είχε είπωθή τέτοιο πράγμα, άπο-τελούσε καθαρή συκοφαντία και για τους δυό άξιωματι-κούς. Ο Τούμπας κατέληξε: — Αφού, λοιπόν, κύριοι, δι-αλύθηκε ή αίτία που δημιούρ-γησε τό έπεισόδιο στον κινή-ματογράφο νομίζω ότι ή δια-φορά λυεται αυτόμάτως και μπορούμε να συντάξωμε πρω-τόκολλο συμβιβασμού.

Στην ύπόδειξι αυτή, άπάν-τησε, τότε, ο ύποπλοίαρχος Μωραίτηνης: — Πάνω σ' αυτό δεν έχωμε αντίρρησι. Έχωμε, όμως, ύποχρέωσι να συνεννοηθώμε με τον πελάτη. Έτσι ή συνεδρίασι διακόπηκε για την άλλη μέρα.

Όταν την άλλη μέρα έ-παναλήφθηκε ή συνεδρίασι των μαρτύρων, στη διάρκεια της συζητήσεως εάν ο πλω-τάρχη Σπηλιωτάκης έθιξε, πριν απ' το έπεισόδιο στο «Άττικόν» τον ύποπλοίαρχο Μπούμπουλη, άρχισε ζωηρή διαλογική συζήτησι μεταξύ των Τούμπα και Μωραίτηνη.

Ή ύπόθεσι μπήκε σε νέα φάσι όταν ο πρώτος είπε προς το δεύτερο: — Όφείλτε να δεχθήτε τη διαβεβαίωσί μου γιατί, άλλοιώς, όχι μόνο έπιμένετε σ' έκνευριστική συζήτησι, αλλά προσβάλλετε κι' έμέ-να προσωπικά!

Ο ύποπλοίαρχος Μωραί-τηνης τότε, άπάντησε: — Πάρτε το όπως θέλετε. Έμείς έχωμε καθήκον να έ-πιμενώμε στην έντολή του πελάτη.

Μετά την άναλλαγή των φράσεων αυτών, ή συνεδρί-ασι των μαρτύρων διεκόπη. Και έπειδή ο Τούμπας θε-ώρησε τον εαυτό του προσβεβλημένο απ' την φράσι του συνάδελφου του Μωραίτηνη, άρισε ως μάρτυρες τους πλωτάρχες Π. Ίωαννίδη και Χ. Λιάμπη για να ζητή-σουν ίκανοποίησι. Οι δυό αυτοί άξιωματικοί έστειλαν έ-να γράμμα στον Μωραίτηνη και τον παρακάλεσαν να να ορίσει κι' αυτός τους μάρτυρες του. Και ως τοιούτους όρισε τους ύποπλοίαρχους Τ. Χατζίσκο και Κων. Οικο-νόμου. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο. Αφού και οι τέσσερες μάρτυρες συζήτησαν νόμο.

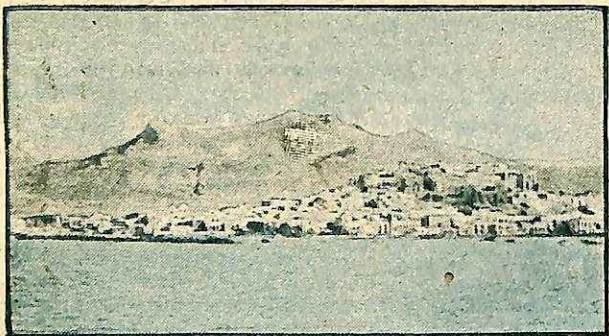
Ο μονομαχία όρίστηκε για τις 23 Δεκεμβρίου 1914. Θα χρησιμοποιούσαν έξι όμοιοβαρή και όμοιογενή. Ός τόπος σταντήσεως όρίστηκε ένα γήπεδο κοντά στο Πέ-τρας και διάκεια πάλης συμβολές μέχρι τελείας άνι-κατότητας ενός από τους αντίπαλους.

Ός διευθυντής της έιφομαχίας όρίστηκε ο παλαιός καθηγητής της όπλομαχητικής Ίωάννης Ράισης.

Την όρισμένη ώρα οι δυό αντίπαλοι με τους μάρτυρες έφτασαν στο γήπεδο και αφού έκπληρώθηκαν οι προβλε-πόμενες διατυπώσεις άρχισε ή πάλη. Οι τρεις πρώτες σύμβολες έμεναν χωρίς αποτέλεσμα. Στην τέταρτη ά-είφος του Τούμπα άγγιξε το στήθος του Μωραίτηνη δέ-ναίμακτα. Στις δυό έπομένους σύμβολες ο Τούμπας δέ-χτηκε ένα χτύπημα στον άγκώνα και τέλος ένα τραύμα χιγκας στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα. Ή πάλη τότε κριθηκε διαμπερές, στο δεξιό βραχίονα.

Οι δυό αντίπαλοι συμφιλιώθηκαν άμέσως μετά την πά-λη. Και ή φιλία τους έδρανώθηκε με δυό ώοαία νοόματα που άναλλάχτηκαν μεταξύ των.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γενική άποψη της Νάξου

Η ΝΑΞΟΣ

«Ο ΝΟ ΓΝΩΡΙΣΜΕ ΤΗΝ ΈΛΛΑΔΑ»

Πυκνοκατοικημένη κι' αθηναϊκή προβάλλει η πρωτεύουσα της Νάξου —του μεγαλύτερου από τὰ νησιά τῶν Κυκλάδων— στὸν ταξιδιώτη πού θὰ φθάσῃ στὸ λιμάνι της. Εἶνε χτισμένη στὴν πλαγιά ἐνὸς λόφου, πού τὸν στεφανώνει τὸ παλιὸ Βενετσιάνικο κάστρο, κι' ἔχει γιὰ φόντο ψηλὰ βουνά, τὰ ψηλότερα τῶν Κυκλάδων. Κάτω, τὸ λιμάνι τῆς Χώρας, μὲ τὴν τρικυμισμένη ἀπὸ τὸν πουνέντε γαλάζια θάλασσα, συμπληρώνει τὴν εἰκόνα τῆς πολιτείας, πού εἶδε σὲ μακρινὰ χρόνια πολεμικὴ δύναμι καὶ μεγαλεία, ὅταν ἐξουσίαζε τὴς ἄλλες Κυκλάδες...

Ἡ ἱστορία τῆς Νάξου εἶνε παλαιὰ ὥστε καὶ ὁ κόσμος. Τὴ συναντοῦμε τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ στὸ ἀνθισμα τοῦ πρώτου πολιτισμοῦ της. Τὴν ἐποχὴ πού ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει μόλις νὰ κατεργάζεται τὸ σῖδερο ἡ Νάξος ἔχει ἀρχίσει τὸν καλλιτεχνικὸ καὶ ἐκπολιτιστικὸ δρόμο της, πού θὰ τὸν συνεχίσῃ καὶ ἀργότερα στὸ διάβα τῶν αἰώνων...

Τὰ θαυμάσια μάρμαρα πού διαθέτει —ἐακουσμένα ὅσο καὶ τῆς Πάρου— δὲν εἶχαν μόνον πλοῦτο στὴν ἀρχαία Νάξο, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑλικό, πού δημιούργησε τὴν καλλιτεχνικὴ παράδοσι ἀπὸ τὴν ὁποία βῆκαν στὴν ἀρχαιότητα τόσοι καὶ τόσοι καλλιτέχνες τῆς σμύλης. Ἐξίς ἦταν ὁ Ἀλκαίμης, μαθητὴς τοῦ Φειδία κι' ἀνταῖος τοῦ μεγάλου δασκάλου του. Στὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Δήλου βρίσκονται ἀξιόλογα ἀγάλματα τῆς νασιᾶκῆς τέχνης. Καὶ ἡ παράδοσις συνεχίζεται ὡς σήμερα. Ἀπὸ τῆς Νάξου κατάγεται ὁ Ζευγυλῆς, πού τιμᾶται τῇ σύγχρονῃ τέχνῃ.

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ἀκμὴ τῆς Νάξου ἦταν λίγο πρὶν ἀπὸ τοὺς περσικοὺς πολέμους. Στὸ τέλος τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνα οἱ στόλοι τῆς κυριαρχοῦν στὸ Αἰγαίον καὶ τὸ νησί ὑποτάσσεται ἀπὸ τὸν ὀκτὼ χιλιόδες ἄνδρες. Ἡ θαλασσοκρατεία τότε Νάξος ἔρχεται σὲ σύγκρουσι καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἰσχυρότατο περσικὸ κράτος. Οἱ Πέρσες γιὰ νὰ τιμωροῦν τοὺς κατοίκους τῆς Νάξου στέλνουν τὸ 504 π.Χ. στρατὸ καὶ αὐτὸλο νὰ

καταλάβῃ τὸ νησί. Ἀλλὰ οἱ περσικὲς δυνάμεις γυρίζουν πίσω ἀπρακτες καὶ ἡττημένες... Ἡ ἀτύχητα τῆς περσικῆς ἐκστρατείας ἐναντίον τῆς Νάξου ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ βασιλέως. Κατάλαβε πὺς ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἀπέραντου περσικοῦ κράτους τὸ προγεφύρωμα τῆς Ἑλλάδος. Ἐτσι, ἄρρισαν οἱ δύο μεγάλες ἐκστρατείες τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὴν πρώτη μᾶς ἐξῶσε ὁ Μαρδωνίας, ἀπὸ τὴν δευτέρῃ ἡ Σαλαμίνα.

Μετὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους ἡ Νάξος —ὅπως ἦταν πλούσιο καὶ μεγάλο νησί— εἶνε ὁ στόχος ὧν ἐκείνων πού κυριαρχοῦσαν στὸ Αἰγαίον. Οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Μακεδόνες, οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Βυζαντινοὶ καὶ οἱ Φράγκοι ἀφίσταν σημάδια ἀπὸ τὸ πέρασμά τους στὴ Νάξο.

Περὶσσότερο ἀπὸ τριακόσια χρόνια ἐμείναν οἱ Φράγκοι στὴς Κυκλάδες. Ὁ Μάρκος Σανούδος, πού πήρε τὴ Νάξο γύρω στὰ 1207, ἔχτισε στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πολιτείας τὸ παλάτι του. Ἦταν ἓνα πραγματικὸ φρούριο μὲ δώδεκα πύργους καὶ ἓνα ἰσχυρὸ τείχος.

Μέσα στὸ κάστρο αὐτὸ —πού βρίσκεται στὴν ὑψηλότερη κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου εἶνε χτισμένη ἡ πρωτεύουσα τοῦ νησιού, ἡ Χώρα— ὑπάρχουν μερικά ἐρεῖπια σπιτιῶν πού εἶδαν ἄλλοτε μεγάλες δόξες καὶ τώρα διαλαλοῦν τὴν ὑπαρξί τους μὲ τὰ ξεφτισμένα στοὺς τοίχους οἰκόσημα.

Στοὺς τρεῖς αἰῶνες τῆς Φραγκοκρατίας — ἀπὸ τὸ 1207 ὥς τὸ 1537 — ἡ Νάξος εἶδε πολεμικὲς δόξες καὶ μεγαλεία. Ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῶν Κυκλάδων καὶ ἀπὸ αὐτὴ οἱ οἰκονόμοι τῶν Σανούδων, τῶν Κορσέρι καὶ τῶν Κρίστι, ἐξουσίαζαν τὰ ἄλλα νησιά. Ὁ λιμένας της εἶχε μεταβληθῇ σὲ πολεμικὸ ναύσταθμο, πού ναυλοχοῦσαν τὰ βενετσιάνικα πολεμικὰ καράβια.

Ὅταν ὅμως ἄρχισε ἡ δύναμις τοῦ Τούρκου νὰ ἐκπλώνεται στὸ Αἰγαίον, ἡ Νάξος δέχτηκε κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὸν καινούργιο κατακτητὴ. Ὁ εἰκοστὸς Δούκας τῆς Νάξου, ὁ ἴω-ἀννης Κρίστι παρέδωσε τὸ νησί στὸν τρομερὸ ναύαρχο

τοῦ Σουλεϊμάν, τὸν Χαϊρεδ-δίν Βαοδαρόσσα.

Στὰ τούρκικα χρόνια ἡ Νάξος εἶδε τὶς πρὶν μαῦρες ἡμέρες καὶ ἔπαθε μεγάλες καταστροφές ἀπὸ τὴν τούρκικη ἀμάδα, πού λεηλάτησε πολλὰ φορὲς τὸ νησί, μὲ τὴν πρόφασι πὺς οἱ Ναξιῶτες ὑπέβαλλαν τοὺς κουρσάρους, πού ἀφθονοῦσαν τότε στὴ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου. Ἀκόμα καὶ τὸ 1826 ὁ αὐστριακὸς στόλος κατέλαβε τὴ Νάξο μὲ 700 ἄνδρες, γιὰ τὴν οἱ Ναξιῶτες ἐξώπλιζαν πειρατικὰ πλοία. Γιὰ τρεῖς ἡμέρες οἱ Αὐστριακοὶ διαπράγνησαν καὶ λεηλάτησαν τὴν πόλι καὶ τὸ ἐσωτερικόν. Οἱ Ναξιῶτες —ὅπως καὶ τὶς προηγούμενες φορὲς μὲ τὶς τουρκικὲς ἐπιδρομὲς— κατέφυγαν στὰ ψηλὰ βουνὰ τοῦ νησιού γιὰ νὰ σωθοῦν.

Εὐλογία Θεοῦ εἶνε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ νησιού. Δὲν εἶχε μόνον τὴν γραφικότητα τῶν ἄλλων Κυκλάδων, πού κτὰ μελτέμια τὶς δροσιζοῦν καὶ τὶς χαϊδεύουν μαϊστρά-λῃς, ἀλλὰ πλούσια βλάστησι κι' ὅλες τὶς εὐφορίες τῆς ἐλληνικῆς γῆς. Ἀπὸ τὸ σῆμα ὡς τὸ κοσμὸν καὶ τὸ λάδι, τὰ ἄφθονα καὶ ὡραία φρούτα καὶ τὰ λαχανικά.

Κατάφυτα εἶνε τὰ ψηλὰ βουνὰ της, ἡ Ζιά καὶ ἡ Κόρυνος καὶ φθάνουν τὰ χίλια μέτρα. Στὶς ρίζες τῶν βουνῶν ἡ διπλά σὲ καταπράσινα νοσσοῦντες βρίσκονται τὰ ὑπολείμματα μακρινῶν χρόνων. Τὰ εἰρεπια κάποιου φράγκικου πύργου, πού ὁλόκληρο σωριάζεται ἀπὸ τὸ φάγωμα τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτεία τῆς Νάξου δὲν ὑστερεῖ σὲ γραφικότητα μὲ τὰ θολωτὰ σκεπαστὰ, τὰ σπιτία μὲ τὴν ὑψηλὴ ἀντικειμενικὴ, τοὺς δρόμους μὲ τὸ καλντερίμι καὶ τὶς ἐκκλησίες μὲ τὰ ἰδιόρρυθμα καμπαναριά. Γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὅμως κανεὶς τὴν πραγματικὴ Νάξο πρέπει νὰ βῇ στὴν ἐξοχὴ της ὅπου οἱ εὐώδεις ἀπὸ τὰ ἀνθη ἀνακαταμένους μὲ τὶς θαλασσινὲς αἰῶνες σκορποῦν τὰ θεῖα ἀρώματά τους στὸ νασιῶτικο τοπίο, πού τότε παρουσιάζεται ἡμερὸ καὶ εἰδυλιακὸ —λέε καὶ λείπει μόνον ὁ Διόνυσος καὶ οἱ νύμφες— καὶ πότε πάλι, ἄγριο, βουνίσιο, μὲ ἀπτόμετες χαράδρες καὶ ψηλὲς κορφές. Μέσα ἀπὸ ἓνα τέτοιο τοπίο περνάει ὁ δρόμος, πού φέρνει τὸν ἐπισκέπτη μὲ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Νάξου στὴν Τραγιά καὶ στὴν Ἀπείρανθο, τὸ μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερο χωριὸ τοῦ νησιού.

Κρητικοί, ἀπὸ τὰ Σφακιά, ἀναβρίχθησαν στὰ 700 μέτρα τοῦ βουνού καὶ χτίσαν τὴν σημερινὴ Ἀπείρανθο. Οἱ Ἀπείρανθιτες κράτησαν τὸν πολεμικὸ χαρακτὴ τῆς πρώτης πατριᾶς τους καὶ διαφύεραν ἀπὸ τοὺς ἄλλους νησιῶτες σὲ ἥθη καὶ ἔθιμα.

Μιά ἐκδρομὴ στὴ Νάξο ἀφίνει πάντα ἀλυσμονήτες ἀναμνήσεις...

Σοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ μὲ ἑλληνικὸ τοπίο.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Σοφὴ συμβουλή

—Εἶναι τρομερὸ νὰ παίξῃ κανεὶς στὶς κούρσες! Τὴ μιά μέρα κερδίζει δλοκλήρη περιουσία καὶ τὴν ἄλλη τὴ γάνει ὅλη...

—Ξέρετε λοιπὸν τί νὰ κάνετε; Νὰ παίξετε... μέρα παρ' ἡμέρα!

★

Ἡ κυρία: Μὲ τὴν κακὴ συνήθεια πὺς ἔχεις, Γιάννη, νὰ μπαίνης στὴν κἀμαρὰ μου χωρὶς νὰ χτυπᾷς τὴν πόρτα, θὰ μὲ βρῇς καμμιὰ φορὰ γόνυτῃ!

Ὁ κἀμαριέρης: Ἀ, μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία! Πρὶν νὰ μῶ, κντ. τᾶζω πάντα ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα!

★

—Εἶμαι πολὺ δυσχερῆστῆμος μαζί σου, Γιαννάκη. Ἐχεις πολὺ κακὸν βαῖμον.

—Τόλεγα, μπαμπᾶ, σὴν δασκάλα πὺς δὲν θὰ σ' ἄρεσαν, μὰ αὐτὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοὺς ἀλλάξῃ... Ἀν ἤξερες πόσο ξεροκέφαλες εἶναι οἱ γυναῖκες!...

★

Δυὸ κυρίες συζητοῦν μεταξύ τους:

—Ἡ παραμὰνα τοῦ μοροῦ μου εἶναι τόσο ἀφηρημένη, ὥστε γύρισε κάποτε στὸ σπίτι δίχως αὐτό!

—Ἡ γκουβερνάντα τοῦ δικοῦ μου παιδιοῦ εἶναι χειρότερη! Φαντασθῆτε ὅτι μιά μέρα, ἔφτασε στὸ σπίτι μας κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι... ἓνα φανταρο!

★

—Τὰ πόδια μου, γιατρέ, δὲν μὲ βαστᾶνε. Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω... Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ παίρνω;

—Παίρνετε... τὸ τράμ!

★

—Ἀγόρασα, ἀντροῦλη μου, τόσο ἀκριβὰ αὐτὸ τὸν ὀδηγὸ μαγειρικῆς. Κι' ὅμως εἶναι γεμάτος τυπογραφικὰ λάθη...

—Τὸ ξέρω!

—Πὺς τὸ ξέρεις;

—Μοῦ τὸ εἶπε... τὸ στομάχι μου!

★

Ὁ κλόουν στὸ διευθυντὴ τοῦ τσίρκου:

—Κύριε διευθυντά! Ἀρπάξε φωτιά ἓνα καμαρίνι. Τί νὰ κάνουμε;

—Φανάξτε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο πὺς καταπίνει τὶς φλόγες!

★

Ὁ σύζυγος: Τί δῶρο νὰ κάνουμε στὴν θεία σου τὴν γεροντοκόρη, γιὰ τὴν γιορτὴ της;

Ἡ σύζυγος: Σκέφθηκα κατὶ ὡραῖο, πὺς θὰ τῆς προσφέρω, τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τῆς ζωῆς της: Νὰ τῆς στείλουμε ἓνα ἀνώνυμο ἐρωτικὸ γράμμα!

★

Ἡ ἐνδαισθητὴ σύζυγος λέει στὸν ἄντρα της, πὺς ετοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ κνηγί:

—Τί σκληρότης νὰ σκοτώνῃς τὰ ἀθῶα ζῶα! Ἐγὼ, σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, δὲν σκότωσα οὐτ' ἓνα πουλάκι...

—Οὐτε κι' ἐγὼ... τῆς ἀπαντᾷ μελαγχολικὰ «ὁ κνηγός».

★

Ὁ καλλιτέχνης στὸ σπιτονοικοκύρη του, πὺς τοῦ ζητᾷ τὸ καθυστερημένο νοίκι:

—Κάνετε ὑπομονή! Νὰ ξέρετε πὺς, μὰ μέρα θὰ σταματοῦν οἱ ἄνθρωποι ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ θὰ λέγε: «Ἐδῶ εἶμεν ἓνας διάσημος ζωγράφος!»

—Ἀν δὲν μοῦ πληρώστε τώρα ἀμέσως τὸ νοίκι, θὰ τὸ λένε αὐτὸ ἀπὸ αἴριο κι' ὅλας!

— Μὲ πὺς τὴν εἶδες, βρε γυναικα, τὴν κοπέλλα;
(Τοῦ Ἀνδρέα)

Από πού ερχόταν αυτό το έκθετο; Ήταν ο καρπός κάποιου σφάλματος... Ή αρχή της ζωής μου σκεπάζεται από βαθύ σκοτάδι. Όσο κι' αν έψαξα παντού, όσο κι' αν κίνησα γη και ουρανό, δεν μπορούσα να βρω τίποτε, καμιά ένδειξη... Περιμαζέψατε, λοιπόν, αυτό το όρανο, το νόθο, το αναθρόνισμα, το μεγαλώσατε... Και σήμερα έχει γίνει άντρας!...

Από τότε που ξύπνησε η αντίληψη κι' η λογική μου, Έξοχώτατε, πάλεψα για να γίνω κάτι... Θάφτηκα μέσα στα παλιά βιβλία, σαν καλόγερος. Σπούδασα την Ιστορία των περασμένων γενεών, για να γνωρίσω και να καταλάβω τις σημερινές και τις μελλούσες... Δεν υπάρχει καρπός του δέντρου της γνώσεως που να μη τόν γεύτηκε.

Σήμερα αισθάνομαι τον εαυτό μου άρκετά δυνατό για ν' ανακατευτώ στη ζωή, να παλέω κι' εγώ και να νικήσω...

Μ' άλλα λόγια, είπε ψυχρά ο Μονομυρανό, αν καταλαβαίνω καλά, θέλεις να φύγεις απ' την υπηρεσία μου.

Ξέρετε καλά, κύριε δούε, ότι δεν με πληρώνετε...

Α, θέλεις λεφτά; Καλά, θα σου δώσω...

Ο νέος χαμογέλασε περιφρονητικά κι' απάντησε:

Δεν με καταλαβαίνετε, Έξοχώτατε. Δεν σας ζητώ τίποτε. Βάζω μόνο τα πράγματα στη θέση τους... Και, για να γίνω σαφέστερος, επιτρέψτε μου να σας διηγηθώ κάτι απλό, που μου συνέβη πέρυσι.

Σ' ακούω... Φτάνει νάσαι σύντομος!

Την περσινή άνοιξη, καθώς έκανα τον περιπάτο μου στο πάρκο σας, έπεσε ένα πουλάκι απ' τη φωνή του, αδύνατο άκουσα και δίχως φτερά. Το πήρα στην κάμαρά μου, το τούλιξα με μαλλιά, το τάισα, όπως θάκανε η μητέρα του. Έζησε, μεγάλωσε, έβγαλε φτερά... κι' ένα ωραίο πρωί, πέταξε κι' έφυγε...

Πού θές να καταλήξεις μ' αυτή την ιστορία σου;

Θέλω να σας αποδείξω, ότι η ευγνωμοσύνη μόνο με κρατάει κοντά σας... κι' ότι, αν έφευγα μία μέρα, το πολύ-πολύ θα με λέγατε άχάριστο... Είπε δὲ πολύ αμφίβολο αν θάχατε δίκην!

Με φοβερίζεις, λοιπόν, ότι θα μ' αφήσεις;

Καθόλου, Έξοχώτατε... Σας λέω μόνο πως θάχα αυτό το δικαίωμα.

Ο κοντόσταυλος είχε ξερεθισθή. Μά ο Ρομπέρ, που τον είχε γνωρίσει καλά, ήξερε πως να τον καταπραύνει. Γονάτισε πάλι μπροστά του και του είπε:

Οχι, Έξοχώτατε, δεν θα σας εγκαταλείψω, γιατί σας αγαπώ και σας σεβόμαι σαν πατέρα μου...

Ο Μονομυρανό μαλάκωσε άμέσως.

Η αλήθεια είναι πως μου είσαι χρήσιμος, πως έχεις μάθει τις ιδιοτροπίες μου... και δεν μ' άρεσουν, έξ' άλλου, τα καινούργια πρόσωπα. Ωστόσο...

Δεν σας είπα ακόμη όλη μου τη σκέψη, Έξοχώτατε, διέκοψε ο Ρομπέρ.

ΙΖ΄.

Ήταν άνηκουστο, αυτό: να διακόψω τον τρομερό Άννα ντε Μονομυρανό, ένας ταπεινός υπαχτικός του! Σε κάθε άλλη περίπτωση, τέτοιο θράσος θα τον έβγαζε έξω φρενών. Κι' όμως τώρα, δεν έβουμωσε καθόλου...

Πές μου, λοιπόν, τη σκέψη σου, είπε. Άλλα δίχως παραγεμισμάτα!...

Ο μοναδικός σκοπός μου, όταν σας ζήτησα αυτή τη συνουσία, ήταν, αφού σας πείσω για την απόλυτη αφοσίωσή μου, να σας ζητήσω μια χάρι...

Ξέρω την αφοσίωσή σου. Όσο για τη χάρι... εξηγήσου και θα δούμε.

Είμαι νέος, Έξοχώτατε, και — δεν σας το κρύβω — φιλόδοξος... Για ν' αποκτήσω όνομα, περιουσία, για να γίνω κι' εγώ κάτι, δεν θα διαταξά μπροστά σε τίποτε... σε τίποτε! άκούτε; ΣΤΟ ΠΡΟΓΕΧΕΣ 2 Ή συνέχεια.

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο του ΑΙΜΑΤΟΣ

Ή τραγωδία ενός πατέρα

«...Μη κλαίτε εκείνο τον γονιό που χάνει το καλό παιδί, όσο να κλαίτε εκείνο το γονιό που έχει στη ζωή το κακό παιδί. Του πρώτου γελαίει λίγο το χέιλι του. Μά του δεύτερου γονιού δεν γελαίει ποτέ!...»

Αυτό είναι ένα απόσπασμα από το γράμμα π'άφισε ο Άναστάσιος Καλαχάνης πριν σκοτώση τον άσωτο γιο του στο ξενοδοχείο «Στάδιο» κι' αυτοκτονήση και ο ίδιος κατά τον πιο άγριο τρόπο!... Ή τραγική αυτή ιστορία είναι μοναδική στα ελληνικά εγκληματολογικά χρονικά.

Στο χωριό Πουλίστα της Κορινθίας ζούσε ήσυχια και τίμια η οικογένεια του Άναστ. Καλαχάνη. Το ένα του παιδί ο Κώστας βρισκόταν στην Αμερική και κάθε τόσο τους έγραφε στοργικά γράμματα και τους έστελνε και δολάρια. Μά ήταν κι' ένα άλλο παιδί, ο Γιώργης που στενοχωρούσε διαρκώς τους δικούς του. Ζούσε πάντα εις βάρος των άλλων και κάθε φορά που οικονομούσε λίγα λεφτά πηγαινε στην Αθήνα για να γλεντήσει με κακές παρέες. Έτσι κανείς γαμπρός δεν του λυμούσε να μη στο σόι του δύστυχου Καλαχάνη και να κάνει κουινιάδο του έναν άσωτο, ένα χασισοπότη...

Ο Γιώργης, όταν ξόδευε τα λεφτά του, κατέβαινε πάλι στο χωριό, ξυλοφόρτωνε τους δικούς του, τους έδινε και με τα νέα λεφτά που τους είχε πάρει, έφευγε πάλι για την Αθήνα...

Οι γονείς του δεν ήξεραν τί να κάνουν από την άπελπισία τους. Ραγίζονταν η καρδιά τους που έβλεπαν το παιδί τους να χάνεται, δίχως να μπορούν να το βοηθήσουν, να το σώσουν. Γιατί ο Γιώργης έγραφε συχνά στον πατέρα του: «Όύτε θέλω να μου ξαναγράψης, ούτε να μου ξαναμιλήσης. Όπως εγώ σε έγραφα για πάντα, έτσι κι' εσύ με ξεγράψης από το παιδί σου! Να με θεωρής για τον πιο έσπονδο έχθρο σου, γιατί έτσι κι' εγώ σε θεωρώ!»

Από τις καταχρήσεις είχε γίνει και φυματικός ο Γιώργης Καλαχάνης.

Ακριβώς τούτη τη στιγμή, τους έγραψε μία ημέρα, έβγαλα από το στόμα πολύ αίμα! Άν τα καταφέρετε και με τρελλάνετε, σωθήκατε! Άλλοιώς, αίμα έβγαλα, αίμα θα πιά! Έκτός αν μου στρίψη!...

Ο πατέρας του προσπάθησε με κάθε τρόπο να τον φέρη στον ίδιο δρόμο. Κι' όταν άπελπίστηκε, ξεκίνησε με την ψυχρή μαύρη από την απόγνωση κι' ήρθε στην Αθήνα. Πήγε στο ξενοδοχείο που έμενε ο γιός του, στο «Στάδιο» της οδού Σωκρά-

τους κι' εξήτησε να μείνη στο ίδιο δωμάτιο μαζί του. Ο Γιώργης όμως δεν φάνηκε όλη την ημέρα, ούτε την νύχτα ούτε την άλλη ημέρα! Τα σημεριώματα της τρίτης γύρισε στο ξενοδοχείο και σύρθηκε ρακένδυτος και χλωμός ως το δωμάτιό του. Εκεί μόλις μπήκε κι' άντρίκωσε τον πατέρα του άρχισε να ξεφωνίζει σαν τρελλός:

—Φύγε, γέρο! Φύγε!

Ύστερα τον έπιασε μία νευρική κρίση, έπεσε κάτω κι' άρχισε να σπαρταρά, μπροστά στα πόδια του πατέρα του και να βγάξει άφρους και αίμα από το στόμα του. Σε λίγο άπομεινε άναίσθητος. Ο πατέρας του βλέποντας με ψυχική συντριβή την κατάσταση του άσωτου γιού του, έσκυψε από πάνω του. Τον πήρε στην αγκαλιά του, τον έβαλε στο κρεβάτι κι' έπειτα βγήκε τσακισμένος από το ξενοδοχείο.

Ήταν Κυριακή. Ο κόσμος πήγαινε στην εκκλησία. Τράβηξε κι' εκείνος προς τα εκεί. Αποτραβήχτηκε σε μία γωνία κι' άκουσε και τις δυο λειτουργίες. Προσευχόταν κι' έκλαιγε και ζητούσε από το Θεό να τον βοηθήσει να πάρη τη μεγάλη απόφασή του. Το παιδί του είχε γίνει τώρα ένα κουρέλι από τα ναρκωτικά. Τίποτε δεν μπορούσε πιά να το σώση. Θα πέβαινε σαν άλγης στο δρόμο...

Το μεσημέρι, όταν γύρισε στο ξενοδοχείο, ζήτησε χαρτί και μελάνι και κλείστηκε στο δωμάτιό τους. Στο κρεβάτι κοιμόταν ακόμη βαθεία ο γιός του. Τον έβλεπε βρώμικο, άξύριστο, κουρελή, τυφώτο, σαν σκελετό και ραγίζονταν η ψυχή του. Σε μία άκρη του δωματίου βρισκόταν ένας μικρός μπαλτάς. Ο Καλαχάνης σκέφτηκε τότε ότι μπορούσε να γλυτώση μία για πάντα από τα βάσανα το γιού του.

Έγραψε λοιπόν ένα γράμμα εξιστορώντας το δράμα του και την απόφασή που είχε πάρει. Έπειτα, δίχως κι' αυτός να ξέρη τί κάνει, πήρε το μπαλτά κι' όπως κοιμόταν ο γιός του άρχισε να τον χτυπά με δύναμη. Εκείνος αμέσφουτος πετάχτηκε άπάνω κι' έπεχείρησε να του έπιτεθί. Ο γέρος όμως είχε ένα μεγάλο κοφτερό μαχαίρι. Το τράβηξε και του το κάρφωσε στο στήθος, στο στήθος του παιδιού του!

Μά την ίδια στιγμή κυριεύθηκε από μία τρελή άπελπισία βλέποντας νεκρό στα πόδια του το γιό του. Τον έπηρε τότε στην αγκαλιά του, τον έβαλε στο κρεβάτι κι' ύστερα βύθισε το ίδιο ματωμένο μαχαίρι στην κοιλιά του και την έξοχισε. Κι' όπως ήταν τρελλός από το φερό έγκλημα που είχε κάνει, κρατώντας σφιχτά το μαχαίρι έκοψε με μία απότομη κίνησι πέρα για πέρα το λαιμό του και σωριάστηκε κι' αυτός νεκρός πλάι στο κρεβάτι του σκοτωμένου γιού του!...

Έτσι τους βρήκαν και τους δυο στις 6 ή ώρα το απόγευμα της 29ης Οκτωβρίου 1933, ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου Ν. Μπαρκούρης κι' οι υπάλληλοι Ν. Πράκας και Άθνη Σαραντίδη.

Ο γέρο Καλαχάνης είχε σώσει για πάντα το γιό του. Και τον συνόδευσε στον άλλο κόσμο για να συνηγορήση, σαν πατέρας, για τη σωτηρία της ψυχής του...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Οι δηλητηριάσεις με άρσενικό

Ένας έξυπνος τρόπος για ν' αποφεύγαν οι δηλητηριάσεις με άρσενικό, ήταν αυτός που υπέδειξε πρό ενός αιώνα ο Γάλλος χημικός Κριμύ. Συνέστησε δηλαδή να προστίθεται σε κάθε άρσενικό προϊόν, πριν από την πώλησή του, λίγο μίγμα θειικού σιδήρου και κυανιούχου καλίου. Έτσι, δεν θα μπορούσε ο δηλητηριαστής να το ρίξη μέσα σε φαγητό ή σε ποτό, γιατί η ανάμιξη του βάζει διαφόρους ζωηρούς χρωματισμούς, που θ' αποκάλυπταν άμέσως την παρουσία του.

ΒΡΑΔΑΚΙ. Άργά-άργά ανέβαινε την οδό των Ακαδημίας ο φίλατός μου Άσπας. Καί σιγομουρμούριζε, κατά την συνήθειά του, κάποιο μακρόσυρτο εκκλησιαστικό τροπάριο. Το κεφάλι του λίγο λοξό. Το βήμα του άργό. Το ύφος του ρεβιβάδες. Κι' έλεγες ότι ο άνθρωπος αυτός ζή στους δικούς του κόσμους κι' ούτε βλέπει τριγύρω, ούτε άκούει. Κι' όμως δεν ύπηρεζε τίποτε στον κόσμο πιο ξυπνό από το μάτι του Άσπασ, που κάθε τόσο αναγνώριζε τυχόν γνωστούς και χαιρετούσε:

—Καλησπέρα σας!

Ύστερα εξακολουθούσε το δρόμο του μουρμουρίζοντας την ψαλμωδία του.

Ύστερα πάλι διέκρινε κανένα γνωστό και διέκοπτε την ψαλμωδία:

—Καλησπέρα σας!

—Καλησπέρα, Άσπας!...

Χαιρετισμούς εις την αγαπητή μου Δωροθέαν. Τί κάνει; Καλά; Εάν της έ-εξακολουθί ο κοιλόπονος να πάρη όλιγόν λάβδανον...

Κόσμος και ντουινιάς ήξερε τον φίλατό μου Άσπασ. Κι' εκείνος ήξερε επίσης όλο τον κόσμο. Κι' ενώ το βλέμμα και το ύφος του φαινότουσαν κοιμισμένα, τίποτε, ωστόσο, δεν ήταν δυνατόν ποτέ να του διαφύγη.

Έτσι καθώς έφτασε στην αρχή της οδού Κανάρη είδε μία σιλουέττα γνωστή κι' όταν πλησίασε έτοιμάστηκε να χαιρετήσει. Άλλα ο άνθρωπος γύρισε απότομα την πλάτη — μόλις τον είδε — κι' άποτραβήχτηκε λίαν προνοητικά σε μέρος σκοτεινότερο.

Περίεργον, σκέφτηκε ο Άσπας. Νομίζω ότι είνε ο Θεωράκης. Πώς διάβολο δεν με διέκρινε; Φαίνεται ότι θα είνε άφηρημένος ή στενοχωρημένος... εάν πραγματικώς πρόκειται περί του Θεωράκη!...

Με βήμα άργό αλλά σταθερό έφτασε τον άνθρωπο που είνε άποτραβηχτή στο μισοσκοτάδι και τον κύτταξε στο πρόσωπο.

—Ω! πράγματι! Ο φίλατός μου Θεωράκης! Τί κάνειει εδώ μέσα εις το ημίφως φίλατέ μου Θεωράκη;

Ο φίλατός του Θεωράκης δεν φάνηκε να ένθουσιάζεται πολύ με τη συνάντησιν αυτή και ξεροκαταπίνοντας μουρμούρισε:

—Ω! Καλησπέρα. Δεν σε είδα!

Καλησπέρα, επανέλαβε ο Άσπας κυττώντας με το έρευνητικό του βλέμμα από πάνω ως κάτω τον φίλατό του Θεωράκη. Απόρησα, συνέχισε, πού σε είδα να περιμένης εις την άπίθανον αυτήν γωνίαν, όπου το φέρνει άγρίως. Θα άρπάξης κανένα κρυολόγημα. Δεν πάμε; Κάτι θα πείριμενε, φαίνεται, ο κ. Θεωράκης και βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Γι' αυτό ξεροκατάτιε για δεύτερη φορά και μουρμούρισε:

—Έχω μία δουλίτσα...

Δουλίτσα; Κύριε έλέησον! Εις ποι-αύτην ώραν;

Κι' έπειδή ο φίλατός μου Άσπας, χωρίς να είνε άδιάκριτος, δεν άφινε ποτέ ωστόσο άοριστίες στίς κουβέντες που είχε με τους φίλους του κι' έννοούσε πάντα να διαλευκάνη πέρα — πέρα και την τελευταία λεπτομέρεια έπέμενε:

—Ε; Ποίου είδους δουλίτσα;

Ξερόβηξε ο Θεωράκης.

—Α τίποτα το σοβαρό...

—Ω! Εάν δεν είνε σοβαρόν, τότε ήμπορείς να το αναβάλης Θεωράκη. Δεν έχεις αντίληψη ότι φυσά πολύ; Θα κρυολογήσης και θα βάλης πάλιν εις υπάλληδες την αγαπητήν μου Άγλαίτσα.

Ο δύστυχος Θεωράκης άρχισε να ιδρώνει και να έρευνά μ' άδηνονία τον ορίζοντα.

—Περιμένεις κανένα;

—Ο-ο-όχι.

—Τότε λοιπόν;

—Ε;

—Ερωτώ: Άφού δεν περιμένεις κανένα διατί δεν φεύγουμε;

Θεός και δαίμονες έβριζε από μέσα του ο δύστυχος Θεωράκης κι' αν ήταν

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Στην γωνία

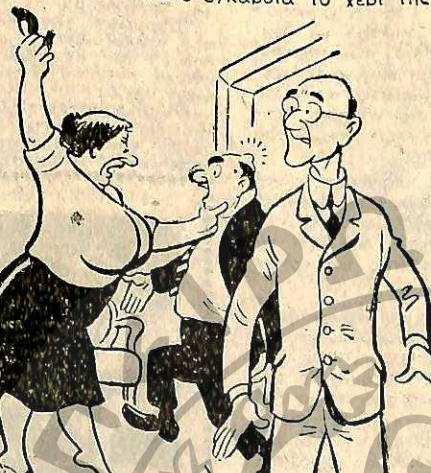
δυνατό να σφάξη με το βλέμμα του τον Άσπας, σίγουρα θα τον κατασπάρασε. Άλλα εκείνος άτάραχος, άνυποπτος, άγασθος και γελαστός στεκόταν εκεί — ντε-ρέκι—λές και τον είχαν φυτέψει στο λιθόστρωτο και δεν έννοούσε να σαλέψη.

Δεν ήμπορώ να αντίληφθώ τί σου συμβαίνει, φίλατε Θεωράκη, και διατί φαίνεσαι τόσο ένκενυρισμένος. Διότι δυο τινα ήμπορεί να συμβαίνουν: Ή έχεις εργασίαν σοβαράν, όποτε μου την λες και άναχωρώ ή δεν έχεις καμμίαν εργασίαν και κινδυνεύεις εις την γωνίαν αυτήν να άρπάξης κρυολόγημα, όποτε φεύγουμεν.

Απάνω κει άκούστηκε μία τρυφερή κελαϊδιστή φωνή:

—Γεία σου! Άρρησα:

Γύρισε ο Άσπας και είδε μία σειστή και λυγιστή φαντασμαγορική κουίνιστρα που άπλωνε εγκάρδια το χέρι της

φώναζε ένα ταξί. τον έβαλε μέσα και εξαφανίστηκαν. Άναυδος έμεινε ο φίλατός μου Άσπας. Κύτταξε πρώτα το ταξί που έφευγε, ύστερα έφερε το χέρι στο κεφάλι. Ύστερα έβυσε τρεις φορές την φαλάκρα του. μένοντας ακίνητος σ' αυτή την στάσι σαν στήλη άλατος.

— Άνεψιά του;

Κι' ύστερα:

—Περίεργον!

Κι' ύστερα:

—Μά έχει άνεψιόν ο Θεωράκης;

Κι' έπειτα:

—Περίεργον! Τόσας φορές έπήγα εις το σπίτι του και όμως ποτέ δεν είδα καμμίαν άνεψιόν. Άφού, όμως, με διεβεβαίωσε ότι είνε άνεψιά του, άσφαλώς είνε. Πώς την λέγουν όμως; Και τί άσθένεια έχει διά να χρειασθί να την πηγαίνι εις τον ιατρόν και μάλιστα τόσον ιεροκουσίως;...

Ή περιέργεια ήταν ένα απ' τα έντονώτερα χαρακτηριστικά του φίλατού μου Άσπασ και του καροφώθηκε ή ιδέα να εξηκρίση το μυστήριον. Τράβηξε λοιπόν ήσυχια-ήσυχια στο σπίτι του Θεωράκη για να τον περιμένη και να τον παρακαλέση να διαλευκάνη το μυστήριον.

Κουδούνι. Κι' άνοίγει ή πόρτα. Νάτην ή κ. Άγλαίτσα που τον βλέπει άπορημένη.

—Καλησπέρα, Άγλαίτσα!

—Καλησπέρα, Άσπας!

—Τί γίνεσθαι δλοι; Καλά;

Και ρωτώντας τυπικά για την υγεία της οικογενείας προχώρησε σταν σάλλα και στρώθηκε ήσυχια — ήσυχια σε μία πολυθρόνα, άναψε με άργες κινήσεις ένα τσιγαράκι κι' ύστερα είπε:

—Παραξενεύσαι, βεβαίως, αγαπητή μου Άγλαίτσα, διά την έπισκεψί μου. Είδα όμως όποτε τον αγαπητόν μου Θεωράκη να περιμένει εις την γωνίαν των οδών Ακαδημίας και Κανάρη την άνοιξάν σας διά να την υπάγη εις τον ιατρόν. Τί διάβολο! Τόσα χρόνια, πως δεν έτυχε να γνωρίσω την άνεψιόν σας;

Το πρόσωπο της συζύγου άλλαξε χρώμα και άστραψαν τα μάτια της. Ύστερα προσπάθησε να συγκρατηθή και άσχιε να ζητά λεπτομέρειες:

—Τί ώρα ήταν;

—Μόλις έξη.

—Πού ακριβώς;

—Όδός Κανάρη...

—Πώς ήταν η άνηψιά;

—Νοστιμούλα. Άλλα μάλλον θρασεία... Δεν γνωρίζω τί άσθένεια έχει, ώστε να χρειάζεται έπισκεψί εις τον ιατρόν, αλλά θα πρέπει να φροντίσετε νομίζω, να της θεραπεύσετε πριν απ' όλας τας άσθενείας την θρασύτητα της. Διότι, είναι υπερβολικώς θρασεία.

Τώρα άρχισαν να τρέμουν τα χέρια και τα πόδια της κ. Άγλαίτσας ενώ το βλέμμα της κάι άναθούσε. Αυτό που άναζητούσε φαίνεται πως ήταν μάλλον ή παντούφλα, γιατί όταν την βρήκε την άποταύξε κι' έπαυε να κυττά τριγύρω. Και κάρφωσε το βλέμμα της στην πόρτα.

—Τί κυττάτε κ. Άγλαίτσα;

—Τίποτα!

—Φαίνεσθαι ένκενυρισμένη.

—Όχι δά!

—Τί θα την κάνετε την παντούφλαν;

—Στιφάδο!...

—Μπα; Παντούφλα στιφάδο; Έχ, έχ,

έχ, έχ!...

Κι' ο φίλατός μου Άσπας άρχισε να γελά το μακάριο εκείνο, το άτελώς παιδιαστικό γέλιο του, που έδινε έντονώτερη στο πρόσωπό του την έκφραση της άφελείας. Κάποτε χτύπησε το κουδούνι και ο Θεωράκης άρχισε να ιδρώνει.

Ο δύστυχος Θεωράκης άρχισε να ιδρώνει και να έρευνά μ' άδηνονία τον ορίζοντα.

Κι' ενώ ή παντούφλα δούλευε στο κεφάλι του Θεωράκη, ο Άσπας έφυγε έντρομος...

στον Θεωράκη, ενώ ή φάτσα εκείνου έπαιρνε δραματική έκφρασι άπογνώσεως.

—Νά σου συστήσω την άνεψιά μου, τραύλισε. Είχα μαζί της ραντεβού να την πάω στον γιατρό. Καληνύχτα!...

—Στάσου, λοιπόν.

—Βιαζόμαστε, κύριε, είπε ευτράπελα ή κουίνιστρα. τά ήθη της όποιας δεν φαινότουσαν ιδιαιτέρως άμειπτα.

Και παίονοντας άγκαζέ τον Θεωράκη

—Κι' είναι ή παντούφλα δούλευε στο κεφάλι του Θεωράκη, ο Άσπας έφυγε

φάτι του Θεωράκη, ο Άσπας έφυγε έντρομος, μουρμουρίζοντας:

—Τί διάβολο! Γκάφαν έκανα πάλιν;

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΚΟΛΟΥΣ

Μιά άρρώστεια από τους χοίρους

...ως μεταδίδεται η «τριχίνωση»

“Αν σάς άρέσει πολύ τὸ χοιρινὸ κρέας, πρέπει νὰ ξέρετε νὰ προφυλάξεσθε ἀπὸ τὴν «τριχίνωση» ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ — μιὰ ἀρρώστεια ἐπίμονη ἀρκετὰ σοβαρὴ καὶ κάποτε θανατηφόρα! Τὸ παθολογικὸ αἴτιο τῆς ἀσθενείας αὐτῆς, εἶναι κάτι μικροσκοπικὰ σκουληκάκια, ποὺ ζοῦν παρασιτικά μέσα στὸ σῶμα τοῦ χοίρου. Μεταδίδονται δὲ στὰ ζῶα αὐτά, ὅταν τρῶνε ἀπορρίμματα μολυσμένα ἀπὸ ἀκαθαρσίες ἄλλων ζώων, ἀσθενῶν. Οἱ ἄνθρωποι τὴν παθαίνουν ὅταν φῶνε κρέας ἀρρώστων χοίρων ὅχι ἀρκετὰ ψημένο.

Εἶναι ἀπίστευτὴ ἡ διάδοσις τῆς τριχίνωσης, ἰδίως σὲ λαοὺς ποὺ κάνουν μεγάλη κατανάλωσι χοιρινῶν κρέατος. “Ενας γιατρός, ποὺ τὴν ἔχει μελετήσει ἰδιαίτερως, ὑπολογίζει ὅτι τὰ 25 % τῶν Ἀμερικανῶν ἔχουν πάθει κάποτε στὴ ζωὴ τους αὐτὴν τὴν ἀσθένεια, ἡ ἀλέως, ὅτι 500.000 κάτοικοι τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν μολύνονται κάθε χρόνο ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ σκουληκάκια.

Στὰ 5—6 % τῶν ἐξακριβωμένων περιπτώσεων αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, οἱ ἀρρώστοι πεθαίνουν! Οἱ ὑπόλοιποι γίνονται καλά, ἀλλὰ τὰ σκουληκάκια μένουν γιὰ πάντα μέσα στοὺς μύες τῶν ἀκίνητων ὁσως, κλεισμένα μέσα σὲ σκληρὴ καὶ ἀσβεστοποιημένης κύστεως.

Σὲ τέτοιες κύστες περιέχονται συνήθως κι' αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸ χοιρινὸ κρέας. Τὰ ὀξέα ὁσως τοῦ στομάχου τις διαλύουν καὶ τὰ ἐλευθερώνουν. Περνοῦν τότε στὸ λεπτὸ ἔντερο, ὅπου πολλαπλασιάζονται κατὰ ἑκατομμύρια. Εἰσχωροῦν στὸ αἷμα, μεταφέρονται στοὺς μύς κι' ἀρχίζουν ἐκεῖ τὴν ἐρεθιστικὴ καὶ καταστροφικὴ ἐνέργειά τους.

Γὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς τριχίνωσης, ἐμφανίζονται συνήθως 7—14 ἡμέρες μετὰ τὴ μόλυνσι — κάποτε ὁσως καὶ μετὰ 2 μόνον ἡμέρες ἢ μετὰ 28. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται κόπωση, κουάδες, νευρικότητα. “Εχει λίγη διάρροια. “Επειτα ἐμφανίζεται μιὰ δυσκαμψία τῶν γοφῶν, ποὺ χειροτερεύει συνεχῶς καὶ συνοδεύεται ἀπὸ πόνο. Συνήθως, ὁ γιατρός δὲν μπορεῖ νὰ διαγνώσῃ τὴν πραγματικὴ αἰτία καὶ συνιστᾷ ἀπλῶς ζεστὰ ἐπιθέματα, ἀνάψαι καὶ ἀσπιρίνες. Σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀρρώστος καταπνίγει σιγὰ σιγὰ τὸν ἀνίκανος νὰ σταθῇ ὁρθὸς ἢ νὰ περπατήσῃ. Τίς νύχτες, βασανίζεται ἀφάνταστα ἀπὸ πόνο καὶ ἀϋπνία, καὶ κανένα ἐξωτερικὸ καταπραυντικὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Πονεῖ στοὺς γοφούς, στοὺς μηρούς, στὰ μπράτσα, στοὺς ὤμους... Μολοντὶ ὑποφέρει περισσότερο στὸ κρεβάτι.

Τὴν περνάει ὥστόσο σ' αὐτὸ τὸν περισσότερον καιρὸ τοῦ, γιὰ τὴν νύχτα ἐξάντλησι — ἀποτέλεσμα τῆς μολύνσεως.

“Αλλὰ συμπτώματα εἶναι τὰ ἑξῆς: πυρετός, φαγούρα, διανοκάλος, ρίγη, ἰδρώτες, διαταραχὴ τῆς ὁράσεως, δυσκολία τῆς ἀναπνοῆς, βήχας, πόνοι στὴν κοιλία, πρήξιμο τοῦ προσώπου, τῶν βλεφάρων καὶ τῶν ἄκρων. Φθάνουν τὰ συμπτώματα αὐτὰ στὸ κατακρῶφο μετὰ τῆς 4ης καὶ τῆς 8ης ἐβδομάδος. Τὸ θῆκο τοῦ ἀρρώστου εἶναι πιά κυριολεκτικὰ ἐκμηδενισμένο.

Δὲν παρουσιάζονται ὁσως σ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους τὰ ἴδια συμπτώματα. “Εξαρτῶνται σὲ κάθε περίπτωσι ἀπ' τὴν ἀνοχή τοῦ οργανισμοῦ καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς μολύνσεως (τὸν ἀριθμὸ δηλαδὴ τῶν παρασίτων). “Εξ ἄλλου, πολλὰ ἀπ' τὰ συμπτώματα τῆς τριχίνωσης συναντιῶνται καὶ σὲ διάφορες ἄλλες ἀρρώστειες. Αὐτοὶ οἱ λόγοι κάνουν δύσκολὴ τὴν διαγνώσιν τῆς. Γιὰ νὰ βοηθήσῃ ὁ ἀσθενὴς τὸν γιατρὸ ἀπ' διαγνώσιν τὴν πάθησί του, πρέπει νὰ τοῦ ἀναφέρῃ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ συμπτώματα ποὺ ἔχει παρουσιάσει, καὶ νὰ τοῦ περιγράψῃ τὸ εἶδος τῶν πόνων ποὺ αἰσθάνεται.

Στὶς ὀξείες περιπτώσεις, τὰ συμπτώματα διαρκοῦν 3 μῆνες περίπου. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ γιατρός δὲν ἔχει νὰ συστήσῃ ἄλλο ἀπὸ ἀσπιρίνες καὶ... ὑπομονή.

“Επειτα ἀρχίζει ἡ ἀνάρωσις, ποὺ αἰταίει πολλὸν καιρὸ. Ὡστόσο — ὅπως εἶπαμε καὶ πρὶν — τὰ παρὰσιτα μένουν πάντα μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς. Γιὰ νὰ τὰ σκοτώσῃ ἕνα φάρμακο, θάπρεπε νὰνέ τὸσο δυνατό, ὥστε θὰ σκότωνε κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Εὐτυχῶς, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἀποφύγῃ καθεὶς τὴν τόσο βασανιστικὴ αὐτὴ ἀσθένεια. Ἀρκεῖ νὰ ἐφαρμόζῃ μερικὸς ἀπλούς κανόνες: Νὰ μὴν τρώῃ χοιρινὸ κρέας, παρὰ μόνον ἂν ἔχῃ πάρει ἕνα χρώμα γκριζο ἀπ' τὸ μαγεῖρεμα (ἂν εἶναι ροζ ἀκόμη, σημαίνει πῶς δὲν ἔχει ψηθῇ καλά). Ἀπαγορεύονται ἐπίσης τὰ διάφορα παρασκευάσματα ποὺ περιέχουν ὠμὸ χοιρινὸ κρέας. Τὰ λουκάνικα γίνονται ἀκίνδυνα, μόνον ἐφ' ὅσον βράσουν ἢ τηγανιστοῦν σὲ θερμokrάσι ἀρκετὰ ὑψηλῇ, ὥστε νὰ σκοτωθῶν τὰ παρὰσιτα.

Εἶναι γεγονόδες, ὅτι οἱ περισσότεροι χοίροι εἶναι ὑγιεῖς. Γιὰ νὰ μὴν ἀσφαλισμένοι, πρέπει νὰ τοὺς θεωροῦμε ὁσως ἀρρώστους καὶ νὰ παίρνουμε τίς κατάλληλες προφυλάξεις.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει νὰ κα-

ταργήσομε τελείως τὸ τόσο νόστιμο καὶ θρεπτικὸ χοιρινὸ κρέας, ἀλλὰ νὰ φροντίζομε ὥστε νὰ τὸ καταστήσομε ἀκίνδυνο, μὲ τὸ καλὸ μαγεῖρεμα.

Χάπια γιὰ τίς ἐγκύους

Ἡ συγκέντρωσις ὕδατος μέσα στοὺς ἱστούς τοῦ σώματος μιὰς ἐγκύου ὑποεῖ νὰ καταλήψῃ κάποτε σὲ ἐπικίνδυνη «τοξαιμία». Τὸ βάρος τῆς αὐξάνει ὑπερβολικὰ καὶ τὸ νερὸ ποὺ συγκεντρώνεται παρεμποδίζει τίς ζωτικὲς λειτουργίες τῆς. Γιὰ νὰ ὑπὸν κατὰ τὴν ἰατρικὴν νερὸ στοὺς ἱστούς πρὸπει νὰ καταναλίσκῃ ἡ ἐγκύος ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο ἄλατι. Ὑπάρχουν ὁσως τῶρα κά-τι χάπια ποὺ ἐπιτρέπουν στὴν ἐγκύου νὰ τῶν τὰ φαγητὰ τοὺς κανονικὰ ἀλατισμένα. Μιὰ ὁπτινὴ ποὺ περιέχουν τὰ χάπια αὐτά, συνκρατεῖ καὶ ἐξουδετερώνει τὸ ἄλατι.

Τονωτικὲς ὁρμόνες

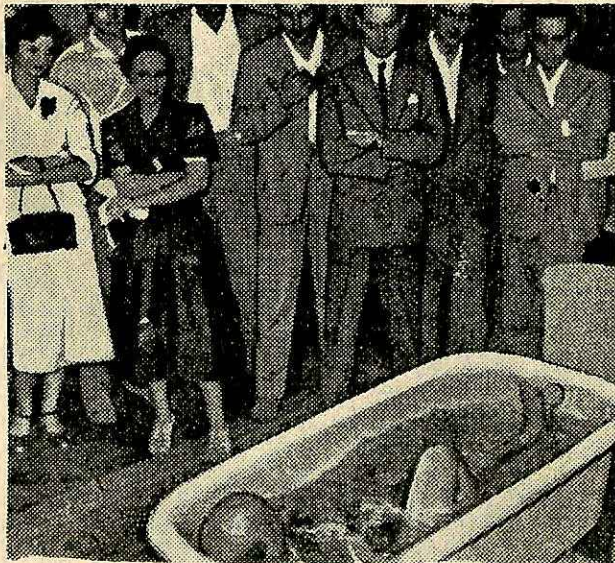
“Εξακριβώθηκε ὅτι ἡ κορτιζόνη καὶ ὁ ὁρμὸν ACTH ὠφελοῦν τοὺς ἠλικιωμένους κι' ἂν ἀκόμη δὲν πᾶσιν ἀπὸ ἀσθενία γιὰ τὴν ἐνεργειάν τους. Ἰδίως συνιστῶνται προκειμένου νὰ προετοιμασθῇ ἕνας ἠλικιωμένος γιὰ νὰ ὑποστῇ ἐννεύσι. Φέρουν ἐπίσης ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις νοσηνῶν δρωματικῶν παθήσεων, φλογώσεων τῶν ὁστέων, ἀλκοολικοῦ ἀσθματος ἢ θυροειδοβρίθης.

Ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἐργασία

“Ὅπως ἐξακριβώθηκε μὲ πειράματα ποὺ ἐγίναν στὸ Κρατικὸ Κολλέγιον τῆς Πενσυλβανίας ὁ θόρυβος ἐλαττώνει τὴν ἀκρίβεια τῆς ἐργασίας καὶ ἀλλὰ ὡς διεγερτικὸν κι' αὐτὸν τὴν ἀπόδοσί του.

“Επομένως εἶναι ἀδύνατον αὐτὴ ποὺ ἱσχυρίζαστε κάποτε ὅτι δηλαδὴ δὲν ὑπορῶν νὰ ἐντασθῶν ἐπειδὴ γίνεται θόρυβος νύκτα.

Οἱ πειραματιστὰὶ ἀνέβησαν τὸ ἴδιο εἶδος πνευματικῆς ἐργασίας σὲ δύο οἰκίας φοιτητῶν. Ἡ μιὰ οἰκία ἐντασσόταν ἐν ἀπόλυτῇ ἡσυχίᾳ.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ὁ υἱστὸρ Τόνια ἠλικίας 87 νοσηνῶν ἰδιοκτῆτις τοῦ «Τοῦσκαν» ἐνὸς τῶν μεγαλύτερων γενομένων τοῦ Λονδίνου. Ῥοῖσκει ἀπὸ ἡμεῶν στὴν Ἱταλία μετὰ τὸν σκότὸ νὰ διαβάσῃ μιὰ νέα μεθοδὸν καταπολεμῆσεως τοῦ νηστος. Ὁ υἱστὸρ Τόνια ἱσχυρίζεται ὅτι παρὰ τὰ 87 χρόνια τοῦ ἐνὶ τὰ πρὶν νεῶν ἀπαρτὰ τὸ κόσμου καὶ εἶναι πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ τὴν ἀποδείξῃ. Τὴν ἀλλοθιὰ καταπληκτικὴ αὐτὴ παρὰσις τῆς νεότητος τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὀφείλει σὲ μιὰ ἐιδικὴ γυναικτικὴ ποὺ κάνει καθημερινῶς μέσα στὸ ὑπὸν τοῦ. Ὁ υἱστὸρ Τόνια ποὺ εἶναι ὁσως καταλαβαίνετε ἀρκετὰ πλούσιος δίνει τὰ καθήκοντα ἐντελῶς δωρεὰν μὲ τὸν νοσηνικὸ σκότὸ νὰ βοηθήσῃ τοὺς συνανθρώπους τοῦ νὰ καταπολεμήσουν τὸ νηστος.

νὰ ἐνὶ ἡ ἄλλη ἀκρὴν κάθε τῶρα τὰ... γυναικτικὰ ἐνὸς μενασῶν. “Ε λοιπὸν ἡ δευτεροὺς οἰκίας ἔκαμε λιγώτερα σφάλματα ἀπὸ τὴν πρῶτη καὶ ἀπέδωκε περισσότερον ἐργασία.

Αὐτὰ ἱσχυρῶν ὥστόσο νὰ θηρῶν μικρὰς διακρίσεις. Ὅταν εἶναι ἀπεναντίας συννεφίς ἐπὶ τὴν ὕδρε ἐλαττώνουν τὴν ἀπόδοσιν τῆς δουλειᾶς καὶ.

Τὸ μικρόβιο τῶν ρευματισμῶν

Τὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀντιβιοτικῶν φαρμάκων — ἰδίως δὲ τῆς γεωμυκίνης — κατὰ τὸν ρευματισμῶν καὶ τῆς ἀρθρίτιδος ἐνισχυοῦν τὴν θεωρίαν ὅτι οἱ παθήσεις αὐτὲς ὀφείλονται ἐν κάποιῳ ἀόριστο μικροοργανισμῶν ποὺ ἐρεθίζει τοὺς ἱστούς. Ἡ κορτιζόνη παρεμποδίζει ἀπλῶς τὴν δόσιν αὐτοῦ τοῦ μικροοργανισμοῦ, γὰρ ὁσως νὰ τὸν σκότῶν. Γι' αὐτὸ, ὅταν σταματήσῃ ἡ νοσήσις τῆς, ἐναντιομετρίζονται τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας.

Δίαιτα μὲ... παγωτὰ

“Ενας Ἀμερικανὸς διαιτολόγος φησὶ ὅτι αὐτοὶ ποὺ κάνουν δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσουν ὑπορῶν καλλίστε νὰ νευατίσουν ἐν δὺ ποτήριον παγωτὸ κρέμα. Ὑπολογίζει ποσινὴν ὅτι ἡ ποσότης αὐτὴ τοῦ παγωτοῦ παρὰσθῶν στὸν ὁργανισμὸν τοῦ 200—400 θερμίδες ὅνι δηλαδὴ περισσότερες ἀπ' ὅσες ἐπιτρέπει ἡ δίαιτά τους. “Ε ἄλλου — λεπτομερεια σπουδασιὰ — τὸ παγωτὸ κρέμα περιέχει ἄριστους πρωτεῖνες βιταμίνες καὶ ἄλλα. Τέλος ὡς ἕνα τέτοιο «νεῦμα» ἀποσυνεργεῖ καὶ τὸ ὑπερὰ τοῦ νευροελαστικῶς!

Ἀποστείρωσις μὲ ἠλεκτρόνια

Οἱ ὁρμόνες καὶ ἄλλα λεπτὰ φάρμακα ποὺ ἀλλοιώνονται ἐν τὴν ἱσχυρῇ θερμότητι ὑπορῶν τώρα ν' ἀποστειρωθῶν μὲ ἠλεκτρονία μετὰ τὴν συσκευασία τους μέσα στὰ ὑποκρίματα. Ἡ συσκευή ποὺ νερσιμεῖ ν' αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωλῆνα νευατῶν ἠλεκτρονίων μέσα ἀπ' τὸν ὅποιον περνοῦν τὰ ἀποστειρωμένα φάρμακα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο αἱ ποσότητες αὐτῶν καὶ τὸ πλῆθος αἱματῶν ποὺ μαζεύει ὁ Ἐρυθρὸς Σπαιδός.

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ

ἡ «πέτρα τῆς ζωῆς»!

Μι' οὐσία μὲ θαυματουργὰς ιδιότητες

Αὐτὴ τὴν ὀνομασία ἔδωκε ἕνας Ἑλβετὸς ἐπιστήμων, ὁ Ροδόλφος Γιούγκ, σὲ μιὰ περιεργὴ οὐσία, μὲ θαυματουργὰς ιδιότητες, ποὺ ἀνακάλυψε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ. Σύμφωνα μὲ τοὺς ἱσχυρισμούς του, τὴ «βίντιουμ» (πέτρα τῆς ζωῆς) εἶναι «τὸ θετικὸν ἀντίδοτο τοῦ ραδίου».

Ὁ Ροδόλφος Γιούγκ εἶχε δημοσιεύσει ἄλλοτε ἕνα φανταστικὸ μυθιστόρημα, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, μὲ τὸν τίτλο: «Οἱ μακρινὲς ἐποχές». Ἀφαισώθηκε κατόπιν στὴ μελέτῃ τοῦ προβλήματος τῆς Ἀτλαντίδος καὶ στὶς σχετικὲς μὲ τὴν ἐξαφανισθεῖσα ἡπειρο ἐρευνᾶς του, χρωστέται τὴν ἀνακάλυψιν τῆς περιεργῆς οὐσίας, ποὺ ὀνόμασε «πέτρα τῆς ζωῆς».

Οἱ ἐρευνᾶς τοῦ αὐτοῦ, τὸν ὠδήγησαν μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ, λοιπὸν, σὲ διάφορα νησιά, πρὸς τὴν ὁρὴν, ὅχι μόνον οἱ κάτοικοι τοὺς παρουσιαζάν μίαν ἐκπληκτικὴν ζωτικότητα, ἀλλὰ κι' ὅτι τὸ ἴδιο φαινόμενον παρετηρεῖτο καὶ στοὺς ξένους, ποὺ ἦσαν περαστικοὶ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Ἑλβετὸς ἐπιστήμων ἀπέδωσε αὐτὸ τὸ φαινόμενον σὲ εἰδικὲς ἀκτινοβολίες τοῦ εὐδαφους, χωρὶς, ὁσως, νὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ προσδιορίσῃ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐπίδρασιν ποὺ εἶχαν στὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμὸν.

“Επειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, μιὰ τυχαία σύμπτωσις, τὸν ἔκαμε νὰ συναντηθῇ μ' ἕνα Ἀμερικανὸ μηχανικὸν, τὸν Φόρστ Βίντερ, ποὺ κι' αὐτὸς εἶχε προσέξῃ τὸ ἴδιο φαινόμενον στὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἀποφάσισαν τότε νὰ συνεχίσουν μαζί τίς ἐρευνᾶς τους κι' ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀκαρπύς προσπάθειες στὰ βράχια, ὅνι ἔρη, ἐπὶ τὴν στίξ Χαβάι κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασαν σ' ἕνα μικρὸ νησάκι, ποὺ σημειώνεται στοὺς χάρτες μὲ τὸ ὄνομα Καταλίνα.

Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ, τοὺς κατέπληξαν μὲ τὴν νεανικὴν τους ἐμφάνισιν, τὴν ῥώμην τους καὶ τὴν ζωτικότητά τους. Στὴν πραγματικότητά, δὲν ὑπῆρχαν γέροι μετὰξυ τους!

Οἱ δύο ἐπιστήμονες ἔζησαν ἐπὶ ἕνα διάστημα μαζί τους καὶ κατῳρῶσαν, τέλος, ν' ἀνακαλύψουν ἐκεῖνον ποὺ ζητοῦσαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Καταλίνας ἀνακάτευαν στίς τροφὰς τους μιὰ οὐσία, ποὺ τὴν ἐμάζευαν μέσα στὰ σπῆλαια τοῦ νησιοῦ.

Ἐπρόκειτο γιὰ μικρὰ κομμάτια βράχων, ἡφαιστειογενεῶς προελεσσεως.

Οἱ δύο ἐπιστήμονες πῆραν μέσα σὲ σάκκους πολλὰ τέτοια κομμάτια κι' ὅταν ἔφθασαν στὸ Λὸς Ἀντζελες, τὰ ἐκνορτοποίησαν καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα σὲ γυάλινους σωλῆνες.

Στὴν οὐσία αὐτὴ οἱ δύο ἐπιστήμονες ἔδωσαν τὸ ὄνομα «βίντιουμ» ἢ «πέτρα τῆς ζωῆς».

Αλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ ἰδιότητες τῆς;

Κατὰ τὸν Ροδόλφον Γιούγκ, ἐλάχιστα μόρια ἀπ' αὐτὴν τὴν οὐσίαν ἀναγεννοῦν τὸν ὁργανισμὸ καὶ διεγείρουν τίς λειτουργίες του σὲ καταπληκτικὸν βαθμὸν.

Κι' ὡς ἀναφέρουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πειράματα τοῦ Ἑλβετοῦ ἐπιστήμονος:

Μιὰ ἐλάχιστη ποσότης ἀπὸ τὴν «πέτρα τῆς ζωῆς», ἀρκεῖ γιὰ νὰ μεταβάλῃ ἕνα κρασί νῆας ἐσοδείας σὲ «παλιὸ». Ὁ Γιούγκ παρουσίασε μπουτιλιὲς κρασιοῦ, ποὺ τὸ εἶχε μετασχηματίσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, σὲ εἰδικὸς δοκιμασίας. Ὅλοι ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κρασί 15 — 20 χρόνων. Κι' ἐμειναν κατάπληκτοι ὅταν ὁ Ἑλβετὸς ἐπιστήμων ἐπανελάβε μπροστὰ τοὺς τὸ πειράμα τοῦ σὲ νῆα κρασί!

Ὁ μετασχηματισμὸς ἐπέρχεται ἀμέσως καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι μόνιμος. Τὰ κρασιά αὐτὰ παραμένουν «παλιὰ» καὶ ἡ παρὰδος τοῦ χρόνου δὲν ἐξαφανίζει τίς ἰδιότητες ποὺ ἀπέκτησαν χάρις στὴν «πέτρα τῆς ζωῆς».

Ὁ Ροδόλφος Γιούγκ ἔκαμε ἐπίσης ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον πειράμα πάνω σὲ λευκοὺς ποντικούς, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ καρκίνο. Οἱ κακοήθεις ὄγκοι ἐξαφανίστηκαν ἀμέσως, ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἐφαρμογὰς ὑποθέτων μὲ «πέτρα τῆς ζωῆς» κατὰ ἀπὸ τὸ δερμα τους.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ἐπρόκειτο γιὰ δύο πετεινοὺς, ποὺ ἔκαναν μιὰ ἀγρία μάχην μετὰξυ τους. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς βγήκε σὲ ἀξιοθρηνητὴ κατάσταση ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν. Ἡ κόρη τοῦ ἐνὸς ματιοῦ τοῦ κι' ὁ ἀμφιβλοστροειδής, εἶχαν καταστραφῇ τελείως ἀπὸ ἕνα ραμφισμὸ τοῦ ἄλλου. “Επειτα, λοιπὸν, ἀπὸ μιὰ ἀντιστήσι τῆς πληγῆς μὲ ἰώδιο, ὁ Ροδόλφος Γιούγκ ἔβαλε πάνω σ' αὐτὴν, μιὰ πομμάδα μὲ «πέτρα τῆς ζωῆς», ποὺ τὴν ἀνανέωνε κάθε μέρα. “Επειτα ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες, ὁ εἰδικὸς κτηνίατρος ποὺ ἐξέτασε τὸν τραυματῆα πετεινὸν, ἐπιστοποίησε κατὰπληκτος, ὅτι τὸ κατεστραμμένο μάτι τοῦ... ξαναβρισκόταν στὴ θέσιν του. Πῶς εἶχε γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα; Μυστήριον!

Ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ Γιούγκ τραυματίσθηκε κάποτε στὸ γόνατο μ' ἕνα ἐργαλεῖο. Ἡ πληγὴ ἦταν βαθειὰ κι' ἔφτανε ὡς τὸ κόκκαλο. Διέλυσε τότε λίγη «πέτρα τῆς ζωῆς» μέσα σὲ οἰνόπνευμα, ἔβρεξε μέσα σ' αὐτὴ τὴν διάλυσιν μιὰ πετατέα καὶ τὴν ἔβαλε πάνω στὴν πληγὴ. “Επειτα ἀπὸ 27 ὥρες, τὰ δύο χεῖλη εἶχαν κλείσει τελείως καὶ τὸ μόνον ποὺ διακρινόταν, ἦταν μιὰ μικρὴ οὐλή!...

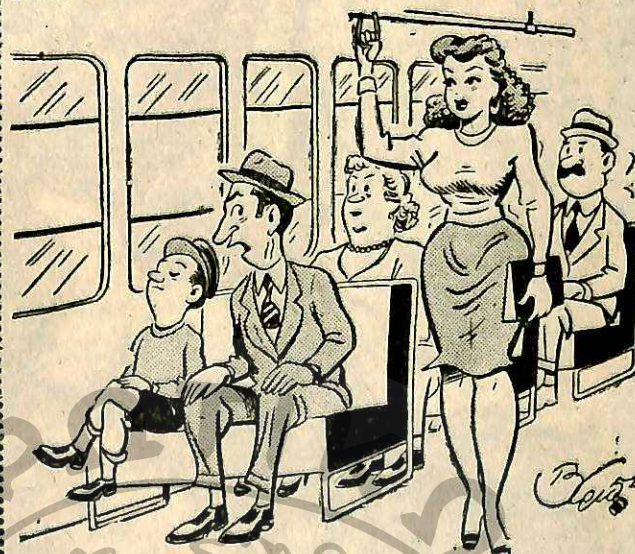
Ἡ «πέτρα τῆς ζωῆς» θεραπεύει, ἐξ ἄλλου, ὅλες τίς ἀσθενείας τῶν φυτῶν καὶ τὰ κάνει πρὶν ὥραϊα.

Ὅλα αὐτὰ ἐγγίζουσιν τὰ ὅρια τοῦ θαύματος. Ὁ Ροδόλφος Γιούγκ συνεργάζεται τώρα μὲ ἄλλους ἐπιστήμονες, προσπαθώντας νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ εἶδος αὐτῆς τῆς «πέτρας τῆς ζωῆς» καὶ τίς ἰδιότητές της. Πρόκειται γιὰ νῆο στοιχεῖο ἢ γιὰ παραλλαγὴ καποῖου ἀπὸ τὰ γνωστὰ ραδιενεργὰ σώματα; Κανεὶς ἀκόμη δὲν ἔξερε!

Τελωτοθεραπεία

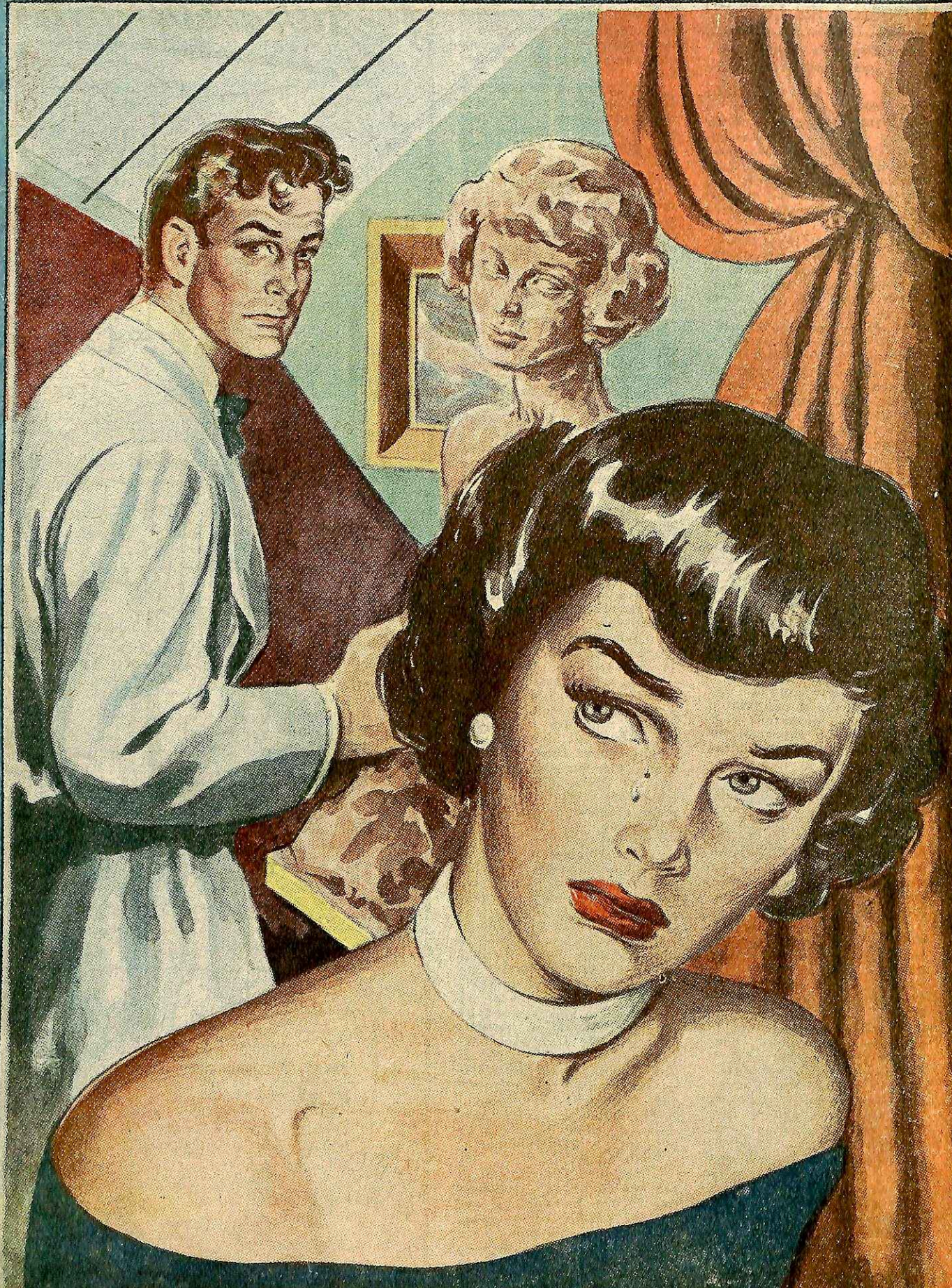
Ὁ σπῆκερ: Ἐδῶ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἐνόπλων Δυνάμεων!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Δὲν σηκώνεσαι θρὲ μικρέ, νὰ κάτῃ καὶ κανέναν μεγάλος! (Τοῦ Β. Χριστοδοῦλου)

Μὰ ποῦ πῆγε ὁ εἰρηγράφος; Τώρα ἦταν ἐδῶ!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Τό χρυσό ΜΕΤΑΛΛΙΟ

Μικρό Ἀριστούργημα

Ο καθηγητής Τουρού, κρατώντας το τσιγάρο του, εξέταζε το μαρμαρίνο κεφάλι που ήταν σχεδόν έτοιμο και που ο γλύπτης Μπερριέ τούχε δείξει στο άτελιέ του.

—Δεν είμαι ευχαριστημένος, έλεγε ο καλλιτέχνης. Δεν πέτυχα την έκφρασι. Ήθελα τη μάσκα της Όδυνης και μόλις κατάφερα να τ'η δώσω μία κάπως πονεμένη έκφρασι, δίχως κανένα μεγαλείο. Το στόμα δεν έχει τη σύσπασι που έπρεπε και που μάταια προσπάθησα ν' αποδώσω. Το καυμένο το μοντέλο μου ποζάρει άσχημα, δέ με καταλαβαίνει.

—Γιατί δεν ξέρει τί θα πη όδυνη, αγαπητέ μου, ψιθύρισε ειρωνικά ο επισκέπτης. Ο καλλιτέχνης χαμογέλασε. Ήταν αλήθεια αυτό: 'Από τότε, που αυτός και η Μίννη αγαπιόντανε μέσ' στη φλόγα της νιότης τους, ήταν ευτυχισμένοι, απόλυτα ευτυχισμένοι, έπρεπε να το άναγνωρίση.

—Πώς θέλεις τότε, συμπεράνε ο Τουρού, να ποζάρη για την Όδυνη;

Και βγήκε χαμογελώντας απ' το άτελιέ, ζηλεύοντας κουφά τους δυο έρωτευμένους.

—'Αλήθεια, πώς θα μπορούσε να ποζάρη για την Όδυνη;» Ο Μπερριέ άναμασούσε αυτή τη φράσι που τον βασάνιζε. Θάπρεπε η Μίννη να νοιώση πραγματικά τον πόνο τον αληθινό πόνο: όχι βέβαια για πολύν καιρό, για μιά-δυο μέρες μονάχα, ώσότου ο γλύπτης ν' αποδώση την έκφρασι του γύρευε. Καυμένο κορίτσι! Δίχως άλλο, το παιχνίδι αυτό θάταν σκληρό, έπειτα όμως και η ίδια η Μίννη, θα γελούσε με το τέχνασμα. Ναί, ήταν ανάγκη για την Τέχνη και για τη δόξα!

Την άλλη μέρα, η Μίννη έφτασε στο άτελιέ, γεμάτη από έρωτική λάμψι. Ο Μπερριέ ούτε κουνήθηκε απ' τη θέση του: ήταν κιόλας έτοιμος για τη δουλειά.

—Εμπρός, γρήγορα! της είπε απότομα. 'Αργήσες και βιάζομαι. Θέλω να τελειώσω άποψε, το πολύ αύριο.

Κάπως ανήσυχη για τη ψυχρή υποδοχή, η νέα υπάκουσε.

—Και τώρα, συνέχισε αυτός επιτακτικά, να μην κινηθής πιά, έστω κι' αν σου πω κάτι που δεν το περιμένεις. Μπορείς να μιλάς, αλλά ακίνητη. Κατάλαβες;

—Ναί, κατάλαβα... Μά τί κακός που είσαι σήμερα!

—'Ακου δώ, μικρούλα μου, αύριο μόλις θα τελειώσω τη δουλειά μου, θα χωρίσουμε...

—Για ποιο λόγο Θεέ μου, για ποιο λόγο;... —Παντρεύομαι!...

Ο Μπερριέ μιλούσε με χαμηλωμένα τα μάτια. Κυττάνοντας το μάρμαρο, με το φόβο μήπως έπαιξε άσχημα το ρόλο του και η κοπέλλα τον καταλάβη. Περίμενε εκ μέρους της μιά κραυγή άπελπισίας. Η σιωπή της τον έκανε να σηκώσει τα μάτια του και να την κυττάξη.

Βουβή, η Μίννη στεκόταν ακίνητη. Πάνω στο δροσερό της πρόσωπο κυλούσαν δάκρυα. Τα χείλη της είχαν συσπαστή από αγωνία. Μπρός σ' αυτή την αγωνιώδη μάσκα, μπρός στην «άποσύνθεσι» του προσώπου, ο Μπερριέ ήταν ένθουσιασμένος. Δούλευε τώρα το μάρμαρο με πυρετώδεις κινήσεις, ενώ η σιωπή βασίλευε στο άτελιέ.

—Είναι... είναι ωραία η μνηστή σου; τον ρώτησε ξαφνικά η Μίννη.

—Πάρα πολύ ωραία...

—Πιο πολύ από μένα;

—'Ω! χίλιες φορές.

—Και την αγαπάς;

—Φυσικά, αφού αποφάσισα να την παντρευτώ...

—'Ισως για τα λεφτά της. Είναι πλούσια;

—Πολύ πλούσια! Μά αυτό δεν παίζει ρόλο: έχω ξετρελλαθώ μαζί της.

—Όλη την ημέρα τη βασάνισες έτσι. Με χαρά έβλεπτε επ' τέλος την Όδυνη, την Όδυνη πουχε όνειρευτή, ποι

έπαιρνε σάρκα και όστά κατά τρόπο θαυμαστό. Και δούλευε, δούλευε, με άσυνήθιστη εύφορία. Η καλλιτεχνική του ψυχή άγγιζε επί τέλους τα σύνορα της πραγματικής Τέχνης. Δημιουργούσε έλεύθερα, η μεγαλοφυΐα του εύρισκε τον αληθινό της δρόμο. Είχε δαμάσει πιά την ύλη.

Κι' άφισε τη Μίννη να φύγη δίχως ένα λόγο στοργικό, ένα λόγο αγάπης. Η δουλειά δεν είχε τελειώσει έντελώς. Θα συνεχιζόταν κι' αύριο. Όλο το βράδυ, ο Μπερριέ στάθηκε θαυμάζοντας τη μαρμαρίνη Μίννη με τη δραματική, την όδυνηρή έκφρασι του προσώπου της.

—Λίγα πράγματα ακόμα, σκεφτόταν... Το πρόσωπο δεν είν' αρκετά πονεμένο... Θάναι κάτι το τέλειο! Κάτι το πρωτοφανές!

Όταν η Μίννη ξαναγύρισε την άλλη μέρα, ο Μπερριέ λίγο έλειψε να φωνάξη από χαρά. 'Α! ναί, η όδυνηρή νύχτα που η νέα είχε περάσει, είχε άφήσει τα ίχνη της. Το πρόσωπό της ήταν σά βαθουλωμένο, άγνωριστο, από το κλάμα, το βλέμμα είχε μιά άσυνήθιστη άπελπισία. Η γραμμή των χειλιών είχε αλλοιωθί απ' τον πόνο.

—Πές μου, έκανε γλυκά η Μίννη, δεν θα ξεχάσεις τις ωραίες έρωτικές μας ώρες; Θα θυμάσαι ακόμα τη Μίννη... συχνά;... Πές μου!

Η καρδιά του Μπερριέ σπάραζε. Έκανε ν' άνοιξη την άγκαλιά του και να σφίξη πάνω του την αγαπημένη του Μίννη. Μά όχι, έπρεπε για λίγο ακόμα, η τραγική μάσκα της Όδυνης νάναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Με κάθε θυσία!

—'Ανόητη, της είπε, πώς μπορείς να μιλάς γι' αγάπη μεταξύ μας; Ήταν ένα έρωτικό καπρίτσιο, αυτό ήταν όλο... Τίποτ' άλλο!... Έμπρός! δουλειά. Ποζάρισε!

Η Μίννη δεν είπε τίποτα. Ποζάρισε πιο λευκή απ' το μάρμαρο, ενώ τα δάκρυά της έτρεχαν. Ο Μπερριέ, μέσα στη φρενίτιδα της δουλειάς και του ένθουσιασμού του, έβλεπε την έπιτυχία, τη δόξα. Τώρα θ' άρχιζε η ζωή γι' αυτόν μαζί με την αγαπημένη του. Θα δοξαζόταν. Θα πλούτιζε!

Όταν είδε πως το έργο του ήταν πιά τέλειο, είχε νυχτώσει. Και η Μίννη είχε φύγει, δίχως να του πη ούτε μιά λέξη!...

Το πρωί της άλλης μέρας, κρατώντας γλυκά και λουλούδια, ο Μπερριέ ανέβαινε τις σκάλες που όδηνόυσαν στο έπιπλωμένο δωμάτιο του μοντέλου. Έπρεπε να ευχαριστήσει τη Μίννη, να την καθησυχάση, να της πη πως δεν είχε πάψει να την αγαπά, πως αυτό ήταν ένα τέχνασμα για να πετύχη το άγαλμα της Όδυνης και πως θα την έκανε γυναίκα του. Έπρεπε να της ξαναδώση τη χαρά της ζωής. Και τότε θα ζούσαν αγαπημένα μέσα στην άνείπωτη εύτυχία τους.

Εσπρωξε την πόρτα της κάμαράς της. Η Μίννη ήταν ξαπλωμένη στο μικρό κρεβάτι της. Χάμα, στο πάτωμα, ένα σπασμένο ποτήρι και δυο άδεια σωληνάρια από βερνάλ. Πάνω στο κρεβάτι, η Μίννη ήταν νεκρή, σαν άγαλμα, στην τελευταία της πόζα για την αιώνιότητα...

Τρεις μήνες αργότερα το άγαλμα της Όδυνης είχε βραβευτή με το πρώτο «Χρυσούν Μετάλλιον». Όλοι οι κριτικοί έγκωμιάζαν το γλύπτη Μπερριέ, το νέο μεγάλο καλλιτέχνη. Μά τώρα, ο Μπερριέ έννοιωθε κι' ο ίδιος έναν μεγάλο κι' αγίατρευτο πόνο για το χαμό της αγαπημένης του Μίννης.

Όλα του ήταν τώρα αδιάφορα.

ΡΟΛΑΝ ΦΑΒΙΕΡ

κόμησης ντε Ροσβέλ πετάχτηκε άπάνω και, μονομιάς, κυριεύθηκε από μεγάλη άνυπομονή. Δέν μπορούσε πιά νά σταθή στην ίδια θέση...

Τριγυρίζει μέ νευρικήτητα μέσα στο σαλόνι καί κίτταζε διαρκώς την πόρτα απ' όπου θα έμπαινε ή Φράγκα.

Κι' όσο ή ώρα προχωρούσε, τόσο ή άνυπομονή της μεγάλωνε καί τόσο γινόταν όλοένα καί πιό νευρική.

Τέντωνε τ' αὐτί της, άφογκραζόταν, μ' αὐτόν τον ήχο καί πιά δέν άκούγονταν βήματα.

Γιά μία στιγμή σκέφθηκε νά στείλῃ νά, ειδοποίηση τῇ Φράγκα ότι την περίμενε... Μά δέν τόλμησε νά τό κάνει αὐτό... "Ετσι θά τήν προδιόθετε ίσως άσχημα καί θά έμπναισε περισσότερο τίς ύποψεις της.

Τό ρολόγι χτύπησε τέσσερες! "Επειτα τέσσερες καί μισή... "Υστερα, πέντε! Καί τίποτε άκόμη!... "Η Φράγκα δέν έρχόταν!

"Η κόμησης τότε δέν κρατήθηκε πιά καί τράβηξε πρὸς τό δωμάτιο τῆς κόρης της. Μόλις έφτασε στην πόρτα, κόλλησε τό αὐτί της πάνω σ' αὐτήν.

Μά κανένας θόρυβος δέν άκούγόταν άπό μέσα...

Χτύπησε τήν πόρτα... Κανείς όμως δέν τῆς άπάντησε.

Καί τότε μέ τήν καρδιά πού πήγαινε νά σπάσῃ, άπό τούς δυνατούς χτύπους, έσπρωξε τήν πόρτα καί μπήκε μέσα... "Ολα ήταν σιγασμένα άπό τῇ Ζουστίνα, μά τό δωμάτιο ήταν άδειο!

"Αδειο καί τό διπλανό σαλόνι! "Αδειο καί τό δωμάτιο τῆς μίς Σίμπυλ!

"Η Ναδίνα χτύπησε τότε θυωμένη τό κουδούνι καί ή Ζουστίνα δέν άργησε νά παρουσιασθή.

—Πού είναι οί κόρες μου καί ή μίς Σίμπυλ; τῇ ρώτησε.

Στό πρόσωπο τῆς καμαριέρας ζωγραφίστηκε ή πιό φυσική έκπληξι του κόσμου.

—Δέν ξέρω, κυρία κόμησης άπάντησε. "Ασφαλώς θά βγῆκαν έξω, όπως βγαίνουν πάντα κι' άργησαν νά γυρίσουν.

—Εδῶ προγευματίσαν; ρώτησε γρήγορα ή Ναδίνα.

—Δέν ξέρω, κυρία κόμησης, δέν ξέρω... —Δέν τούς έτοίμασες τό τραπέζι; Δέν τίς σεβρίσεις;

—Εγώ δχι... Πιθανόν όμως νά τίς σεβρίσει ή γυναίκα του άμαξά...

—Πήγαινε νά τῇ ρωτήσης καί γύρισε άμέσως νά μού φέρῃς άπάντησι.

"Η Ζουστίνα βγῆκε έξω.

"Η κόμησης, όταν έμεινε μόνη, άρχισε νά έξετάζῃ τά πάντα, νά ψάχνῃ παντού, νά τά κἀν όλα άνω-κάτω!

Οί τουαλέτες πού φορούσαν συνήθως ή Φράγκα καί ή Σίμπυλ ὁ ταξιδιωτικός τους σάκος, τ' άπαραίτητα μικροπράγματα πού χρειάζεται μία γυναίκα κάθε στιγμή, όλα βρισκόντουσαν στη θέση τους!

"Η κόμησης άνάσανε μέ άνακούφισι, γιατί σκέφθηκε πῶς ή Ζουστίνα είχε δικήν καί πῶς οί κόρες της σέ λίγο θά ξαναγυρίζαν.

Καί γύρισε κι' αὐτή ἥσυχῃ στό δωμάτιό της.

"Η γυναίκα του άμαξά, ή Σοφία, πού τήν περίμενε εκεί, τῆς είπε ότι οί τρεῖς κυρίες δέν είχαν προγευματίσει στό μέγαρο.

—Ποιά ὦρα βγῆκαν έξω; τῇ ρώτησε ή Ναδίνα.

—Δέν τίς είδε κανείς, άποκρίθηκε ή Σοφία.

—Δέν έφυγαν λοιπόν, μέ δικό μας άμάξι;

—Οχι, κυρία κόμησης...

—Πάντως, ὁ δόκτωρ Ντεζορμύ θά ἦρθε νά έπισκεφθῇ τήν Τερέζα πρὶν άπ' τό μεσημέρι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέντευξι

Δοραδῶνες

Στόν κ. Νίκο Ν. Νομικό καί τήν δίδα Ρένα Νικ. Κασανιάν. πού έτέλεσαν πού ήμερῶν τούς δοραδῶνες τους εὐνόμητα τανείαν τήν σέβιν.

Οί συντάκτες του «Θησαυρού» :

Ο περίφημος κατασκευαστής βιολιών 'Αντόνιο Στραντινάρι...

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΟΥ

μουσικά όργανα που άξίζουν ένα θησαυρό

«Πλούσιος σαν τό Στραντινάρι» συνήθιζαν νά λένε οί κάτοικοι τῆς Κρεμόνας, στις άρχές του 18ου αιώνος. Κι' ή παροιμία αὐτή ήταν άπόλυτα δικαιολογημένη, γιατί ὁ γέρος 'Αντόνιο Στραντινάρι, ὁ καλύτερος κατασκευαστής βιολιών πού γνώρισε ποτέ ὁ κόσμος, είχε άνάμεσα στην πελατεία του βασιλείς, αρχιδούκες κι' άλλους μεγάλους ευγενείς τῆς Εὐρώπης, πού καλοπληρώναν τίς παραγγελίες τους.

Όστόσο, ὁ εξαίρετικός αὐτός καλλιτέχνης είχε ταπεινή καταγωγή. Κανείς δέν ξέρε με βεβαιότητα πότε καί πού γεννήθηκε. 'Απ' τήν ηλικία του όμως, πού συνήθιζε νά γράφῃ πάνω στό βιολιά του, μπορούμε νά υπολογίσουμε ὡς έτος γεννήσεώς του τό 1644.

Τόν καιρό εκείνο ή Κρεμόνα ήταν τό τραγκόσμιο κέντρο κατασκευῆς βιολιών. 'Εκεῖ λοιπόν μαθήτευε ὁ μικρός Στραντινάρι, στό εργαστήριό του περίφημου Νικολό 'Αματί. 'Επὶ 8 χρόνια, σπουδάζε τά πολύπλοκα μυστήρια τῆς τέχνης του, άνακατεύε βερνίκια καί μελετοῦσε τά μυστικά πού μετέβαλλαν κομμάτια ξύλου σέ μουσικό όργανο πού ξεχείλιζε άπό μελωδία.

Τό 1666, ήταν πιά αρκετά προχωρημένος, ὥστε νά του επιτραπῇ ὁ 'Αματί νά γράφῃ τ' ὄνομά του πάνω σ' ένα βιολι πού βγῆκε άπ' τά χέρια του. 'Ενα χρόνο αργότερα, παντρεύτηκε μία χήρα κι' άνοιξε δικό του εργαστήριό. Τά πρώτα βιολιά του δέν ήταν φτιαγμένα άπό ὠραίο ξύλο — ίσως γιατί προσπαθοῦσε άκόμη νά κἀν οικονομίες — πάντως όμως ξεχωρίζουν μέ τίς χαρακτηριστικές τους λεπτομέρειες.

Γιά ένα χρονικό διάστημα, άντέγραφε άπλῶς τήν τεχνική του παλῆου δασκάλου του. Όσο όμως τήν τελειοποιούσε, άρχισε νά πειραματίζεται, γιά ν' αλλάξῃ τήν ποιότητα του ξύλου καί τίς διαστάσεις τῶν βιολιών του, ὡς ὅπου βρῇ τά καλύτερα. Φύλαγε τά ξύλα μέ τήν άνώτερη άκουστική γιά τούς εκλεκτότερους πελάτες του.

Μελετώντας τά προβλήματα του τόνου, χρησιμοποιοῦσε γιά ένα χρονικό διάστημα χονδρές λεπτότερες καί μακρότερες άπ' τίς συννηθισμένες — προσωρισμένες ίσως γιά ίσχυρά μουσικά όργανα γιά έκκλησίες.

Όσο περνούσαν τά χρόνια, μεγάλωνε ή πείρα του κι' ή παραγωγή του. Στίς άρχές του 18ου αιώνος, βρισκόταν πιά στή χρυσή περίοδο τῆς σταδιοδρομίας του. 'Ηταν τότε 56 ετών, στό άνώτερο σημείο τῆς άποδοτικότητός του, κι' ἤξερε νά μεταχειρίζεται τά εργαλεία του καί τά ὕλι-

κά του μ' ασύγκριτη δεξιότητα. Τά βιολιά πού έφτιασε άπ' τό 1700 ὡς τό 1722, ἦσαν τά καλύτερά του, σέ τελειότητα γραμμῶν καί ὠραιότητα βερνικίου.

Κάθενα άπ' αὐτά πήρε αργότερα ένα ὄνομα, συνήθως άπ' τό μουσικό πού τό χρησιμοποίησε. 'Υπάρχει π. χ. τό βιολι «Πιάτι», πού άνήκε πρὸ ενός αιώνος στόν ὁμόνυμο μουσικό. 'Ο Πιάτι θαύμαζε πάντα αὐτό τό όργανο, αλλά δέν είχε χρήματα γιά νά τ' αγοράσῃ. Μιά μέρα, λοιπόν, ὁ τότε ιδιοκτήτης του, ένας συνταγματάρχης καταλαβαίνοντας πόσο ποθοῦσε νά τ' άποκτήσῃ, του είπε λακωνικά:

—Εἶναι δικό σας. Πάρτε το.

Τόσο ζαλιστηκε τότε ὁ Πιάτι άπ' τήν άνέλπιστη εὐτυχία του, ὥστε, φεύγοντας, ξεχάσε νά τό πάρῃ μαζί του καί τό δέστειλε ὁ συνταγματάρχης σπιτί του.

Στήν ίδια χρονική περίοδο άνήκει καί τό «Δελφίνι», άλλο άριστούργημα του Στραντινάρι, πού ὀφείλει τήν ὀνομασία του στό ἱριδωτά «κερά» του βερνικίου του.

'Αλλά καί στό τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του Στραντινάρι δέν έλαττώθηκε ή άξία τῶν βιολιών του. 'Ηταν 86 ετών, όταν έφτιασε τό βιολι πού πήρε αργότερα τό ὄνομα «Υψώγιε», γιατί χρησιμοποιήθηκε ἐπὶ πολλά χρόνια άπ' τόν ὁμόνυμο Βέλγο βιολιστή.

'Αδιαφορώντας γιά τά πολεμικά καί πολιτικά γεγονότα πού συντάραζαν κάθε τόσο τήν Κρεμόνα, ὁ Στραντινάρι εξακολουθῆσε νά εργάζεται ὡς τά τέλη τῆς ζωῆς του. Στά 93 χρόνια του, πήγε πιά νά συναντήσῃ στόν «Ἐξοκό Κόσμο τίς δυό γυναίκες του κι' έζη άπ' τά έντεκα παιδιά του.

'Υπολογίζεται ότι, σ' ὅλη του τῇ ζωῇ, κατασκεύασε περισσότερα άπό 1.000 βιολιά. 12 βιόλες, καί 50 βιολοντσέλα. Σήμερα έχει εξακριβωθῇ ή αὐθεντικότης 540 βιολιών κι' ή ιστορία του καθενός.

Κυκλοφοροῦν ἐξ άλλου κι' ἀμέτρητες άπομιμήσεις. 'Όταν π. χ. ἔγινε τό 1937 στήν Κρεμόνα ένας επίσημος εορτασμός πρὸς τιμὴν του Στραντινάρι, μία επιτροπή άπό εἰδικούς εξέτασε 239 βιολιά... καί δέν βρῆκε μεταξύ τους οὔτε ένα γνήσιο!

'Εξ άλλου, ὅποιος έχει τήν εὐτυχία ν' άνακαλύψῃ ένα ἀληθινό «Στραντινάρι», μπορεί νά γίνῃ πλούσιος, ἂν ξέρῃ νά εκμεταλλεῖται τήν καλή του τύχη.

Τό 1870 κάποιος πλανόδιος ὀργανοπαίκτης αγόρασε ένα παλιό βιολι γιά 25 σελίνια. Όταν ένας έμπορος του πρόσφερε κατόπιν 25 λίρες γιά νά τ' αγοράσῃ, ὁ πρώτος δέχτηκε μ' ένθουσιασμό, μέ τῇ βεβαιότητα πῶς είχε κάνει μία περίφημη «δουλειά». 'Ο έμπορος περιποίηθηκε κάπως τό βιολι καί τό πούλησε γιά 80 λίρες. Τό 1904, εξακριβώθηκε πῶς ήταν γνήσιο «Στραντινάρι» κι' ἐκτιμήθηκε 700 λίρες. Σήμερα αξίζει ὀλόκληρο θησαυρό.

Πολλά άλλα άριστούργματα του Στραντινάρι θάμεναν ίσως άγνωστα, ἂν δέν τ' άνακαλύπτε κάποιος 'Ιταλός ευλουργός. ὁ Λουίτζι Ταρτζιο, πού θεωρεῖται ὁ καλύτερος ἐκτιμητής τῆς Λομβαρδίας, στις άρχές του 19ου αιώνος, 'Ο έξυπνος αὐτός 'Ιταλός έπαυρε παλιά βιολιά άπό άνύπτους κληρικούς, χωρικούς, κλπ., καί τούς τά ἀντήλλαξε μέ καινούργια! 'Εκείνοι έμειναν ένθουσιασμένοι μέ τήν αλλαγή, μῇ ξεροντας ότι τά παλιά βιολιά έχουν μεγαλύτερη αξία. 'Ο Ταρτζιο πάλι κέρδιζε αρκετά μέ τήν ἐπιχείρησι του, κάπου-κάπου δέ συνέπιπτε νά βρῇ κι' ένα «Στραντινάρι».

Όταν πέθανε, βρῆκαν στό σπιτί του τό καλύτερο άπ' τά «Στραντινάρι» πού πέρσαν άπ' τά χέρια του. Τό είχε κρυμμένο ἐπὶ 60 χρόνια. Τό βιολι αὐτό ὀνομάστηκε «Μεσσίας».

Όσο γιά τό μουσικό τῆς άνωτερότητας τῶν βιολιών του Στραντινάρι, δέν έχει άνακαλυφθῇ ὡς σήμερα, μολοντί οί ἐπιστήμονες του αμερικανικοῦ πανοπιστημίου του Χάρβαρντ έκαναν σχετικές έρευνες ἐπὶ 10 χρόνια. Εἶχε γράφῃ ὁ ίδιος τῇ συνταγῇ του βερνικίου πού χρησιμοποιοῦσε πάνω στό ξύλλο μιάς 'Αγίας Γραφῆς. ἄλλά τό βιβλίο αὐτό χάθηκε δυστυχῶς.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ — Δεσποινίδες, Κύριοι. Σας έδειξα, στό προηγούμενα μαθήματά μας, άντρώγυνα πού άπειλούνται, ὁχι όμως καί άντρώγυνα πού νά βρισκονται στό χείλος τῆς καταστροφῆς. 'Όταν συνάντησε τό γυναικό-κατακτητή, ή Μαριζ τῇ αντίστασῇ. Αὐτό ήταν σπουδαίο άπό μεροῦς της, αλλά ξερούμε — αλλοίμονο — πῶς ὁ θρίαμβος τῆς συζυγικής πίστεως δέν εἶναι πάντα σίγουρος. 'Η άπιστία μπορεί νά ὀδηγήσῃ στό διαζύγιο ή σέ συμβιβασμούς ύποπτους, έναντίον τῶν ὁποίων πρέπει νά ἐπιστῇσῃ τήν προσοχή σας.

Ας φανταστοῦμε πῶς ὁ Φίλιππος, πού δέν κερδίζει καί τόσα πολλά, ίσως όμως κι' άπό προνοητικότητα, ἀρνείται νά δώσῃ στή Μαριζ τ' άναγκαία ποσά γιά τῇ συντήρησι του σπιτιού, τήν άνατροφή τῶν παιδιῶν καί τό καλό ντυσιμό. 'Η Μαριζ εἶναι πάντα ὠραία καί τῇ φλερτάρον πολυ.

Μιά μέρα, ένας άντρας σοδάρης, πάρα πολυ πλούσιος καί ὠριμῆς ηλικίας, πρῶην προθευτής, τῆς προτείνει, μέ ὀρεχτή δόσι κννισμοῦ καί τρυφερότητας, νά τῇ βοηθήσῃ. 'Αρχίζει ν' ἀρνῆται άπό άγανάκτησι. Σιγά-σιγά, ὑποκύπτει στόν πειρασμό. 'Ο Φίλιππος ἀπουσιάζει ὅλη τήν ἡμέρα. 'Ετσι ή Μαριζ έχει τήν εὐκαιρία νά συναντῇ έναν έραστή, πού βρίσκεται συχνά μακριά άπ' τό Παρίσι, κι' άπορεί καί ή ίδια μέ πόση εὐκολία μπορεί μία γυναίκα νά μπῇ στήν προϋπολογισμό τῆς άνομολόγητης ελσπράξεως, δίχως ὁ άντρας της νά τό καταλάβῃ.

Θάθελα νά σας δείξω μέ σκηνές πόσο μία τέτοια ασφάλεια εἶναι άσταθῆς καί πῶς κάθε στιγμή, ἐν' άπρόσπτο γεγονός, μπορεί νά φέρῃ στό χείλος τῆς καταστροφῆς καί γυναίκα πού δέχεται τέτοιους κινδύνους.

Νά, λοιπόν, στις 28 'Ιανουαρίου 1948. (Θά καταλάβετε σέ λίγο γιατί καθορίζω τήν ἡμερομηνία). 'Ο Φίλιππος πηδάει άπ' τό κρεβάτι, ἀνάβει τό ηλεκτρικό, κι' αρχίζει τήν καθημερινή γυμναστική του.

ΜΑΡΙΖ (άπ' τό κρεβάτι, μέ φωνή σιγανή καί παραπονιάρικη) — Τί κανείς ἐκεῖ γυμνός, Φίλιππε;... Θά κρῦψῃς...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Κάνω τῇ γυμναστική μου, άγάπη μου. Εἶνε ἔφα ή ὦρα...

ΜΑΡΙΖ (χασμουριέται) — 'Ανοίξε τό ράδιο, Φίλιππε.

('Ο Φίλιππος γυρίζει καί τήν κυττάζει μέ τρυφερότητα).

ΜΑΡΙΖ — Μῇ μέ κυττάξῃς, ἔτσι, Φίλιππε, εἶμαι φριχτή τό πρῶι... Τί περιμένεις, λοιπόν; 'Ανοίξε τό ράδιο. Θά χάσουμε τίς εἰδήσεις.

('Ο Φίλιππος άνοίγει τό κουμπί. Οί εἰδήσεις έχουν κίλους άρχισῃ).

Ο ΣΗΚΕΡ — ... 'Η κυβέρνησι ἡναγκάσῃ νά δεσμεύσῃ τά χαρτονομίσματα τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων καί νά πρὸβῇ ἐν τήν ἀνταλλαγῇ τῶν...

('Η Μαριζ αναπηδῇ καί καθισμένη στό κρεβάτι της.

ΜΑΡΙΖ — Τί ιστορία εἶν' αὐτή πάλι, Φίλιππε; Τρελλάθηκαν!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (κουμπώνοντας τό πονκάμισό του) — Καθόλου, άγάπη μου... Αὐτό θά ε-πιτρεψῇ στήν κυβέρνησι νά χτυπήσῃ τούς εκ-μεταλλευτάς.

ΜΑΡΙΖ — Ναι. 'Εχεις δίκη, τό μέτρο αὐτό δέ μάς θίγει... Καλά. 'Ελα, φίλσέ με... Θά γυρίσῃς νά φῃς;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Φυσικά.

(Εναπαλαγιάζει καί κλείνει τά μάτια της προσποητά. Μόλις ὁ Φίλιππος έφυγε, σηκώνεται, τρέχει στό ντουλάπι της καί παίρνει άπό μία τσάντα ένα μάτσο χαρτονομίσματα πού τά μετράει. 'Επειτα παίρνει τό άκουστικό του, τηλεφώνου καί ζητάει έναν αριθμό).

ΜΑΡΙΖ — 'Εσύ σαι, Βέρθα;... Ναι, ξέρω, εἶνε πολυ νωρίς. Σου ζητῶ συγγνώμη, χρῆσῃ μου, μά θέλω νά σου ζητήσω μία μεγάλη χάρη...

'Η κυβέρνησι αποφάσισε ν' άποσύρῃ άπ' τήν κυκλοφορία, άπό σήμερα, ὅλα τά χαρτονομίσματα τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων. 'Όσοι έχουν τέτοια πρέπει νά τά καταθέσουν σέ μία Τράπεζα καί θά τ' ανταλλάξουν αργότερα. 'Εμένα μέ νοιάζει πολυ, χρῆσῃ μου, γιατί έχω 300.000 τῶν 5.000 φράγκων καί καταλαβαίνεις πῶς δέν μπορῶ νά ζητήσω άπ' τό Φίλιππο νά μού τ' αλλάξῃ, γιατί μού τῶδωσε ὁ προθευτής, τί είπες;... Μάλιστα, άγάπη, νάμαι καλοντυμένη, καλχετενι-άλλά γιά νά τοῦ ἀρῶσῃ πρέπει νάμαι καλοντυμένη καί πῶρα πολυ, μένῃ. Κι' ὁ Φίλιππος δέν έχει ἰδέα τί στοιχίζουν αὐτά τά πράγματα...

'Αλλάς, λοιπόν, τά χαρτονομίσματα σαν νάταν δικά μου... 'Ότε δέν δέχεται νά τῇ βοηθήσῃ; Πολυ καλά. Φύλασσον... 'Ότε δέν δέχεται νά τῇ βοηθήσῃ; Πολυ καλά. Φύλασσον... 'Ότε δέν δέχεται νά τῇ βοηθήσῃ; Πολυ καλά. Φύλασσον...

Τῷ τολμῶντος τό μυστικό μου. Εμπιστεύθηκα σέ σένα μονάχα. 'Όρα δώδεκα καί μισή. 'Η Μαριζ περιμένει τό Φίλιππο).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (σκύβει γιά νά τῇ φιλήσῃ). — 'Ε! λοιπόν, ἡ αὐτή τήν δουλειά καί χαρτονομισμάτων τῶν πέντε χιλιάδων φρά-γκων πολλοί άνθρώποι τάχουν χαμένα!

ΜΑΡΙΖ — Σήμερα τό πρῶι εἶναι τήν ἀπόδειξι γι' αὐτό πού λες. Πράγματι γιά μία φίλη μου. Τῇ συνάντησα στό δρόμο καί μού διηγήθηκε μία άπίστευτη ιστορία... Λα τρεῖς ἡν άντρα τῆς ἄλλά δέν κερδίζει οὔτε τά μισά άπ' ὅσα τούς χρειζονται...

Κι' ἐκείνη γιά νά τά καταφέρῃ ἀπέκτησε έναν «πλούσιο» φίλο. ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Φυσικά δέν τόν αγαπάει;

ΜΑΡΙΖ — Νοιώθει γι' αὐτόν αφοσίωσι, εύγνωμοσύνη καί θαυμασμό. Τέλος πάντων ὁ «ευεργέτης» της πρὶν νά φύγῃ γιά ένα μακρυνό ταξίδι τῆς είχε δώσει 300 χιλιάδες φράγκα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Σέ χαρτονομίσματα τῶν πέντε χιλιάδων;

ΜΑΡΙΖ — Τί ξευπνος πού εἶσαι χρυσέ μου! Καταλαβαίνεις τῇ συννεχία...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Δέν φαντάζομαι νά θέλῃ νά τ' ανταλλάξουμε ἐμεῖς γιά λογαριασμό της.

ΜΑΡΙΖ — Μά αὐτό ζητάει, γι-ατί εἶνε θαυμάστριά σου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (δύσθυμος). — Γιά μένα δέν υπάρχει παρά μία γυναίκα καί ή γυναίκα αὐτή εἶσαι σύ.

ΜΑΡΙΖ — 'Ενοίωθα τόσο καλά τήν ἀπελπισία της... 'Από άγάπη πρὸς τόν άντρα της βρέθηκε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (διακόπτοντάς τήν καί χτυπώντας τῇ γροθιά του πάνω στό τραπέζι). — Μαριζ! Δέν ξέρεις τί λές! 'Η γυναίκα αὐτή άπό άγάπη πρὸς τόν άντρα της αναγκάστηκε νά τόν άπατήσῃ;

ΜΑΡΙΖ — Τί σκληρός πού εἶσαι, Φίλιππε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Μήπως τῆς είπες νά σου τά φέρῃ;

ΜΑΡΙΖ — Νάτα... εἶναι στήν τσάντα μου άπ' τό πρῶι.

('Ο Φίλιππος σηκώνεται, τρέμοντας άπό ὀργή).

ΜΑΡΙΖ — Τί έπαθες, Φίλιππε; Μῇ γίνεσαι γελοῖος. Κάθῃσε καί πιές τόν καφέ σου. Θά κρῦψῃς!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Δέ θέλω καφέ!... Εἶμαι ἔξω φρενών!... 'Ολ' αὐτά μ' αἰδιάζουν καί δέν θ' άνακατωθῶ.

ΜΑΡΙΖ — Πολυ καλά, άγάπη μου... Θά πάω νά βρῶ αὐτή τῇ δυστυχισμένη καί νά τῆς ξανα-δώσω τά λεφτά της, αφού δέν μπορεί!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (καθεταί). — Θά μπορούσα, ἂν τῷθελα. 'Αλλά τό βρισκῶ ἀνήθικο νά γίνω συνέ-νοχος μίας τόσο βρώμικῆς ιστορίας.

Δ' - Καταστροφή

νω στό τραπέζι). — Μαριζ! Δέν ξέρεις τί λές! 'Η γυναίκα αὐτή άπό άγάπη πρὸς τόν άντρα της αναγκάστηκε νά τόν άπατήσῃ;

ΜΑΡΙΖ — Τί σκληρός πού εἶσαι, Φίλιππε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Μήπως τῆς είπες νά σου τά φέρῃ;

ΜΑΡΙΖ — Νάτα... εἶναι στήν τσάντα μου άπ' τό πρῶι.

('Ο Φίλιππος σηκώνεται, τρέμοντας άπό ὀργή).

ΜΑΡΙΖ — Τί έπαθες, Φίλιππε; Μῇ γίνεσαι γελοῖος. Κάθῃσε καί πιές τόν καφέ σου. Θά κρῦψῃς!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Δέ θέλω καφέ!... Εἶμαι ἔξω φρενών!... 'Ολ' αὐτά μ' αἰδιάζουν καί δέν θ' άνακατωθῶ.

ΜΑΡΙΖ — Πολυ καλά, άγάπη μου... Θά πάω νά βρῶ αὐτή τῇ δυστυχισμένη καί νά τῆς ξανα-δώσω τά λεφτά της, αφού δέν μπορεί!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (καθεταί). — Θά μπορούσα, ἂν τῷθελα. 'Αλλά τό βρισκῶ ἀνήθικο νά γίνω συνέ-νοχος μίας τόσο βρώμικῆς ιστορίας.

ΜΑΡΙΖ (άπ' τό κρεβάτι, μέ φωνή σιγανή καί παραπονιάρικη) — Τί κανείς ἐκεῖ γυμνός, Φίλιππε;... Θά κρῦψῃς...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Κάνω τῇ γυμναστική μου, άγάπη μου. Εἶνε ἔφα ή ὦρα...

ΜΑΡΙΖ (χασμουριέται) — 'Ανοίξε τό ράδιο, Φίλιππε.

('Ο Φίλιππος γυρίζει καί τήν κυττάζει μέ τρυφερότητα).

ΜΑΡΙΖ — Μῇ μέ κυττάξῃς, ἔτσι, Φίλιππε, εἶμαι φριχτή τό πρῶι... Τί περιμένεις, λοιπόν; 'Ανοίξε τό ράδιο. Θά χάσουμε τίς εἰδήσεις.

('Ο Φίλιππος άνοίγει τό κουμπί. Οί εἰδήσεις έχουν κίλους άρχισῃ).

Ο ΣΗΚΕΡ — ... 'Η κυβέρνησι ἡναγκάσῃ νά δεσμεύσῃ τά χαρτονομίσματα τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων καί νά πρὸβῇ ἐν τήν ἀνταλλαγῇ τῶν...

('Η Μαριζ αναπηδῇ καί καθισμένη στό κρεβάτι της.

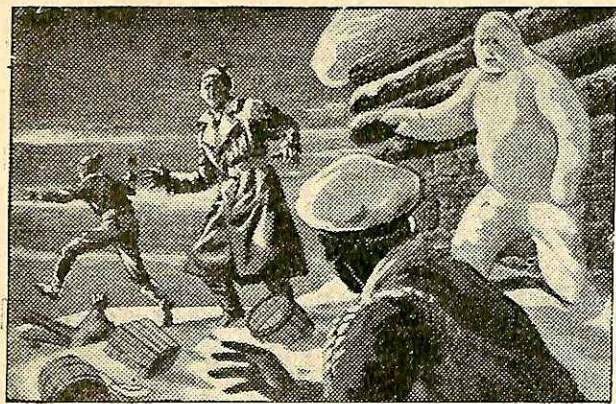
ΜΑΡΙΖ — Τί ιστορία εἶν' αὐτή πάλι, Φίλιππε; Τρελλάθηκαν!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (κουμπώνοντας τό πονκάμισό του) — Καθόλου, άγάπη μου... Αὐτό θά ε-πιτρεψῇ στήν κυβέρνησι νά χτυπήσῃ τούς εκ-μεταλλευτάς.

ΜΑΡΙΖ — Ναι. 'Εχεις δίκη, τό μέτρο αὐτό δέ μάς θίγει... Καλά. 'Ελα, φίλσέ με... Θά γυρίσῃς νά φῃς;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ — Φυσικά.

(Εναπαλαγιάζει καί κλείνει τά μάτια της προσποητά. Μόλις ὁ Φίλιππος έφυγε, σηκώνεται, τρέχει στό ντου

Τὰ παιδιά υποστά στὸν ζωντανὸ χιονάνθρωπο πέταξαν τὰ λάφυρά τους καὶ τὸ έβαλαν στὰ πόδια...

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ ἀπίστευτὴ οὐσσεια ἑνὸς ναυαγοῦ

Ὁ ξένος πού θά ἐπισκεφθῇ τὸ νησί Γκρίντσον, στὸν κόλπο τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου, στὸ βορεῖο Καναδά, θ' ἀκούσῃ με κατὰπληξί τὴν ἀφήγησιν τοῦ «θαύματος» τοῦ ζωντανοῦ χιονάνθρωπου, καὶ θὰ γνωρίσῃ μάλιστα τοὺς ἀπογόνους τοῦ παραβάνου αὐτοῦ πλάσματος, πούφτασε στὸ νησί τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1872...

Τὴ χειμωνακτικὴ ἐκείνῃ μέρα, οἱ κατοικοὶ τοῦ Γκρίντσον, ὅλοι Καναδοὶ ψαράδες, εἶχαν μείνει φυλακισμένοι στὰ σπίτια τους ἀπὸ μιά φοβερὴ χιονοθύελλα. Τ' ἄλλο πρωῒ, δὲν εἶχε καλύτερῆσαι πολὺ ὁ καιρὸς. Ὡστόσο μερικά παιδιά τὸσκόσαν ἀπὸ τὸ σπῆσι τοὺς καὶ κατέβηκαν ὡς τὴ θάλασσα. Ἐκεῖ βρῆκαν τὰ συντρίμματα ἑνὸς πλοίου, πού τὸ εἶχε ρίξει στους βράχους ἡ τρικυμία.

Τὰ κύματα εἶχαν πετάξει στὴν ἀκρογιαλία ἕνα μέρος τοῦ φορτίου του — σωστὸ θησαυρὸ γιὰ τοὺς φτωχοὺς νησιώτες...

Τὰ παιδιά φορτώθηκαν ὅτι μπορούσαν τὸ καβάνι, καὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ χωριό. Ξαφνικά, ὅμως, ἀντίκρουσαν μιά πελώρια, τρομακτικὴ μορφή... ἕνα ζωντανὸ χιονάνθρωπο, πού κουνοῦσε τὰ χέρια του καὶ προέφερε κάτι πινιμένα μπουγρητά.

Πέταξαν τότε τὰ λάφυρά τους καὶ τὸβδαν στὰ πόδια, περίτρομα.

Ὅταν οἱ γονεῖς τους ἔμαθαν τὴν περιπέτειά τους, γέλασαν καὶ τοὺς εἶπαν πὺς ἔβχαν ἰδῇ σίγουρα καμμία ἀσπρὴ ἀρκούδα, πού ἔβχε φάσει ὡς τὸ νησί, πάνω σὲ κάποιον ὀγκόπαγο... Τ' ἄλλο πρωῒ, κάμποσοι ψαράδες ξεκίνησαν, γιὰ νὰ μαζέψουν ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸ ναυάγιο. Γυρίζοντας, λοιπόν, στὸ χωριό, φορτωμένοι, μέσα ἀπὸ τὴν παγωμένην ἐρημίαν, εἶδαν ἔξωφθα με φρίκην τὸν πελώριο χιονάνθρωπο νὰ προχωρῇ, τρικλιζοντας πρὸς τὸ μέρος τους!

Ἐμπήξαν τότε φωνὲς τρώμου καὶ τὸβδαν στὰ πόδια, πετώντας ὅτι κατεύσαν. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ πατέρ-Μπουντρεάλ, τοῦ ἀγαπημένου

τους πατᾶ, καὶ τοῦ διηγόνταν με ἀσυνάρτητες φράσεις τὴν ἀνατριχιαστικὴν περιπέτειά τους με «τὸν ἀσπρὸ γίγαντα πού εἶχε δοκιμάσει νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ»!

Στὴν ἀρχή, ὁ καλὸς κληρικός, τοὺς νόμιζε γιὰ μεθυμένους. Μπροστὰ ὅμως στὴν ἐπιμονή τους, ἄρχισε νὰ πειθαίνει πὺς θὰ ὑπῆρχε κάποια ἀλήθεια στὴν ἱστορία τους, ἀφοῦ τόσο ἐπίμεναν.

— Καλά, τοὺς εἶπε. Αὐριο θάρῶ κι' ἐγὼ μαζί σας...

Τὴ νύχτα ἐκείνῃ, οἱ ψαράδες ἔμειναν ἀγρυπνοὶ, ἀμπαρωμένοι μέσα στὰ σπίτια τους, με τὰ τουφέκια στὸ χέρι... Τ' ἄλλο πρωῒ, ὅμως, οἱ γενναϊότεροι ἀπ' αὐτοὺς, ξεκίνησαν πάλι γιὰ τὴν παραλία, μαζί με τὸν πατᾶ.

Ἐφάσαν παντοῦ, ἀναζητώντας τὴν πατημασίαν τοῦ «γίγαντος». Τὴ νύχτα ὅμως, εἶχε πέσει καινούργιο χιόνι κι' εἶχε σκεπάσει καὶ ἔχνος.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες, οἱ ψαράδες ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τοὺς φόβους τους καὶ ν' ἀστεινώνταν μεταξύ τους, ἐνῶ ὁ πατᾶς τοὺς μάλυνε γιὰ τὸν εἶχαν βάλει δίχως λόγο σὲ τέτοιο κόπο...

Ξαφνικά, ὅμως, κατὰ τὴς 4 π. ἀπόγεμα, ὁ πατέρ-Μπουντρεάλ, πού προχωροῦσε πρῶτος, ἔμπηξε μιά φωνή. Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν κοντὰ του. Κι' ὁ πατᾶς τοὺς εἶδε κατὰ τὴν πελώριαν πατημασίαν στὸ χιόνι, μήκους 55 πόντων καὶ πλάτους 30!...

Χρειάστηκε ὅλη ἡ πειστοκότης του, γιὰ νὰ τοὺς καθυποτάξῃ καὶ νὰ τοὺς πείθῃ ν' ἀκολουθήσουν αὐτὰ τὰ ἴχνη. Ἦταν ὡστόσο κι' ὁ ἴδιος ταραγμένος, ἀλλὰ προχωροῦσε θαρράλεια. Οἱ ἄλλοι πηγαίναν πίσω του, με τὰ τουφέκια τους ἑτοιμα. Εἶχαν πάντα τὸ φόβο...

Σὲ λίγο, διέκριναν ἀπὸ μακρὰ ἕνα ἀσπρὸ ὄγκο, σωριασμένο στὸ χιόνι. Ὁ πατᾶς πῆγε κοντὰ καὶ τὸν ἀνέγινε. Τὰ δάχτυλά του συνάντησαν μόνο χιόνι παγωμένο! Πὺς ἦταν δυνατό νὰ ζῇ αὐτὸ τὸ πλάσμα;...

Ὁ πατᾶς τὸ ἐξέτασε ἀπ' ὅλες τὴς μεριές. Εἶχε ὕψος

ὡς 2 1/2 μέτρα καὶ περιφέρεια 3 μέτρων στὴ μέση! Τὸ κεφάλι του ἦταν μιά πελώρια στρογγυλή μάζα, ἀπὸ χιόνι, με τρεῖς φρικτὲς τρύπες πού ἀντιστοιχοῦσαν στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα...

Ξαφνικά, τὰ μάτια ἐκείνα ἀνοιγόκλεισαν κι' ἀπ' τὸ στόμα βγήκε μιά βραχνὴ σδυμένη φωνή:

— Πάτερ μου!... Βοήθεια!...

Ὁ πατᾶς τινάχτηκε ὀρθίος καὶ φώναξε:

— Θεέ μου! Εἶνε ἄνθρωπος, ζωντανός. Τὸν ἔχει σκεπάσει τὸ χιόνι κι' ἔχει παγώσει γύρω του!... Γρήγορα, βοηθήστε νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ χωριό! Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε.

Οἱ ψαράδες ἔφτιασαν ἕνα πρόχειρο φορεῖο ἀπὸ ξύλα τοῦ ναυαγίου, φόρτωσαν ἀπάνω τὸ χιονάνθρωπο καὶ τὸν σήκωσαν με κόπο, ὅλοι μαζί — γιὰτὶ ζύγιζε περισσότερο ἀπὸ μισὸ τόννο!

Τὸν ἐπῆγαν στὸ κοντινότερο σπῆσι κι' ἐργάστηκαν ὅλη τὴ νύχτα, πρῶτα γιὰ νὰ σπᾶσουν με τσεκούρια τὸν ἐξωτερικὸ πάγο πού τὸν σκεπάζε, κι' ὕστερα γιὰ νὰ λυσοῦν σιγά-σιγά ἐκεῖνον πού βρισκόταν σ' ἐπαφὴ με τὸ σῶμα του... Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ τὴς τὸσες προσπάθειές τους ξεπροβάλε μέσα ἀπὸ τὸ παραβάνο ἐκεῖνο «σάβανο» ἕνας ἄντρας μεγαλόσωμος, με ἀνάστημα 1,80 καὶ με φαρδίες πλάτες.

Ὅταν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, ἐξήγησε στὸν πατᾶ, ὅτι ἦταν ὁ ναῦτης Αὐγουστος Λέ Μπουρνταί, ὁ μόνος πού εἶχε διασωθῇ ἀπὸ τὸ ναυαγισμένο πλοῖο. Τὰ κύματα τὸν εἶχαν πετάξει στὴν στεριά, μισοπεθαμένο. Τὸ χιόνι εἶχε σχηματίσει ἕνα παχὺ καὶ σκληρὸ στρώμα γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του — ἕνα στρώμα πού δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ λυσοῖ ἡ θάλασσα, ἐφ' ὅσον τὸ νερὸ εἶχε περίπου τὴ θερμοκρασία τοῦ μηδενός.

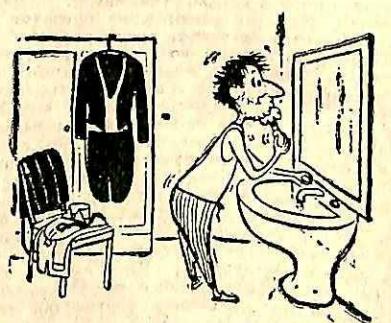
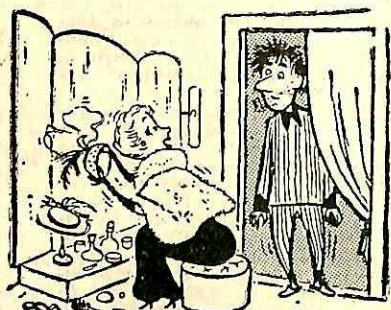
Στὴν κατάστασι αὐτὴ εἶχε μείνει 3 μέρες σχεδόν, ἀνίκανος νὰ περπατήσῃ πολὺ, νὰ φτάσῃ ὡς τὸ χωριὸ γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Τὰ παιδιά κι' οἱ ψαράδες πού εἶχε συναντήσει, εἶχαν τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὴ θέα του κι' εἶχαν φύγῃ, πρὶν προλάβῃ νὰ τοὺς δώσῃ καμμία ἐξήγησι. Δίχως τὸ καλὸ πατᾶ, θάταν χαμένοι...

Ὁ δυστυχισμένος ναυαγὸς ὑπέφερε φρικτὰ, τὴς ἐπομενες μέρες, ἀπὸ τὰ κρυοπαγήματα τῶν ποδιῶν του. Στὸ τέλος, ὁ πατέρ-Μπουντρεάλ κατάλαβε πὺς κινδύνευε ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὴ γάγγραινα πού εἶχε ἐκδηλωθῇ. Διέταξε, λοιπόν, 10 ἄντρες νὰ τὸν κρατήσουν ἀκίνητο, ἐπαλωμένο σ' ἕνα τραπέζι, ἐνῶ ἕνας ἄλλος τοῦκοβε τὰ δὺο πόδια με πριόνι, πάνω ἀπὸ τὰ γονατὰ!

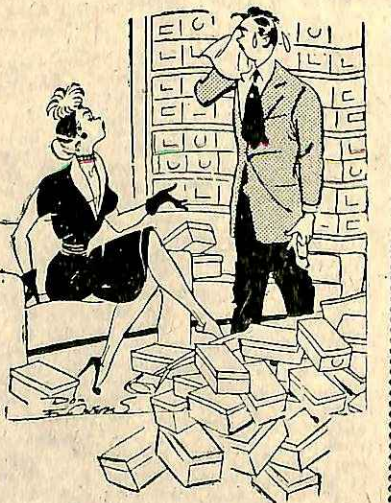
Χάρης στὴν πρωτόγνωρ χειρουργικὴν ἐπέμβασι καὶ στὴ γερὴ κρίσι του, ὁ Λέ Μπουρνταί γλύτωσε. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ πιά μόνιμα στὸ Γκρίντσον, ἀνάμεσα στους ψαράδες πού τὸν εἶχαν σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ πού τὸν θεωροῦσαν σὰν θρυλικὸ ἥρωα...

Συνήθισε γρήγορα νὰ περπατᾷ με δὺο ξύλινα πόδια, παντρευτικὴ με μιά κοπέλλα κι' ἀπέκτησε ἄρκετὰ παιδιά. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια, πέτυχε νὰ τοῦ ἀναθεθῇ ἡ Κυβέρνησις τὴ λειτουργία τοῦ πρώτου τηλεγράφου πού ἐγκαταστάθηκε στὸ ἀπόμερο νησί. Καὶ πέθανε σὲ βεβαίαν γεράματα, τριγυρισμένος ἀπὸ ἐγγόνια καὶ διεγγόνια.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

Πιὸ γρήγορος ἀπ' τὴ γυναῖκα του!...

ΓΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

—Εἶχα πάει ἀπέναντι καὶ ἐκεῖ μοῦ παν γάρβω καὶ σ' ἔσας!...

«Samedi - Soir»

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ διδάσκει τοὺς γιατροὺς

Πὺς νὰ διακρίνουν τὸ ἐγκλημα ἀπὸ τὴν οὐτοκτονία

Οἱ γιατροὶ πού ἀναλαμβάνουν νὰ ἐξετάσουν ἕνα νεκρὸ καὶ νὰ γνωματεύσουν ἂν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας, δυστυχῆματος ἢ δολοφονίας, πρέπει βεβαίως νὰ ἔχουν ὠρισμένες εἰδικὲς γνώσεις. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ σκοπὸ ἔχει ἕνα μάθημα πού τοὺς δίνει ἕνα σύγχρονος Σέρλοκ Χόλμς στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Βρετανικῆς ἱατρικῆς Ἐφημερίδος».

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου εἶναι ὁ δόκτωρ Κέιθ Σίμπσον, ἐπίσημος ἱατροδικαστὴς τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν, πού ἔχει ἀποδείξει τὴν ἀξία του καὶ τὴς ἐπιστημονικῆς γνώσεως του ὡς μάρτυρα σὲ πολλὰ δίκαια δολοφονίας.

ΜΑΘΗΜΑ 1.— Βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ θῶμα εἶνε πραγματικὰ νεκρὸ.

Τὸ νᾶναι κρύο τὸ σῶμα του καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ σφυγμὸς, δὲν ἀποτελεῖ ἀρκετὴ ἀπόδειξι. Οὔτε καὶ ἡ γνωστὴ μέθοδος τοῦ καθρέφτη μπροστὰ στὸ στόμα παρέχει ἐπιστημονικὴ ἀσφάλεια. Μιά υπερβολικὴ ψύξις, ἀπώλεια αἵματος, καταπληγία, παραμονὴ μέσα στὸ νερὸ ἢ ηλεκτροπληξία μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ νεκροφάνειαν. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, μεταχειρισθῆτε σπηροσκοπιο καὶ συγκεντρώστε ὅλη τὴν προσοχή σας γιὰ ν' ἀκούσετε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας ἂν ὑπάρχουν.

ΜΑΘΗΜΑ 2.— Μὴ μετακινήσετε καθόλου τὸ πῶμα. Ὅταν ὑπάρχουν ὑποψίες ἐγκλήματος, ἔστω καὶ μικρῆς, ὁ γι-ατροὸς πρέπει νὰ πῇ λεπτομερῶς στὴν ἀστυνομία ὅτι παρατήρησε ἐπιστημονικῶς, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπέμβῃ στὸ ἔργο τῆς προσπαθώντας νὰ παραστήσῃ τὸ ντέκτειβ. Ἀπαγορεύεται ἰδίως νὰ ἀλλάξῃ ἔστω καὶ ἐλάχιστα μιά σκηνοθεσία, γιὰτὶ ἡ ἀστυνομία μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ τὴ φωτογραφίσῃ ἢ ν' ἀναζητήσῃ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Ἀποφύγετε ἰδίως ν' ἀγγίζετε ὅτι δὴποτε ἀντικείμενο ὅπου μόνον συνήθως αὐτὰ τ' ἀποτυπώματα.

ΜΑΘΗΜΑ 3.— Μὴ θεωρῆτε τίποτε ὡς προκαταβολικὰ ἀποδεικνύμενον. Ἐνας γιατρός εἶχε εἰδοποι-
Τὸ θαύματοῦργο—ΣΑΠΟΥΝΙ ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ «ΠΗΤΕΡΣ»
Γιὰ τὸ λουσίμιο τῶν μαλλιῶν σας, γιὰ τὴν τουαλέτα σας.
Σὰς ἐξασφαλίζει Στυλινὰ καὶ Μεταξένια μαλλιά, Βελούδινο δέγμα. Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ ΠΗΤΕΡΣ Ἐκλελεῖ τὴν πιτυρίδα. Ἀπολυμαίνει καὶ καθαρίζει τὸ δέγμα.
Ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης—
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟ-
Λ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Πανόπου 24-Ἀθήναι.

θῇ γιὰ νὰ δῇ τὸ σῶμα μιάς κοπέλλας, πού φαίνόταν πὺς εἶχε πεθάνει ἀπὸ φυσικὸ θάνατο στὸ κρεβάτι τῆς κι' ἦταν σκεπασμένη κανονικὰ με τὰ σεντόνια ὡς τὸ λαϊμό. Ὅταν ὅμως σκέφθηκε νὰ τραβήξῃ πρὸς τὰ κάτω τὰ σεντόνια, βρῆκε ὅτι ἡ νέα ἦταν στραγγαλισμένη. Κατόπιν, βρέθηκε κι' ἡ μητέρα τῆς ἐπίσης στραγγαλισμένη, κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα.

ΜΑΘΗΜΑ 4.— Μάθετε ν' ἀναγνωρίζετε τὰ σημεῖα τῆς αὐτοκτονίας.

Εἶναι τὰ ἑξῆς: Κομμένος λαιμὸς με πολλὰς μικρότερες, δοκιμαστικὲς τομές καὶ με μιά χαρακτηριστικὴ κλίσι. Μαχαίριὰ στὴν καρδιά, δίχως ἄλλες πληγὲς στὰ χέρια, ὀφειλόμενες σὲ ἀμυντικὴ πάλη. Ὅπῃ τῆς σφαίρας στὴς κλασσικὲς θέσεις αὐτοκτονίας (ἀνάμεσα στὰ φρύδια, στὸν κρόταφο, στὸν οὐρανόσκο, πάνω ἀπὸ τὴν καρδιά). Μὴν ξεχνάτε ὅτι ἡ αὐτοκτονία με πιστόλι γίνεται πολλὰς φορὲς ἐμπρὸς σ' ἕνα καθρέφτη.

ΜΑΘΗΜΑ 5.— Ἀναγνωρίζετε τὴν δολοφονία.

Ὅταν ἡ πληγὴ τοῦ λαιμοῦ δὲν ἀκολουθεῖ τοὺς παραπάνω κανόνες, ὅταν τὰ χέρια εἶνε τραυματισμένα, ὅταν ἡ ὀπὴ τῆς σφαίρας βρίσκεται σ' ἕνα μέρος τοῦ σώματος πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φτάσῃ μόνος του.

ΜΑΘΗΜΑ 6.— Ἀναζητῆτε τὴν ἀπλή ἐξήγησι.

Τὸ «ἀβλὺ φονικὸν ὄργανον» μπορεῖ νᾶναι ἕνα κομμάτι τοίχου πού ἔπεσε τυχαίως. Ἐνας ἐργάτης, πού βρέθηκε νεκρὸς ὑπὸ παραβάνοις συνθήκες, ἔξακω-βώθηκε κατόπιν πὺς εἶχε γτυπήσῃ ἄχνημα, ἀπὸ ἀπροσεξία, σὲ μιά διακόσμηση τοῦ τοίχου πού προεξείχε.

Ὁ δόκτωρ Σίμπσον προσθέτει στὸ τέλος:

«Ἡ στοιχειώδης ἐξάσκησης τοῦ γιατροῦ, μαζί με τὴν κοινὴ λογικὴ, τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διακρίνῃ δίχως λάθος ἢ καθυστέρησι, τὸ ἐγκλημα ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία».

Ὁ ντέτεκτιβ τῶν γουναρικῶν

Ὁ Μάξ Μπάνον εἶνε οὐνασθῇ στὴ Ν. Ὑόρκη ἐντέκτιβ τῶν γουναρικῶν. Σ' αὐτὸν καταφεύγουν ὅλοι, ὁσάκις πρόκειται γιὰ κάποια παράευν ἱστορία σκετικὴ με γουναρικά.

Μιά ἀπὸ τὴς ἐπιτυχίες του αὐτοῦ εἶνε ὅσακις κάποια κομψὴ Νεοσοκεία νὰ τῆς φυλάξουν σ' ἕνα στυλεὶο τὸ καλοκαίρι. Ὅταν τὸ πῶσε πίσω ἡ κάτα-νός του τὸ μαντῶ, εἶνε ἀπονήθει μιά ἀνυπόθεσι δυσσομία.

Ἡ κυρία δὲν ὑπορούσε πιά νὰ τὸ φορέσῃ καὶ ζήτησε ἀποζητωσίαι. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία στὴν ὁποία ἀπρά-βθηκε κατένευε στὰ ὁδοὶ τοῦ Μπάνον. Ἐκείνος ἐξέτασε νηπιῶς τὸ γουναρικὸ κι' ἀνακάλυψε ὅτι ἦταν ἐυποτίσμενο με «μεσοκαπνιστὴν» μιά δυσσομ νηπιῶς οὐσία. Πᾶς συνέβη αὐτό;

Ὁ Μπάνον ἐπισκέφθηκε τὸ στυλεὶο ὅπου ἐφακίδωσε ὅτι ἀπὸ κάποια αἰ-κοὴ βλάβη ἑνὸς σκληροῦ βέβησε λίγη ψωκτικὴ υἱία πού προέβινε νηπιῶς νηπιῶς. Ἦξερε ὅτι οἱ ἐριμνερ λευκαίνονται με διοφείδινον πᾶς θείου. Ἦξερε ἐπίσης ὅτι τὸ αἶμα αὐτὰ πα-ζὶ με τὸ νηπιῶς μεθυσθῇ δύνανται προκατῆναι. Ἐτοίμιν πιά ἐξηγήθη τὸ μυστήριον. Κι' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ στυλεῖο ἀποζῆναι τὴν κυρία.

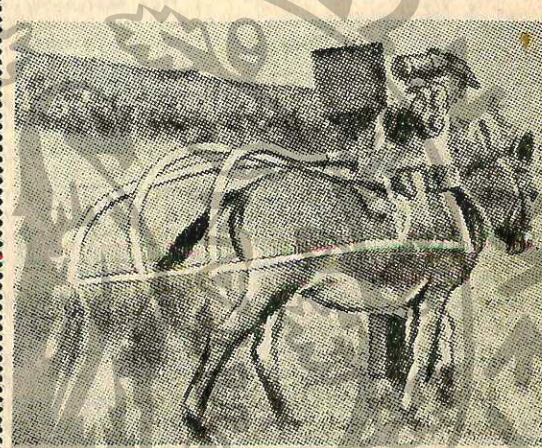
ΠΟΝΤΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ νόντια εἶνε δημιουργηθῇ στὴν Ἑλλάδα ἕνα ἰδιότυπο θέατρο, πού ἀνεβάσει ἕνα στὴν ποντιακὴν διάλεκτο. Οἱ παραστάσεις τοῦ «Οὐίλου Ἀθηνῶν» πού δίνονται στὸ «Ρεξ» κάθε μῆνα σχεδὸν σημειώνουν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ἀνωτέωρ δὺο ἀπὸ τὰ γυναικεία στελέχη τοῦ «Οὐίλου Ἀθηνῶν», οἱ δι-δες Βέρα Ζωρωτιάδου πού διαπρέπει στοὺς κωμικοὺς ὁλοῦς καὶ Μαρία Λεωνίδου ὡς ἐνένου.

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

Συννά στὴ Δυτικὴ Γερμανία διάφοροι νοσταλγοὶ τοῦ καθεστώτος τοῦ Χίτλερ γράφουν συνήματα στοὺς τοίχους. Οἱ συλλαμβανόμενοι ἐπ' αὐτοφώω ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαγορεύονται νὰ σβᾶσουν ὅσα τέτοια συνήματα ὑπάρχουν στοὺς τοίχους τῆς πόλεως τους. Ἡ ὑπογραφή διὸς ὑπάρχει σὲ πολὺ πῶ ἀσπότη τιμωρία—πάντως διὸς ἀσπότη ἐπικεικέρτες ἀπὸ κείνες πού ἐπέβαλλαν οἱ Γερμανοὶ στὴν ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς στὴν Ἑλλάδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Στὸ Γερμανικὸ Συνέδριο τῆς Ἀνγλίας εἶνε ἐπίδειξις διαφόρων νηπιῶς νηπιῶς πού νοσηπιῶν-οῦνται γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν πασσιῶν πού κα-ταπολέμουν τὴν παρασῶν. Στὴ φωτογραφία μᾶς ἕνας ταστοφῶν ψωκατῆρας φουκαῖμος σ' ἕνα νάιδας, νηπιῶς νηπιῶς γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμη-πὺς νοσηπιῶν με νηπιῶς νηπιῶς ἀποδοκατίζει ἐ-σι τῆς ἀκακίας ἡ ὁποία κάθε νηπιῶς ἀποδοκατίζει ἐ-κατῶμυα τῶν νηπιῶς νηπιῶς εἰδῶν. Καὶ στὴν νόσα-μᾶς ἡ ἀκακία ἐπιφέρει κάπου-κάπου σπυαντικὲς κα-ταστροφές.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
GENERAL ELECTRIC-METZ-COSSOR-RAYMOND-GRUNDIG-RADIONE
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ Πραξιτέλους 20
3ος ὁδὸφος ἀνοδος με ἀσανσέρ — Τηλέφ. 30-209

Ιστορικό διήγημα

Α Π' την ταρατσα της, ή κυρία ντυ Μπαρλ κύτταζε το μαγευτικό πανόραμα που απλωνόταν μπροστά στα πόδια της. Η πρώην βασιλική ευνοούμενη έμενε από δυο χρόνια τώρα, στο ώραίο εκείνο εξοχικό σπίτι, ήσυχη κι' ευτυχισμένη, χωρίς να νοσταλγή ποτέ την

ή καμαριέρα της, ή Γενεβιέδη.

—Να με συγχωρή ή κυρία κόμηση... της είπε. Την είδα μόνη... κι' ήθελα να της μιλήσω... για μιὰ φιλανθρωπία...

—Λέγε, σ' ακούω, είπε ή ντυ Μπαρλ με κάποια δυσφορία.

Γινόταν κατάγλωμος, όταν έβλεπε να της φιλή το χέρι ο Σέζιμουρ ή ο Κοσέ. Γιατί την αγαπούσε τοελλά, ο δυστυχισμένος, με τη φλόγα του πρώτου έρωτος!

Εκείνη δεν φαινόταν να καταλαβαίνει τίποτε. Ίσως οί έκδηλώσεις του της φαινονταν δείγματα ευγνωμοσύνης και άφοσίωσης.

Μα ένα μικρό περιστατικό της άνοιξε τα μάτια. Κάποιο καλοκαιρινό πρωί, γύρισε απ' το πάρκο με τα πόδια της βρεγμένα απ' την υγρασία. Αφού άλλαξε κάλτσες και παπούτσια, υπαγόρευσε δυο-τρία γράμματα στο Ζάν, κι' ύστερα τον άφισε μόνο για να υποδεχθί τον Κοσέ.

Όταν έφυγε πολύ αργότερα ο έπισκέπτης της, ή καμαριέρα της έτρεξε να της πη, με ταραχή κι' άνυπομο-

—Να φύγη από δω μέσα αυτό το ζώο! διέταξε ή κόμηση.

Ο Ζαμόρα προσπάθησε να τον πάρη. Μα εκείνος γαντζώθηκε απεπισπμένα απ' το λαιμό, απ' το σκακάκι του Ζάν, τσιρίζοντας με θυμό... Κάποια στιγμή, άνασκηώθηκε το μανίκι του νέου ως τον άγκώνα. Κι' ή ντυ Μπαρλ πρόφτασε να δη την άκρη της μεταξωτής κάλτσας της, που ήταν κρυμμένη από κάτω!

Διέταξε τότε να την άφισουν μόνη μαζί του και του είπε:

—Δεν ντρέπεσαι ν' άφισης να επιδαρυνθού με υποψίες τόσοι άθωοι;

—Συχωρέστε με, κυρία! τραύλισε εκείνος, ξεσπώντας σε λυγμούς. Μου πονούσε άνυπόφορα το μπράτσο μου. Και μούπαν πως θα γινόμουν άμέσως καλά, αν έβαζα πάνω ένα μεταξωτό άντικείμενο που θάχε άγγίξει το δέρμα του πιό άγαπημένου μου προσώπου!...

Η άθωα αυτή έξομολόγησι έδωσε κάθε θυμό της κόμησης. Βλέποντάς την να γελά με την καρδιά της ο Ζάν τόλμησε να προσθέση:

—Η κάλτσα σας με γιάτρευσε! Αφίστε μου την, σάς ίκετεύω! Θα με παρηγορή γιατί δεν μπορώ ν' άποκτήσω ποτέ ό,τι ποθώ!

Η κόμηση δεν γελούσε πιά. Ο άπελπισμένος εκείνος έρωτας τη συγκινούσε βαθειά... Εύτυχος, την έβγαλε απ' την άμνηστία ή καμαριέρα της, που της άνήγειλε την έπίσκεψη του συγγραφέως Μπωμαρσαί.

—Πάρ' την, μικρή τρελλή! είπε τότε μ' έπίείκεια. Κράτησε την, σου τη χάριζω!

Πήγε ύστερα να υποδεχθί τον έπισκέπτη της.

—Μου φαίνεται έξαιρετικά χαρούμενη σήμερα, κυρία κόμηση, της είπε εκείνος.

—Ναί, γιατί δέχθηκα την ωραιότερη έρωτική έξομολόγησι που μπορέιτε να φαντασθήτε!

Και ή ντυ Μπαρλ διηγήθηκε στο συγγραφέα το έπεισόδιο της κάλτσας.

—Μα είναι χαριτωμένο! ύπέρογο!... ψιθύρισε ο Μπωμαρσαί.

Όταν ξαναγύρισε αργότερα στο Παρίσι, έγραφε διαρκώς, μέσα στ' άμείη του. Το ίδιο βράδυ, είχε τελειώσει τη θαυμασία σκηνή της δεύτερης πράξεως των «Γάμων του Φιγκαρώ», όπου ένας έρωτευμένος κλέβει μιὰ κορδέλλα της άγαπημένης του και την κρύβει στο μπράτσο του. Τού την είχε έμπνευσει ή ωραία ιστορία της μεταξωτής κάλτσας της κυρίας ντυ Μπαρλ.

Ε. ΛΩ

Η μεταξωτή ΚΑΛΤΣΑ

Σε λίγο βρισκόταν μπροστά της ο Ζάν, τρέμοντας από τη συγκίνηση...

Η Γενεβιέδη της διηγήθηκε πως είχε πεθάνει μιὰ φτωχή χήρα κι' είχε άφισει έξη όρφανά. Διάφοροι καλόκαρδοι γείτονες είχαν πάρει τα πέντε. Έμενε το μεγαλύτερο, ο Ζάν, έν' αγοράκι 16 χρονών. Άν ήθελε ή κυρία κόμηση να ενδιαφερθί γι' αυτόν!

Η ντυ Μπαρλ δέχθηκε. Και σε λίγο βρισκόταν μπροστά της ο Ζάν, τρέμοντας από συγκίνηση. Ήταν ένα ώμοφο, τίμιο και διακριτικό παλληκάρι.

Η κόμηση τον έκαμε ιδιαιτέρω γραμματέα της. Τού υπαγόρευε την άλληλογραφία της. Όταν τον κάλούσε κοντά της, ή καρδιά του σκιστούσε από χαρά... Σε λίγον καιρό, δεν περίμενε πιά να τον φωνάξη. Βρισκόταν πάντα γύρω της, την παρακολουθούσε στον κήπο, έμενε ώρες όλόκληρες έδώ απ' την πόρτα της κάμαράς της.

περασμένη δύναμή της, τις κολακείες των αυλικών. Της άρκούσε να ζή άφροντίστα και με πολυτέλεια, με λίγο ρωμαντισμό και με πολύ έρωτα.

Βρισκόταν στην άνθησι της ωμορφιάς της, στα 35 χρόνια της. Όσοι την πληγάζαν, έμεναν μαγεμένοι. Μα αυτή απέφευγε να δημιουργήσι γύρω της ένα κύκλο θαυμαστών. Ήξερε πως έπρεπε να μείνη στην άφάνεια και πώς, με το παραμικρό σκάνδαλο εις βάρος της, θα την ξανάστελναν στην έξορία, στο μοναστήρι.

Στις γιορτές πούδινε, κάλυψε ελάχιστα πρόσωπα. Κι' είχε στην καρδιά της δυο μόνον αγάπες: τον Άγγλο τζέντλεμαν Χένρυ Σέζιμουρ και το Γάλλο εύγενή Λουί Κοσέ, που τους αγαπούσε και τους δυο το ίδιο!

Ποιόν απ' αυτούς σκεπτόταν, σήμερα το πρωί;... Ξαφνικά, ένα βήμα που πλησίαζε την απέσπασε απ' τις όνειροπολήσεις της. Ήταν

νησία:

—Κυρία κόμηση! Υπάρχει ένας κλέφτης μέσα στο σπίτι!... Πήρε τη μιὰ απ' τις κάλτσες που βγάλατε το πρωί!

Οί κάλτσες της ντυ Μπαρλ ήταν άληθινό άριστούργημα και στοίχιζαν πανάκριβα. Ήταν δικαιολογημένη λοιπόν ή ταραχή της Γενεβιέδης, όταν ανακάλυψε την κλοπή...

Σε λίγο, είχε μαζεuth στο σαλόνι όλο το προσωπικό του σπιτιού... άκόμα κι' ο μικρός νέγρος Ζαμόρα, με την άχώριστη μαίμουδίτσα του.

Ο Ζάν έμενε με τα μάτια χαμηλωμένα, άμίλητος. Η κόμηση πρόσεξε τη φανερή ταραχή του...

Ξαφνικά, ο πίθηκος πήδησε πάνω στον ώμο του. Ο νέος ήταν φίλος του, έπαιζε συχνά μαζί του και τούδινε λιχουδιές.

ΜΕ το όνομα της νευρίτιδος έννοούμε τις παθήσεις των νεύρων, που οφείλονται άλλοτε σε φλόγωση κι' άλλοτε σ' έκφυλισμό. Όταν τα πάσχοντα νεύρα είνε πολλά, τότε έχουμε την καλουμένη πολυνευρίτιδα. Τα συμπτώματα είναι τα ίδια και στις δυο παθήσεις, διαφέρουν, όμως ανάλογα με το νεύρο που έχει προσβληθί. Η όπτική νευρίτις π.χ. προκαλεί έξασθενση της όράσεως. Ο άσθενής δεν μπορεί να διαβάση και διακρίνει με δυσκολία τα άντικείμενα. Το όπτικό πεδίο του, έξ άλλου, περιορίζεται συνεχώς.

Η νευρίτις του τριδύμου προκαλεί ισχυρές νευραλγίες στην περιοχή του προσώπου. Ο πόνος απλώνεται στο μισό πρόσωπο και έχει συνήθως διαλείπουσα μορφή. Έμφανίζεται με διαδοχικές κρίσεις, που καθυμιά απ' αυτές διαρκεί μερικά δευτερόλεπτα ή μερικά λεπτά και κάποτε ώρες ή και ήμέρες. Κατά τη διάρκειά τους, έπέρχονται παροξυσμοί, που διαρκούν συνήθως ένα ή δυο δευτερόλεπτα, κάποτε, όμως έχουν πολύ μεγαλύτερη διάρκεια.

Ο άσθενής έχει τότε την έντύπωση ότι τον σουβλίζουν. Το ελάχιστο ρεύμα αέρος μπορεί να προκαλέση έναν παρόμοιο παροξυσμό. Ο άσθενής δεν μπορεί να πιή ούτε ζεστό ποτό, ούτε κρύο. Το φτάρνισμα, ο βήχας, ή όμιλία, ή προσπάθεια να καθαρίση τη μύτη του, ή έπαφή ενός έντόμου προκαλούν άφόρητους πόνους. Σε μερικές περιπτώσεις, αυτοί οι παροξυσμοί συνεδούν και από βίαιες συσπάσεις του προσώπου.

Οί νευρίτιδες των κρανιακών νεύρων προκαλούν διαταραχές της ακοής, ίλιγγους, παραλύσεις του προσώπου κτλ.

Τα ίδια συμπτώματα παρουσιάζουν και οί νευρίτιδες των άκρων και του κορμού. Η διαδρομή του πόνου, όμως, διαφέρει από τη μιὰ στην άλλη, ανάλογα με το νεύρο ή τα νεύρα που έχουν προσβληθί.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, ο πόνος άκολουθεί εύθύγραμμη πορεία που άρχίζει από το σημείο του άλγους και φτάνει ως την άφεταισία του νεύρου, στη σπονδυλική στήλη. Οί πόνοι αυτοί εξαφανίζονται συνήθως έπειτα από την κατάλληλη θεραπευτική άγωγή. Άν, όμως, τους παραμελήσωμε, μπορούν να καταλήξουν σε άναπηρία ενός μέλους, ενός μέρους του κορμού κλπ.

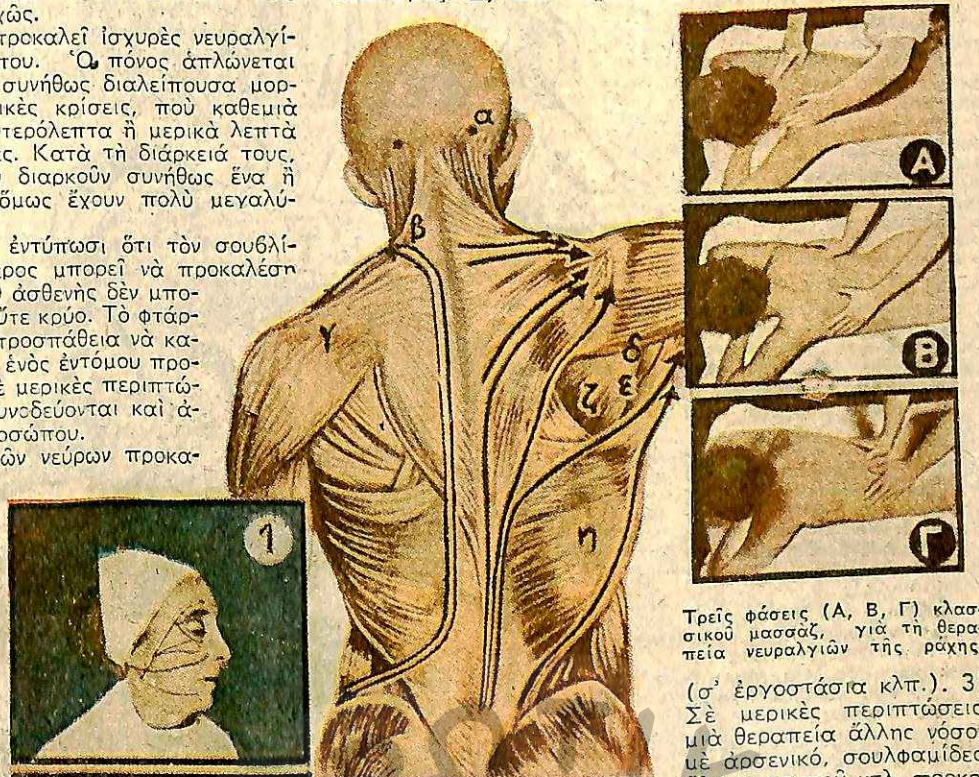
Προκειμένου για τα άνω και κάτω άκρα, οί νευρίτιδες δεν έμφανίζονται τις πιό πολλές φορές ξαφνικά. Ο άσθενής αισθάνεται, πρώτα, ένα μούδιασμα ή ένα βάρος και, σιγά-σιγά, δεν μπορεί να κινήση το πόδι ή το χέρι του. Ο πόνος έμφανίζεται κατόπιν. Οί μύς κονταίνουν τότε, το δέρμα γίνεται έρηρο και φολιδωτό, οί τρίχες πέφτουν και τα νύχια σπάζουν.

Τα τυπικά αυτά συμπτώματα είνε ιδιαιτέρως φανερά στις πολυνευρίτιδες, που έχουν άλκοολική προέλευση. Η νόσος έξελίσσεται βαθ-

ΝΕΥΡΙΤΙΔΕΣ και ΠΟΛΥΝΕΥΡΙΤΙΔΕΣ

Οί αίτίες που τις προκαλούν κι' ή θεραπεία των

Οί συνθέστερες απ' αυτές είνε οί έξης: 1) Ο άλκοολισμός. 2) Διλητηριάσεις έπαγγελματικής φύσεως

Τρεις φάσεις (Α, Β, Γ) κλασικού μασσέρ, για τη θεραπεία νευραλγιών της ράχης.

(σ' έργοστάσια κλπ.). 3) Σε μερικές περιπτώσεις, μιὰ θεραπεία άλλης νόσου με άρσενικό, σουλφαμίδες, άλατα χρυσού κτλ. προκαλεί παρόμοιες νευρίτιδες. Έπίσης μιὰ διλητηρίασις με άνθρακικό όξύ ή από κατάχρησι γκαρντενάλ. 4) Όξεία νοσήματα όπως ο τύφος, ή δυσεντερία, ή γρίπη, ή διαβήτης κτλ. 5) Μιὰ άπότομη ψύξις.

Τα μέσα θεραπείας είνε

περίπου τα έξης: 1) Από το στόμα ή με τη μορφή ύποθέτων: παρασκευάσματα του τύπου της άσπιρίνης, της πυραμιδίνης του γκαρντενάλ.

2) Οί τοπικές ενέσεις νοβοκαΐνης και άλλων άναίσθητικών εξαφανίζουν τον πόνο.

3) Η ραδιοθεραπεία, οί υπέρυθρες ακτίνες και τα βραχεία κύματα παρέχουν σε πολλές περιπτώσεις εξαίρετα αποτελέσματα.

4) Κατά τα τελευταία χρόνια χρησιμοποιήθηκαν με έξαιρετα αποτελέσματα οί κατ' έξοχην άντινευρικές βιταμίνες Β1 και Β2, το διλητηρίο των μελισσών με τη μορφή πομάδας, τα φάρμακα με βάση την ίσταμίνη κτλ. Έπίσης ο έμποτισμός του νεύρου με οινόπνευμα, που το καθιστά άναίσθητο.

5) Τα μασσάζ, όταν έκτελούνται από έμπειρο και ειδικευμένο μασσέρ άποδίδουν έπίσης πολύ καλά αποτελέσματα.

Είναι άυτονόητο ότι, παράλληλα με την ειδική θεραπεία της νευρίτιδος, είνε άπαραίτητο να έπιδιωχθί και ή εξαφάνισις της αίτίας που την προκαλεί: κρυολογήματος, άλκοολισμού, διλητηριάσεως κτλ.

Ο Ρούντι, ο τρομερός αρ-
χιηγός της πιο μεγάλης
συμμορίας των «ράκετες»
καθισμένος στο «Κάρυπτον
Κλάμπ» έπινε ψυχούλα το ουί-
σκου του. Ξαφνικά είδε να μπαί-
νει στη λέσχη ο Τόνι Ρίο, ο
συνεργάτης του. Φαίνονταν πο-

Τό κρυβάδινο ΠΟΤΗΡΙ

λύ παραγμένος κι' ήταν κατά-
χλωμος.

—Ε, Τόνι, του φώναξε εί-
ρωνικά ο Ρούντι, τι έπαθες κι'
έχεις αυτά τα μούτρα; Μήπως
σ' έπιανε κοιλόπονος;

Ο Τόνι κάθισε στο τραπέ-
ζι του, άγκυραχώντας και ξε-
φυσώντας σαν φώκια.

—Συμβαίνει κάτι σοβαρό,
είπε. Έμαθα ένα νέο πού μ'
άναστάτωση, όπως άσφαλός
θα σέ άνησυχήσει κι' έσένα! Χα-
ρίστηκε το ύπόλοιπο της
ποιήτης του Τζίμ Τούλιο! Αύ-
ριο κιόλας θα βγύ από τη φυ-
λακή. Καταλαβαίνεις λοιπόν τί
μάς περιμένει...

—Ποιός σου το είπε; ρώτη-
σε ο Ρούντι.

—Η Μαγιάλα, η όμορφη φί-
λη του. Με ρώτησε αν θα πρέ-
πει να πενήση για μένα... Μού
δήλωσε μάλιστα πως είναι ά-
ποφασισμένη να έκδικήσει
σκληρά. Θέλει να κανονίσει έ-
να λογαριασμό που έχει μαζί
σου...

Ο Τόνι σκούπισε με το μαν-
τήλι του το ιδρωμένο μέτωπό
του κι' εξακολουθήςε:

—Αυτός ο σκύλος είναι χί-
λια τά εκατό άποφασισμένος
να μάς έκδικήσει. Θα μάς πλη-
ρώσει με σφαίρες όλους τους
λογαριασμούς!...

—Σώπα, του φώναξε αυ-
στηρά ο άρχηγός των «ράκε-
τες». Μην κάνεις έτσι. Θα τα-
κτοποιήσω τη δουλειά. Μά, για
πές μου, που κάθεται η φίλη
του Τζίμ Τούλιο;

Ο Τόνι έδωσε στον άρχη-
γό του τη διεύθυνση της Μα-
γιάλας.

Η φίλη του Τζίμ Τούλιο κα-
θόταν σ' ένα όμορφο διαμέρι-
σμα στο Χίγκουαϊ. Σε ηλικία
δέκα έφτα χρόνων η κοπέλλα
αυτή είχε άναίτια κιόλας να
κάνη τη ζωή της. Ήταν πολύ
όμορφη. Ονειρευόταν να έπι-
τύχη ως άρτίστα στο Μπροντ-
γουάϊ. Μά δεν πέτυχε. Έπει-
τα, άρχισε η ίδια πάντα ιστο-
ρία κάθε γυναίκας που παίρνει
τον καθήκον. Και μιά μέρα
η όμορφη Μαγιάλα βρέθηκε στο
Σικάγο με είκοσι δολάρια.

Ήταν απέναντί της όταν συνάν-
τησε τον γκάνγκστερ Τζίμ Τού-
λιο. Και συνήθισε να τον ύ-
πακούη σαν σκλάβο γιατί ή-
ξερε πως ο Τούλιο ήταν σκλη-
ρός με τις γυναίκες που δεν
πειθαρχούσαν σ' αυτόν.

Μιά μέρα ώστόσο η Άστυ-
νομία έπιασε τον Τούλιο και
τον δικαστήριο τον έστειλε πέν-
τε χρόνια στη φυλακή. Μά ή-
ταν η μόνη φορά που ο Τζίμ
ήταν άδός. Τη δουλειά του
την είχε σκαρώσει ο Ρούντι με
την συμμορία του, γιατί τον
έχθρευόταν.

Από αυτό λοιπόν μπορεί κα-
νείς να καταλάβη πόσο εξαγρι-
ωμένος ήταν ο Τούλιο...

Η Μαγιάλα έτοιμαζόταν να
βγύ από το σπίτι της, όταν η
υπηρετριά της είπε ότι την πε-
ρίμενε ο Ρούντι Σκάνσα, που

ήθελε να της μιλήσει. Η νέα
μπήκε στο σαλόνι, όπου καθό-
ταν άναπαυτικά ο Ρούντι. Ή-
ταν περισσότερο από κάθε άλ-
λη φορά κουψή και χαριτωμένη.

—Γεια σου, Σκάνσα, του
φώναξε χαρούμενη, ήρθες άσφα-
λώς για το Τζίμ Τούλιο. Το

ροσθή και να εξασκηθή στο ση-
μάδι. Το σιδηρουργείο αυτό εί-
ναι κοντά στο δρόμο. Είναι πα-
λιό στέκι του... Ο Τζίμ άφου

πή μερικές μπουτίλιες σαμπά-
νια που του φέρνουν οι φίλοι
του, άνοίγει το σημάδι. Βάζει

τις άδειες μπουτίλιες σ' ένα ά-
μυνο και τις σπάει με τις σφαί-
ρες του, ενώ εξακολουθεί να πι-
νι. Ως την τέταρτη μπουτίλια,

τά πάει καλά. Μά κατόπιν ζα-
λίζεται, δεν πετυχαίνει το στό-
χο και τότε γίνεται κακός...

—Άδειάει όπου τύχη το πιστό-
λι του! Είναι δύσκολος άνθρω-
πος και δεν είμαι και τόσο έν-
θουσιασμένη μαζί του...

—Άκουσε, μικρή μου, της
παρατήρησε με ίκανοποίησι ο
Ρούντι Έχω τη γνώμη ότι έ-
μεις οι δυο θα μπορούσαμε να

κάνουμε ένα ταιριασμένο ζευ-
γάρι, φτάνει να κανονίσουμε
αυτό τον μικρό λογαριασμό του
Τζίμ Τούλιο. Ούτε σ' αγαπά-

Την άλλη ημέρα το πρωί ο
Τζίμ Τούλιο βγήκε από τη φυ-
λακή. Όπως συνήθιζε τράβη-
ξε για την Πέορικ. Η φίλη του

τον άκολουθήσε, ενώ ο Ρούντι
Σκάνσα με το πολυτέλες αυ-
τοκίνητό του έφευγε χαρούμε-
νος για τη Νέα Υόρκη. Σκε-
φόταν ότι το «κόλπο» του εί-
χε πετύχει. Η όμορφη Μαγιά-
λα θα σκότωνε τον Τζίμ Τού-
λιο στο σιδηρουργείο. Μά έ-
κείνος δεν είχε καμμία διάθεσι

να της στείλν το δικηγόρο του.
Μιά γυναίκα λιγώτερη σ'όν κό-
σμο δεν ήταν σπουδαίο πρά-
γμα...

Ξαφνικά άκούστηκε η σειρή-
να δυο μοτοσυκλετών της Ά-
στυνομίας. Δυο πόλιςμαν του
έφοσαν τον δρόμο και του έή-
τησαν τα χαρτιά του. Όταν
βρεβάθηκαν ότι ήταν ο Ρούν-
τι Σκάνσα του δήλωσαν:

—Σε συλλαμβάνουμε! Έσύ
σκότωσες τον Τζίμ Τούλιο. Μάς
ηλεκδώνησε η φίλη του. Η Μα-
γιάλα, από την Πέρικ. Σ' εί-
δε που ήσουν μαζί του στο
παλιό σιδηρουργείο και πίνα-
τε σαμπάνια...

—Τί παραμύθι είναι αυτό;
άπάντησε ειρωνικά ο Ρού-
τι. Δεν βλέπετε πως πάω έκ-
δρομή; Τί σχέση έχω έγώ με
τον Τούλιο;...

—Μην έπιμένεις ν' άρνήσαι,
του παρατήρησαν, ενώ του περ-
νούσαν τις χειροπέδες. Αυτή τη
φορά την έπαθες! Πάνω σ' ένα
από τα δυο κρυστάλινα πο-
τήρια της σαμπάνιας που βρέ-
θηκαν στο σιδηρουργείο ή Σή-
μανσι άνακάλυψε τα δακτυλι-
κά σου άποτυπώματα!

Ο Ρούντι άφαιρε από το
θυμό του. Κατάλαβε ότι η Μα-
γιάλα είχε σκοτώσει τον Τζίμ
Τούλιο, γιατί κατά βάθος τον
μισούσε κι' ότι είχε μεταφέ-
ρει στο παλιό σιδηρουργείο το
κρυστάλινο ποτήρι που είχε
προσφέρει στο Ρούντι, όταν
την είχε έπισκεφθή στο σπίτι
της. Ήταν σ' αλήθεια έξυπνη
η όμορφη Μαγιάλα...

—Είσαι βέβαιος, του παρα-
τήρησε σε μιά στιγμή, ότι θα
παραδεχθούν την άνθρωποκτο-
νία έξ άμελείας; Κι' ότι θα τη
γλυτώσω;

—Ναί, είπε η Μαγιάλα, ά-
νάδοντας ένα τσιγάρο. Μά ο
Τζίμ θα έρθη εδώ ύστερ' από
δέκα πέντε ημέρες. Με είδοποι-
ησε να πάω να τον βρώ σ' ένα
παλιό σιδηρουργείο στην Πέ-
ορικ στο χωριό που γεννήθη-
κε. Έκεί θα μείνη για να ξεκου-

μάθατε λοιπόν κι' έσείς;
—Άκουσε, Μαγιάλα, της
είπε σοβαρά ο Ρούντι. Δεν σέ
ξέρω και πολύ καλά κι' ίσως
κι' έσύ να μη με ξέρεις, όσο
πρέπει. Μά έχω τη γνώμη πως
θα μπορούσαμε να συζητήσου-
με λίγο για το φίλο σου. Αύ-
ριο βγαίνει από τη φυλακή και
θα έχουμε φασαρίες. Ξέρω πως
είσαι λίγο έρωτευμένη με τον
Τούλιο...

—Δεν είμαι καθόλου έρωτευ-
μένη μαζί του, τον διέκοψε ψυ-
χρά η Μαγιάλα. Έμενα κοντά
του γιατί δεν μπορούσα να κά-
νω διαφορετικά. Άν του έφευ-
γα θα με σκότωνε!

Ο Ρούντι χαμογέλασε ίκα-
νοποιημένος.

—Θαυμάσια! παρατήρησε
ύστερα. Ξέρεις, βέβαια ότι εί-
μαι ο πιο δυνατός άρχηγός των
«ράκετες» του Σικάγο και
βγάζω έκατόμμυρια... Ο Τού-
λιο θ' άρχισι κι' αυτός τις ί-
διες δουλειές... Με καταλαβαί-
νεις;

—Ναί, είπε η Μαγιάλα, ά-
νάδοντας ένα τσιγάρο. Μά ο
Τζίμ θα έρθη εδώ ύστερ' από
δέκα πέντε ημέρες. Με είδοποι-
ησε να πάω να τον βρώ σ' ένα
παλιό σιδηρουργείο στην Πέ-
ορικ στο χωριό που γεννήθη-
κε. Έκεί θα μείνη για να ξεκου-

—Όπως με βλέπεις και σε
βλέπω. Άπολύτως!

—Σύμφωνοι, είπε η Μαγιά-
λα. Θα τον άφήσω πρώτα μιά
δυο μέρες για να διασκεδάσει
και να μου άρηγηθή τί τράβη-
ξε στη φυλακή. Έπειτα θα πά-
με σ' έκείνο το σιδηρουργείο...

Κι' όταν γίνη το δυστύχημα,
θα πεταχτώ έξω κλαίγοντας και
ζητώντας βοήθεια! Έτσι κα-
νείς δεν θα με ύποπτευθ.

—Νά, ένα κορίτσι που μπο-
ρώ ν' αγαπήσω με πάθος
της φώναξε ένθουσιασμένος ο
Ρούντι.

Κι' άπότομα την άγκάλιασε
και τη φίλησε στο στόμα.

—Είσαι περισσότερο έξυπνη
από όσο φανταζόμουν, είπε.

Η Μαγιάλα άποτραβήχτηκε
από την άγκάλια του, πλησία-
σε στο μπαρ, άνοιξε μιά μπου-
τίλια με σαμπάνια, γέμισε δυο
κρυστάλινα ποτήρια...

Ας τον άκούσουμε κι' έμεις!

—Άκουσε, Μαγιάλα, της
είπε σοβαρά ο Ρούντι. Δεν σέ
ξέρω και πολύ καλά κι' ίσως
κι' έσύ να μη με ξέρεις, όσο
πρέπει. Μά έχω τη γνώμη πως
θα μπορούσαμε να συζητήσου-
με λίγο για το φίλο σου. Αύ-
ριο βγαίνει από τη φυλακή και
θα έχουμε φασαρίες. Ξέρω πως
είσαι λίγο έρωτευμένη με τον
Τούλιο...

—Δεν είμαι καθόλου έρωτευ-
μένη μαζί του, τον διέκοψε ψυ-
χρά η Μαγιάλα. Έμενα κοντά
του γιατί δεν μπορούσα να κά-
νω διαφορετικά. Άν του έφευ-
γα θα με σκότωνε!

Ο Ρούντι χαμογέλασε ίκα-
νοποιημένος.

—Θαυμάσια! παρατήρησε
ύστερα. Ξέρεις, βέβαια ότι εί-
μαι ο πιο δυνατός άρχηγός των
«ράκετες» του Σικάγο και
βγάζω έκατόμμυρια... Ο Τού-
λιο θ' άρχισι κι' αυτός τις ί-
διες δουλειές... Με καταλαβαί-
νεις;

—Ναί, είπε η Μαγιάλα, ά-
νάδοντας ένα τσιγάρο. Μά ο
Τζίμ θα έρθη εδώ ύστερ' από
δέκα πέντε ημέρες. Με είδοποι-
ησε να πάω να τον βρώ σ' ένα
παλιό σιδηρουργείο στην Πέ-
ορικ στο χωριό που γεννήθη-
κε. Έκεί θα μείνη για να ξεκου-

—Όπως με βλέπεις και σε
βλέπω. Άπολύτως!

—Σύμφωνοι, είπε η Μαγιά-
λα. Θα τον άφήσω πρώτα μιά
δυο μέρες για να διασκεδάσει
και να μου άρηγηθή τί τράβη-
ξε στη φυλακή. Έπειτα θα πά-
με σ' έκείνο το σιδηρουργείο...

Κι' όταν γίνη το δυστύχημα,
θα πεταχτώ έξω κλαίγοντας και
ζητώντας βοήθεια! Έτσι κα-
νείς δεν θα με ύποπτευθ.

—Νά, ένα κορίτσι που μπο-
ρώ ν' αγαπήσω με πάθος
της φώναξε ένθουσιασμένος ο
Ρούντι.

Κι' άπότομα την άγκάλιασε
και τη φίλησε στο στόμα.

—Είσαι περισσότερο έξυπνη
από όσο φανταζόμουν, είπε.

Η Μαγιάλα άποτραβήχτηκε
από την άγκάλια του, πλησία-
σε στο μπαρ, άνοιξε μιά μπου-
τίλια με σαμπάνια, γέμισε δυο
κρυστάλινα ποτήρια...

Ας τον άκούσουμε κι' έμεις!

—Όπως με βλέπεις και σε
βλέπω. Άπολύτως!

—Σύμφωνοι, είπε η Μαγιά-
λα. Θα τον άφήσω πρώτα μιά
δυο μέρες για να διασκεδάσει
και να μου άρηγηθή τί τράβη-
ξε στη φυλακή. Έπειτα θα πά-
με σ' έκείνο το σιδηρουργείο...

Κι' όταν γίνη το δυστύχημα,
θα πεταχτώ έξω κλαίγοντας και
ζητώντας βοήθεια! Έτσι κα-
νείς δεν θα με ύποπτευθ.

—Νά, ένα κορίτσι που μπο-
ρώ ν' αγαπήσω με πάθος
της φώναξε ένθουσιασμένος ο
Ρούντι.

Κι' άπότομα την άγκάλιασε
και τη φίλησε στο στόμα.

—Είσαι περισσότερο έξυπνη
από όσο φανταζόμουν, είπε.

Η Μαγιάλα άποτραβήχτηκε
από την άγκάλια του, πλησία-
σε στο μπαρ, άνοιξε μιά μπου-
τίλια με σαμπάνια, γέμισε δυο
κρυστάλινα ποτήρια, πήρε το
ένα στο χέρι της και είπε στο
Ρούντι να πάρη το άλλο πο-
τήρι...

—Είς ύγειαν μας! του είπε
λαμποκοπώντας από όμορφιά.

Και πρόσθεσε:

—Και στην εύτυχία μας!...
Ο Ρούντι πήρε το ποτήρι,
το τσούγκρισε με το δικό της
και το άδειασε με φανερή εύ-
χαρίστησι.

Την άλλη ημέρα το πρωί ο
Τζίμ Τούλιο βγήκε από τη φυ-
λακή. Όπως συνήθιζε τράβη-
ξε για την Πέορικ. Η φίλη του

τον άκολουθήσε, ενώ ο Ρούντι
Σκάνσα με το πολυτέλες αυ-
τοκίνητό του έφευγε χαρούμε-
νος για τη Νέα Υόρκη. Σκε-
φόταν ότι το «κόλπο» του εί-
χε πετύχει. Η όμορφη Μαγιά-
λα θα σκότωνε τον Τζίμ Τού-
λιο στο σιδηρουργείο. Μά έ-
κείνος δεν είχε καμμία διάθεσι

να της στείλν το δικηγόρο του.
Μιά γυναίκα λιγώτερη σ'όν κό-
σμο δεν ήταν σπουδαίο πρά-
γμα...

Ξαφνικά άκούστηκε η σειρή-
να δυο μοτοσυκλετών της Ά-
στυνομίας. Δυο πόλιςμαν του
έφοσαν τον δρόμο και του έή-
τησαν τα χαρτιά του. Όταν
βρεβάθηκαν ότι ήταν ο Ρούν-
τι Σκάνσα του δήλωσαν:

—Σε συλλαμβάνουμε! Έσύ
σκότωσες τον Τζίμ Τούλιο. Μάς
ηλεκδώνησε η φίλη του. Η Μα-
γιάλα, από την Πέρικ. Σ' εί-
δε που ήσουν μαζί του στο
παλιό σιδηρουργείο και πίνα-
τε σαμπάνια...

—Τί παραμύθι είναι αυτό;
άπάντησε ειρωνικά ο Ρού-
τι. Δεν βλέπετε πως πάω έκ-
δρομή; Τί σχέση έχω έγώ με
τον Τούλιο;...

—Μην έπιμένεις ν' άρνήσαι,
του παρατήρησαν, ενώ του περ-
νούσαν τις χειροπέδες. Αυτή τη
φορά την έπαθες! Πάνω σ' ένα
από τα δυο κρυστάλινα πο-
τήρια της σαμπάνιας που βρέ-
θηκαν στο σιδηρουργείο ή Σή-
μανσι άνακάλυψε τα δακτυλι-
κά σου άποτυπώματα!

Ο Ρούντι άφαιρε από το
θυμό του. Κατάλαβε ότι η Μα-
γιάλα είχε σκοτώσει τον Τζίμ
Τούλιο, γιατί κατά βάθος τον
μισούσε κι' ότι είχε μεταφέ-
ρει στο παλιό σιδηρουργείο το
κρυστάλινο ποτήρι που είχε
προσφέρει στο Ρούντι, όταν
την είχε έπισκεφθή στο σπίτι
της. Ήταν σ' αλήθεια έξυπνη
η όμορφη Μαγιάλα...

—Είσαι βέβαιος, του παρα-
τήρησε σε μιά στιγμή, ότι θα
παραδεχθούν την άνθρωποκτο-
νία έξ άμελείας; Κι' ότι θα τη
γλυτώσω;

—Ναί, είπε η Μαγιάλα, ά-
νάδοντας ένα τσιγάρο. Μά ο
Τζίμ θα έρθη εδώ ύστερ' από
δέκα πέντε ημέρες. Με είδοποι-
ησε να πάω να τον βρώ σ' ένα
παλιό σιδηρουργείο στην Πέ-
ορικ στο χωριό που γεννήθη-
κε. Έκεί θα μείνη για να ξεκου-

—Όπως με βλέπεις και σε
βλέπω. Άπολύτως!

—Σύμφωνοι, είπε η Μαγιά-
λα. Θα τον άφήσω πρώτα μιά
δυο μέρες για να διασκεδάσει
και να μου άρηγηθή τί τράβη-
ξε στη φυλακή. Έπειτα θα πά-
με σ' έκείνο το σιδηρουργείο...

Κι' όταν γίνη το δυστύχημα,
θα πεταχτώ έξω κλαίγοντας και
ζητώντας βοήθεια! Έτσι κα-
νείς δεν θα με ύποπτευθ.

—Νά, ένα κορίτσι που μπο-
ρώ ν' αγαπήσω με πάθος
της φώναξε ένθουσιασμένος ο
Ρούντι.

Κι' άπότομα την άγκάλιασε
και τη φίλησε στο στόμα.

—Είσαι περισσότερο έξυπνη
από όσο φανταζόμουν, είπε.

Η Μαγιάλα άποτραβήχτηκε
από την άγκάλια του, πλησία-
σε στο μπαρ, άνοιξε μιά μπου-
τίλια με σαμπάνια, γέμισε δυο
κρυστάλινα ποτήρια...

Ας τον άκούσουμε κι' έμεις!

—Άκουσε, Μαγιάλα, της
είπε σοβαρά ο Ρούντι. Δεν σέ
ξέρω και πολύ καλά κι' ίσως
κι' έσύ να μη με ξέρεις, όσο
πρέπει. Μά έχω τη γνώμη πως
θα μπορούσαμε να συζητήσου-
με λίγο για το φίλο σου. Αύ-
ριο βγαίνει από τη φυλακή και
θα έχουμε φασαρίες. Ξέρω πως
είσαι λίγο έρωτευμένη με τον
Τούλιο...

—Δεν είμαι καθόλου έρωτευ-
μένη μαζί του, τον διέκοψε ψυ-
χρά η Μαγιάλα. Έμενα κοντά
του γιατί δεν μπορούσα να κά-
νω διαφορετικά. Άν του έφευ-
γα θα με σκότωνε!

Ο Ρούντι χαμογέλασε ίκα-
νοποιημένος.

—Θαυμάσια! παρατήρησε
ύστερα. Ξέρεις, βέβαια ότι εί-
μαι ο πιο δυνατός άρχηγός των
«ράκετες» του Σικάγο και
βγάζω έκατόμμυρια... Ο Τού-
λιο θ' άρχισι κι' αυτός τις ί-
διες δουλειές... Με καταλαβαί-
νεις;

—Ναί, είπε η Μαγιάλα, ά-
νάδοντας ένα τσιγάρο. Μά ο
Τζίμ θα έρθη εδώ ύστερ' από
δέκα πέντε ημέρες. Με είδοποι-
ησε να πάω να τον βρώ σ' ένα
παλιό σιδηρουργείο στην Πέ-
ορικ στο χωριό που γεννήθη-
κε. Έκεί θα μείνη για να ξεκου-

—Όπως με βλέπεις και σε
βλέπω. Άπολύτως!

—Σύμφωνοι, είπε η Μαγιά-
λα. Θα τον άφήσω πρώτα μιά
δυο μέρες για να διασκεδάσει
και να μου άρηγηθή τί τράβη-
ξε στη φυλακή. Έπειτα θα πά-
με σ' έκείνο το σιδηρουργείο...

Κι' όταν γίνη το δυστύχημα,
θα πεταχτώ έξω κλαίγοντας και
ζητώντας βοήθεια! Έτσι κα-
νείς δεν θα με ύποπτευθ.

—Νά, ένα κορίτσι που μπο-
ρώ ν' αγαπήσω με πάθος
της φώναξε ένθουσιασμένος ο
Ρούντι.

Κι' άπότομα την άγκάλιασε
και τη φίλησε στο στόμα.

—Είσαι περισσότερο έξυπνη
από όσο φανταζόμουν, είπε.

Η Μαγιάλα άποτραβήχτηκε
από την άγκάλια του, πλησία-
σε στο μπαρ, άνοιξε μιά μπου-
τίλια με σαμπάνια, γέμισε δυο
κρυστάλινα ποτήρια, πήρε το
ένα στο χέρι της και είπε στο
Ρούντι να πάρη το άλλο πο-
τήρι...

—Είς ύγειαν μας! του είπε
λαμποκοπώντας από όμορφιά.

Και πρόσθεσε:

—Και στην εύτυχία μας!...
Ο Ρούντι πήρε το ποτήρι,
το τσούγκρισε με το δικό της
και το άδειασε με φανερή εύ-
χαρίστησι.

Την άλλη ημέρα το πρωί ο
Τζίμ Τούλιο βγήκε από τη φυ-
λακή. Όπως συνήθιζε τράβη-
ξε για την Πέορικ. Η φίλη του

τον άκολουθήσε, ενώ ο Ρούντι
Σκάνσα με το πολυτέλες αυ-
τοκίνητό του έφευγε χαρούμε-
νος για τη Νέα Υόρκη. Σκε-
φόταν ότι το «κόλπο» του εί-
χε πετύχει. Η όμορφη Μαγιά-
λα θα σκότωνε τον Τζίμ Τού-
λιο στο σιδηρουργείο. Μά έ-
κείνος δεν είχε καμμία διάθεσι

να της στείλν το δικηγόρο του.
Μιά γυναίκα λιγώτερη σ'όν κό-
σμο δεν ήταν σπουδαίο πρά-
γμα...

Ξαφνικά άκούστηκε η σειρή-
να δυο μοτοσυκλετών της Ά-
στυνομίας. Δυο πόλιςμαν του
έφοσαν τον δρόμο και του έή-
τησαν τα χαρτιά του. Όταν
βρεβάθηκαν ότι ήταν ο Ρούν-
τι Σκάνσα του δήλωσαν:

—Σε συλλαμβάνουμε! Έσύ
σκότωσες τον Τζίμ Τούλιο. Μάς
ηλεκδώνησε η φίλη του. Η Μα-
γιάλα, από την Πέρικ. Σ' εί-
δε που ήσουν μαζί του στο
παλιό σιδηρουργείο και πίνα-
τε σαμπάνια...

—Τί παραμύθι είναι αυτό;
άπάντησε ειρωνικά ο Ρού-
τι. Δεν βλέπετε πως πάω έκ-
δρομή; Τί σχέση έχω έγώ με
τον Τούλιο;...

—Μην έπιμένεις ν' άρνήσαι,
του παρατήρησαν, ενώ του περ-
νούσαν τις χειροπέδες. Αυτή τη
φορά την έπαθες! Πάνω σ' ένα
από τα δυο κρυστάλινα πο-
τήρια της σαμπάνιας που βρέ-
θηκαν στο σιδηρουργείο ή Σή-
μανσι άνακάλυψε τα δακτυλι-
κά σου άποτυπώματα!

Ο Ρούντι άφαιρε από το
θυμό του. Κατάλαβε ότι η Μα-
γιάλα είχε σκοτώσει τον Τζίμ
Τούλιο, γιατί κατά βάθος τον
μισούσε κι' ότι είχε μεταφέ-
ρει στο παλιό σιδηρουργείο το
κρυστάλινο ποτήρι που είχε
προσφέρει στο Ρούντι, όταν
την είχε έπισκεφθή στο σπίτι
της. Ήταν σ' αλήθεια έξυπνη
η όμορφη Μαγιάλα...

—Είσαι βέβαιος, του παρα-
τήρησε σε μιά στιγμή, ότι θα
παραδεχθούν την άνθρωποκτο-
νία έξ άμελείας; Κι' ότι θα τη
γλυτώσω;

—Ναί, είπε η Μαγιάλα, ά-
νάδοντας ένα τσιγάρο. Μά ο
Τζίμ θα έρθη εδώ ύστερ' από
δέκα πέντε ημέρες. Με είδοποι-
ησε να πάω να τον βρώ σ' ένα
παλιό σιδηρουργείο στην Πέ-
ορικ στο χωριό που γεννήθη-
κε. Έκεί θα μείνη για να ξεκου-

—Όπως με βλέπεις και σε
βλέπω. Άπολύτως!

—Σύμφωνοι, είπε η Μαγιά-
λα. Θα τον άφήσω πρώτα μιά
δυο μέρες για να διασκεδάσει
και να μου άρηγηθή τί τράβη-
ξε στη φυλακή. Έπειτα θα πά-
με σ' έκείνο το σιδηρουργείο...

Κι' όταν γίνη το δυστύχημα,
θα πεταχτώ έξω κλαίγοντας και
ζητώντας βοήθεια! Έτσι κα-
νείς δεν θα με ύποπτευθ.

—Νά, ένα κορίτσι που μπο-
ρώ ν' αγαπήσω με πάθος
της φώναξε ένθουσιασμένος ο
Ρούντι.

Κι' άπότομα την άγκάλιασε
και τη φίλησε στο στόμα.

—Είσαι περισσότερο έξυπνη
από όσο φανταζόμουν, είπε.

Η Μαγιάλα άποτραβήχτηκε
από την άγκάλια του, πλησία-
σε στο μπαρ, άνοιξε μιά μπου-
τίλια με σαμπάνια, γέμισε δυο
κρυστάλινα ποτήρια...

Ας τον άκούσουμε κι' έμεις!

—Άκουσε, Μαγιάλα, της
είπε σοβαρά ο Ρούντι. Δεν σέ
ξέρω και πολύ καλά κι' ίσως
κι' έσύ να μη με ξέρεις, όσο
πρέπει. Μά έχω τη γνώμη πως
θα μπορούσαμε να συζητήσου-
με λίγο για το φίλο σου. Αύ-
ριο βγαίνει από τη φυλακή και
θα έχουμε φασαρίες. Ξέρω πως
είσαι λίγο έρωτευμένη με τον
Τούλιο...

—Δεν είμαι καθόλου έρωτευ-
μένη μαζί του, τον διέκοψε ψυ-
χρά η Μαγιάλα. Έμενα κοντά
του γιατί δεν μπορούσα να κά-
νω διαφορετικά. Άν του έφευ-
γα θα με σκότωνε

Στις λογαζόμενες Ρωσίδες άόσει έ-
ξαιρητικά ό κινηματογράφος...

Η εργαζόμενη γυναίκα στη Ρωσία

ΕΙΝΕ ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΟΠΛΟ»
ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Σε καμιά άλλη χώρα του κόσμου δεν υπάρχει τόσο αριθμητική ανισότης των δύο φύλων, όση στη Σοβιετική Ρωσία. Η Κυβέρνησις αποφεύγει να σχολιάση αυτή την υπεραφθονία των γυναικών — πολύ δε περισσότερο να την εξηγήση. Όστόσο είναι άπλη ή εξήγησι: Τα τρία χρόνια του εμφυλίου πολέμου (1918—1920) άφ' ενός, κι άφ' έτέρου ή ά-περίοριστη σπατάλη έμφύλου υλικού των ρωσικών στρατιών στους δύο παγκόσμιους πολέμους, απέδειξαν το άνδρικό φύλον. Κατά τη δεύτερη και τελευταία απογραφή των Σοβιετ, το 1932, οι Ρωσίδες υπερέτερουσαν τους συμπατριώτες τους κατά 8 εκατομμύρια. Σήμερα έχει γίνει ακόμη μεγαλύτερη αυτή ή δυσαναλογία. Αύξανται δε όδοντα, γιατί γεννώνται συνεχώς περισσότερα κορίτσια παρά αγόρια.

Μη νομίζετε, όμως, ότι όλες αυτές οι γυναίκες αποτελούν ένα παθητικό βάρος για τη Ρωσία. Το άρθρον 122 του Συντάγματος του Στάλιν, άναγνωρίζει ίσα δικαιώματα στις γυναίκες και στους άνδρες «σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής, δημοσίας, πνευματικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής». Καί ό Λένιν δίδασκε, ότι «κάθε μαγείρισσα πρέπει να μάθη να κυβερνά το κράτος». Έτσι, οι γυναίκες μπορούν να κάνουν οποιαδήποτε εργασία και να πληρωθούν το ίδιο με τους άνδρες. Δεν πρόκειται όμως περί... ίπποτικής χειρονομίας των κομμουνιστών, αλλά περί άναπόρρετης ανάγκης. Τα λόγια του Στάλιν «Οι γυναίκες της Σοβιετικής Ένώσεως είναι μία μεγάλη δύναμις», δεν αποδίδουν όρεκτά την πραγματικότητα. Η αλήθεια είναι, ότι, αν δεν εργάζονταν έντατικά οι γυναί-

... για το παιδί σας
PHOSPHATINE
ή καλή φαρίνα
ΕΥΚΟΛΟΣ ΠΑΡΑΓΕΥΗ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

κες, ή σοβιετική έθνική οικονομία θα κατεστρέφετο.
Οι γυναίκες αποτελούν τα 50 % περίπου των εργαζομένων στη Ρωσία. Τα επαγγέλματα του δασκάλου και του γιατρού, έχουν γίνει μονοπώλιο του άρσίου φύλου. Τα 35 % των δημοσίων υπαλλήλων είναι γυναίκες. Έχουν δε άσυγκρίτως μεγαλύτερη ά-πόδοσι από τους άρσενικούς συναδέλφους των. Υπάρχουν ακόμη και γυναίκες πλοίαρχοι του έμπορικού ναυτικού.

Μία μόνη δουλειά έχει μείνει άποκλειστικά άνδρική: των άρχιεργατών στα έργοστάσια. Γιατί οι γυναίκες δεν τα καταφέρνουν με τους μηχανικούς τεχνικούς όρους, ούτε και καταρθώνουν να επιβληθούν σε τραχείς και άξεστους εργάτες.

Σε κάθε 5 εργάτες των βιομηχανικών εργοστασίων, οι 2 είναι γυναίκες. Πολύ περισσότερες είναι εκείνες που γεμίζουν τα κενά που άφήνει ή έντατική χρησιμοποίησις των άνδρων στις βαρείες βιομηχανίες του άνθρακος, του σιδήρου και του χάλυβος: Γυναίκες σφάη όδηγούν τα περισσότερα αυτοκίνητα και λεωφορεία της Μόσχας. Γυναίκες καθαρίζουν τους δρόμους της πόλεως από τα χιόνια, το χειμώνα. Γυναίκες άστυνομικοί ρυθμίζουν την τροχιά τρένων.

Παρ' όλον, ότι ή Σοβιετική Κυβέρνησις δεν έννοεί το «μπουρζουάδικον» θεσμό των υπηρετιών, είναι πολλές οι φτωχές χωριστοπούλες που κάνουν αυτή τη δουλειά, ιδίως στα σπίτια των άνωτέρω γραφειοκρατών με τους σεβαστούς μισθούς. Η πληρωμή τους κυμαίνεται, σε δραχμές από 300 ως 400 χιλιάδες το μήνα.

Τό πιο παράξενο ίσως επάγγελμα των Ρωσίδων είναι το έξης: Έπειδή τα τηλέφωνα της Σοβιετικής Ένώσεως άκούγονται άσθενέστατα, ιδίως σε μεγάλες άποστάσεις, υπάρχουν τηλεφωνήτριες που άπαγγέλλουν όλη την ήμερα έμπρός στο μικρόφωνο τα τηλεφωνήματα μ' όλη τη δύναμη της φωνής τους, για να τ' άκούσουν καθαρά οι παραλήπτες!

Αλλά και στη στρατιωτική έκπαίδευσιν δεν ύστερούν οι Ρωσίδες. Μαθαίνουν τη χρήση των όπλων και των πολυβόλων, εξασκούνται σε μακρινές πορείες... Όταν όμως έπιστρατεύωνται, αναλαμβάνουν μόνο βοηθητικές υπηρεσίες.

Δεν είναι καθόλου εύκολη ή ζωή των εργαζομένων γυναικών της Ρωσίας, γιατί έχουν συγχρόνως να φροντίσουν και για το νοικοκυριό τους. Πρέπει δε να σημειωθεί, ότι οι περισσότερες άπ' αυτές, έχουν παιδιά, κι άρχισαν να εργάζονται ακριβώς γιατί χρειαζόνταν περισσότερα χρήματα για να θρέψουν αυτά τα παραπάλαι στόματα. Κι' ή ζωή είναι πανοικριβή! Πρέπει π. χ. να πληρώση κανείς όσα κερδίζει σ' ένα μήνα, για ν' αγοράσει ένα ζευγάρι παπούτσια!

Έτσι, οι εργαζόμενες νοικοκυρές σηκώνονται τα έφημεράματα, έτοιμάζουν το φαγητό, άραοδίδουν τα παιδιά τους σ' ένα παιδοκομικό σταθμό και πηγαίνουν ύστερα στη δουλειά τους.

Όπως κι' άλλοτε έχουνε γράψει, ό έλευθερος έρωας, τα εύκολωτα διαζύγια και οι νομίμες έκρωσεις — που είχαν θεσπισθή κατά τα πρώτα χρόνια του σοβιετικού καθεστώτος — ανήκουν πιά στο παρελθόν. Για να έλαττώση τα διαζύγια, ή Κυβέρνησις έκαμε έξαιρετικά πολυδάπανη τη διαδικασία για την έκδοσή τους. Από τ' άλλο μέρος, οι νέοι άναγκάζονται να παντρευθούν, γιατί δεν βρίσκουν γυναίκες που να πουλούν τα χάνια τους.

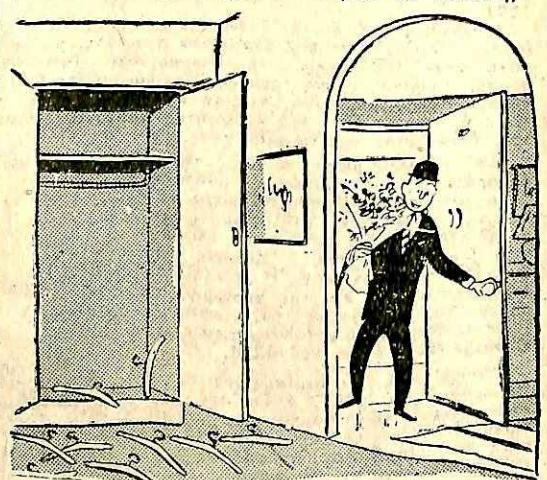
Δεν επιτρέπεται, έξ άλλου, ή χρησιμοποίησις τεχνητών μέσων για να προλαμβάνονται οι γεννήσεις. Άπονεμονται δε τιμητικά μετάλλια στις πολυτεκνες μητέρες.

Τα 20 % των μελών του Άνωτάτου Σοβιέτ, είναι γυναίκες. Υπάρχουν επίσης 3 γυναίκες μεταξύ των 140 μελών της Κεντρικής Έπιτροπής του Κόμματος. Τόσο όμως το Υπουργικό Συμβούλιο, όσο και το πάλαιχρον Πολιτμπυρο, άποτελούνται άποκλειστικά από άνδρες.

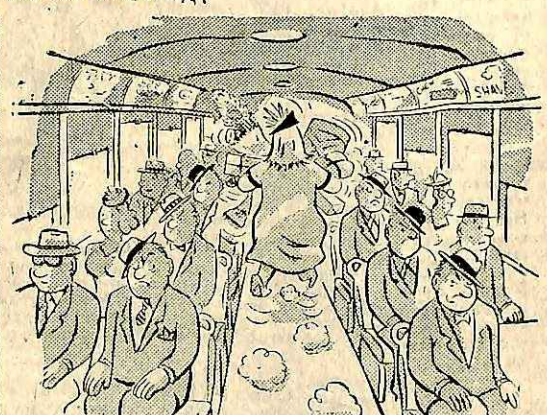
Έτσι, οι άνδρες κρατούν ακόμη την έξουσία, μολονότι είναι λιγώτεροι από τις γυναίκες. Ως πότε όμως;... (Άπό το άμερικανικό περιοδ. ά-ξEverybody's Digest).

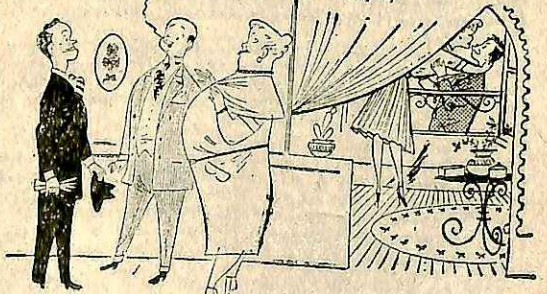
—Είμαι πολύ άσχημα Βάσο μου, ό γιατρός διέ-
γινωσε οίνο-υδροπικίαν. (Τού Π. Παυλίδη)

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ
—Κούκου, έγώ είμαι χρυσή μου... ό άγαπημέ-
νος σου άντρούλης!

Περαστική... καταιγίς

—Τό χέρι της κόρης μας;... Μα τί λέτε; Αδελή
δεν είναι ακόμα παρά ένα άθωο κοριτσάκι!

Πώς θα διατηρήσετε την όραση σας

Τα περίσματα του «Συνε-
δρίου του Φωτός»

Έκατόν πενήντα βιολόγοι, φυσιολόγοι, όφθαλμολόγοι, κλιματολόγοι, μηχανικοί και άρχιτέκτονες, που άνήκαν σε δέκα τέσσερα έθνη, συνήλθαν πριν άπό μερικές έβδομάδες στο Παρίσι για ν' άπαντήσουν στο άκόλουθο ερώτημα: «Πώς πρέπει να ζούμε, για να διατηρήσμε την όρασή μας όσο το δυνατόν περισσότερο;» Τα συμπεράσματα αυτού του «Συνεδρίου του Φωτός» όπως άποκλήθηκε, συνοψίζονται στις κατωτέρω δέκα παρατηρήσεις:

1) Η συνεχής εργασία με τα μάτια βλάπτει την όρασι;

Όχι. Καί στην περίπτωση ακόμη που εξασκείτε επάγγελμα από εκείνα που απαιτούν μεγάλη προσοχή (ώρολογοποιία, τυπογραφεία, πλεκτική κτλ.), δεν υπάρχει κανείς λόγος για ν' άλλιωθή ή όρασις σας. Μόνο τα άρρωστα μάτια κουράζονται, όταν τα υποβάλλωμε σε συνεχή εργασία. Έχει παρατηρηθή, άλλωστε, ότι το μεγαλύτερο ποσοστόν ανθρώπων με βλαμμένα μάτια βρίσκεται μεταξύ εκείνων που άσκούν επαγγέλματα, που δεν απαιτούν συνεχή κι' έπιμονη προσοχή. Οι στατιστικές δείχνουν ότι τα 80% εκείνων που άσκούν έλευθερα επαγγέλματα δεν έχουν καλή όρασι.

2) Η όρασις των παιδιών ηλκίζεται με την πρόοδο της ηλικίας;

Όχι. Οι μύωπες στη στοιχειώδη έκπαίδευσιν αντιπροσέπουν ποσοστόν μόνον 5%, ενώ στο πανεπιστήμιο ή αναλογία είναι 50%.

3) Η μυωπία μεταδίδεται κληρονομικά;

Ναί. Η μυωπία όπως και οι περισσότερες από τις οργανικές παθήσεις του ματιού μεταδίδονται από τους γονείς στα παιδιά.

4) Όταν ή όρασις εξασθενίζει είναι άπαραίτητα τα γυαλιά;

Όχι. Οι άνθρωποι, σε παρόμοιες περιπτώσεις, τρέχουν συνήθως σ' ένα κατάστημα οπτικών ειδών για ν' αγοράσουν γυαλιά. Αλλά δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι ή πάθησις των άπαιτεί γυαλιά. Αυτό μόνον ό είδικός γιατρός είναι σε θέση να τους το πη.

5) Ο ήλιος είναι ό ύπ' άριθμόν 1 έχθρός των ματιών;

Ναί. Η ήλιακή ακτινοβολία κι' ή ζέστη βλάπτουν τα μάτια. Μετά τόν ήλιο έρχεται ό καπνός του τσιγάρου. Ιδίως όταν τα μάτια είναι έρεθισμένα ή έχουν οποιαδήποτε βλάβη.

6) Τα γαλανά μάτια είναι πιο εύαισθητα από τα μαύρα;

Ναί. Τα γαλανά μάτια είναι πιο εύαισθητα από τα μαύρα.

7) Τα δάκρυα βλάπτουν την όρασι;

Όχι. Τα δάκρυα αποτελούν, τουναντίον, το φυσικό λουτρό των ματιών. Αλλά δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ δέυνα, ούτε πολύ άλκαλικά. Σε περίπτωση ύπερβολής, είτε προς τη μία κατεύθυνσι, είτε προς την άλλη, βλάπτουν. Ένα λουτρό... με δάκρυα, μία φορά την έβδομάδα, κάνει πολύ καλό στα μάτια.

8) Αν δεν έχετε άφορη για να κλάψετε — και σας το εύχόμεθα όλοψυχώς — υποσέτε ν' αντικαταστήσετε αυτό το φυσικό λουτρό με μερικές πλύσεις, για τις όποιες θα χρησιμοποιήσετε αλατισμένο νερό, που να έχει την ίδια σύστασι με τα δάκρυα, δηλαδή: 14 γραμμάρια αλατιού μέσα σ' ένα λίτρο νερού.

9) Τα κολλύρια κάνουν καλό στα μάτια;

Όχι. Τα κολλύρια καθαρίζουν το λευκό του ματιού και το κάνουν να λάμπη. Αλλά ή επίδρασις τους είναι προσωρινή, αν όχι στιγμιαία. Οι Ισπανίδες, για να προκαλέσουν διαστολή της κόρης και να κάνουν έτσι πιο γοητευτικό το βλέμμα τους, χρησιμοποιούσαν άλλοτε μερικές σταγόνες από το εκχύλισμα ενός φυτού, που πέρασε κατόπιν στη φαρμακοποιία με το όνομα της «μυελαντόνας» (ώραία γυναικά). Τα κολλύρια όμορφαίνουν ίσως προσωρινά το μάτι, αλλά δεν έχουν την παραμικρή επίδρασι στην όρασι.

10) Το τρύπημα των αυτιών των νηπιών προφυλάσσει από τις ασθένειες των ματιών;

Η αντίληψις αυτή έπικρατούσε άλλοτε και δεν ήταν όλοτελα άσύστατη. Τρυπούσαν τους λοβούς των αυτιών των νηπιών, για να δώσουν μία διέξοδο στις τοξικές ουσίες που βρίσκονταν στον οργανισμό τους και να προστατεύσουν έτσι τα μάτια, που, ως γνωστόν, είναι έξαιρετικά εύαισθητα. Σήμερα, οι όφθαλμικές ασθένειες των νεογνών θεραπεύονται με νιτρικό άσηυρο, σουλφamidες και πενικιλίνη.

11) Ο έμμεσος φωτισμός κάνει καλό στα μάτια;

Ναί. Όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν στο ότι ή φωτεινή πηγή δεν πρέπει να βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας. Το καλύτερο φώς για τα μάτια μας είναι εκείνο που πέφτει εκ των άνω και άριστερα. Εκτός αν πρόκειται για διαχυτο φωτισμό, που άπλώνεται όμοιόμορφα σ' όλο το δωάτιο. Ο' άποφύγετε, έξ άλλου, τις βίαιες αντιθέσεις, που προκαλούνται, όταν ό φωτισμός δεν άπλώνεται όμοιόμορφα μέσα στο δωάτιο, αλλά δημιουργεί σκοτεινές ζώνες, πλάι σε άλλες που φωτίζονται άπλετα.

Ναί. Άνεξάρτητα από το γάμμα, ή έσωτερική επίδρασις των ματιών είναι μαύρη. Όταν, όμως, αυτή ή μελανή χρωστική ουσία δεν υπάρχει στην ίριδα — και αυτό συμβαίνει στα γαλανά μάτια — το φώς εισχωρεί καλύτερα. Η ίρις δε του γαλανού ματιού είναι, στην πραγματικότητα, λευκή, αλλά μάς φαίνεται γαλανή. Η φύσις με την άνεξάντητη σοφία της έδωσε άνοιχτόχρωμα μάτια στους βορείους λαούς, που κατοικούν σε περιοχές όπου οι ήλιακές ακτίνες είναι πολύ άδύνατες.

12) Τα δάκρυα βλάπτουν την όρασι;

Όχι. Τα δάκρυα αποτελούν, τουναντίον, το φυσικό λουτρό των ματιών. Αλλά δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ δέυνα, ούτε πολύ άλκαλικά. Σε περίπτωση ύπερβολής, είτε προς τη μία κατεύθυνσι, είτε προς την άλλη, βλάπτουν. Ένα λουτρό... με δάκρυα, μία φορά την έβδομάδα, κάνει πολύ καλό στα μάτια.

13) Αν δεν έχετε άφορη για να κλάψετε — και σας το εύχόμεθα όλοψυχώς — υποσέτε ν' αντικαταστήσετε αυτό το φυσικό λουτρό με μερικές πλύσεις, για τις όποιες θα χρησιμοποιήσετε αλατισμένο νερό, που να έχει την ίδια σύστασι με τα δάκρυα, δηλαδή: 14 γραμμάρια αλατιού μέσα σ' ένα λίτρο νερού.

14) Τα κολλύρια κάνουν καλό στα μάτια;

Όχι. Τα κολλύρια καθαρίζουν το λευκό του ματιού και το κάνουν να λάμπη. Αλλά ή επίδρασις τους είναι προσωρινή, αν όχι στιγμιαία. Οι Ισπανίδες, για να προκαλέσουν διαστολή της κόρης και να κάνουν έτσι πιο γοητευτικό το βλέμμα τους, χρησιμοποιούσαν άλλοτε μερικές σταγόνες από το εκχύλισμα ενός φυτού, που πέρασε κατόπιν στη φαρμακοποιία με το όνομα της «μυελαντόνας» (ώραία γυναικά). Τα κολλύρια όμορφαίνουν ίσως προσωρινά το μάτι, αλλά δεν έχουν την παραμικρή επίδρασι στην όρασι.

15) Το τρύπημα των αυτιών των νηπιών προφυλάσσει από τις ασθένειες των ματιών;

Η αντίληψις αυτή έπικρατούσε άλλοτε και δεν ήταν όλοτελα άσύστατη. Τρυπούσαν τους λοβούς των αυτιών των νηπιών, για να δώσουν μία διέξοδο στις τοξικές ουσίες που βρίσκονταν στον οργανισμό τους και να προστατεύσουν έτσι τα μάτια, που, ως γνωστόν, είναι έξαιρετικά εύαισθητα. Σήμερα, οι όφθαλμικές ασθένειες των νεογνών θεραπεύονται με νιτρικό άσηυρο, σουλφamidες και πενικιλίνη.

16) Ο έμμεσος φωτισμός κάνει καλό στα μάτια;

Ναί. Όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν στο ότι ή φωτεινή πηγή δεν πρέπει να βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας. Το καλύτερο φώς για τα μάτια μας είναι εκείνο που πέφτει εκ των άνω και άριστερα. Εκτός αν πρόκειται για διαχυτο φωτισμό, που άπλώνεται όμοιόμορφα μέσα στο δωάτιο, αλλά δημιουργεί σκοτεινές ζώνες, πλάι σε άλλες που φωτίζονται άπλετα.

17) Τα δάκρυα βλάπτουν την όρασι;

Όχι. Τα δάκρυα αποτελούν, τουναντίον, το φυσικό λουτρό των ματιών. Αλλά δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ δέυνα, ούτε πολύ άλκαλικά. Σε περίπτωση ύπερβολής, είτε προς τη μία κατεύθυνσι, είτε προς την άλλη, βλάπτουν. Ένα λουτρό... με δάκρυα, μία φορά την έβδομάδα, κάνει πολύ καλό στα μάτια.

18) Αν δεν έχετε άφορη για να κλάψετε — και σας το εύχόμεθα όλοψυχώς — υποσέτε ν' αντικαταστήσετε αυτό το φυσικό λουτρό με μερικές πλύσεις, για τις όποιες θα χρησιμοποιήσετε αλατισμένο νερό, που να έχει την ίδια σύστασι με τα δάκρυα, δηλαδή: 14 γραμμάρια αλατιού μέσα σ' ένα λίτρο νερού.

19) Τα κολλύρια κάνουν καλό στα μάτια;

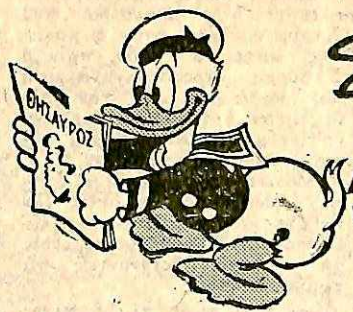
Όχι. Τα κολλύρια καθαρίζουν το λευκό του ματιού και το κάνουν να λάμπη. Αλλά ή επίδρασις τους είναι προσωρινή, αν όχι στιγμιαία. Οι Ισπανίδες, για να προκαλέσουν διαστολή της κόρης και να κάνουν έτσι πιο γοητευτικό το βλέμμα τους, χρησιμοποιούσαν άλλοτε μερικές σταγόνες από το εκχύλισμα ενός φυτού, που πέρασε κατόπιν στη φαρμακοποιία με το όνομα της «μυελαντόνας» (ώραία γυναικά). Τα κολλύρια όμορφαίνουν ίσως προσωρινά το μάτι, αλλά δεν έχουν την παραμικρή επίδρασι στην όρασι.

20) Το τρύπημα των αυτιών των νηπιών προφυλάσσει από τις ασθένειες των ματιών;

Η αντίληψις αυτή έπικρατούσε άλλοτε και δεν ήταν όλοτελα άσύστατη. Τρυπούσαν τους λοβούς των αυτιών των νηπιών, για να δώσουν μία διέξοδο στις τοξικές ουσίες που βρίσκονταν στον οργανισμό τους και να προστατεύσουν έτσι τα μάτια, που, ως γνωστόν, είναι έξαιρετικά εύαισθητα. Σήμερα, οι όφθαλμικές ασθένειες των νεογνών θεραπεύονται με νιτρικό άσηυρο, σουλφamidες και πενικιλίνη.

21) Ο έμμεσος φωτισμός κάνει καλό στα μάτια;

Ναί. Όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν στο ότι ή φωτεινή πηγή δεν πρέπει να βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας. Το καλύτερο φώς για τα μάτια μας είναι εκείνο που πέφτει εκ των άνω και άριστερα. Εκτός αν πρόκειται για διαχυτο φωτισμό, που άπλώνεται όμοιόμορφα μέσα στο δωάτιο, αλλά δημιουργεί σκοτεινές ζώνες, πλάι σε άλλες που φωτίζονται άπλετα.

Οι καλοί λοναριοσμοί

Όχι πώς δεν την αγαπούσε τη γυναίκα του ό Σταύρος. Μπορούσε, που λείει ό λόγος, να πείσει και στη φωτιά για χάρι της. Αλλά, σαν άντρας, του άρεσε να κάνει κι αυτός το δικό του. Η, μάλλον, τα δικά του. Γιατί δεν ήταν ένα. Ήταν πόλινκα...

Και πρώτο και καλύτερο... ή Ρίκα. Δεύτερον και... καλότερο ή Μιράντα. Κι' από κοντά το τρίτον — ή Λία — το τέταρτον — ή Σούλα — το πέμπτον — ή Σοφία — και τράβα κορδέλλα!

Φυσικά, έφρόντιζε να μην έκτιθεται ποτέ. Έπαιρνε σθάρνα τις πιο μακρινές άκρογιαλίες και τις πιο έρημες ρεμματιές, όπου έστέγαζε προσωρινώς την... παράνομη δράσι του. Άνθρώπου μάτι δεν τον είχε δη. Δηλαδή, μάτι γνωστό και καί φίλου.

Γιατί, σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν φοβάται τους έχθρους, αλλά τους φίλους, που θεωρούν φιλικό καθήκον τους να κάνουν βούκινο τα καταρθώματά σου.

Κι' όμως, παρ' όλες τις προφυλάξεις του, πάντα κάτι ύποψιαζόταν ή Έλένη, ή γυναίκα του. Οι φύλλοι στ' άφτιά της είχανε μπη από την ήμερα που άνεκάλυψε στο καρνε του Σταύρου, ένα μυστηριώδη τηλεφωνικό αριθμό.

— Τ' είν' αυτό το 163-199, Σταύρο; τον ρώτησε καχυποπτα.

— Ο αριθμός ενός έργου...

— Θα σας τηλεφωνήσ ή ίδιας και θα σας πη.

— Καλά, εύχαριστώ πολύ! — Πορακαλώ, μωρουμίρισε ή Έλένη.

Άφηνε το άκουστικό, έπεσε σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίη με άναφυλλητά.

Τό μεσημέρι, που γύρισε ό Σταύρος, έκλαιγε ακόμα. Τα μάτια της είχαν γίνει σαν...

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

Ευθυμία Ιστοριογλα

στασίον με το όποιον συνεργάζομαι, την διεβεβαίωσε, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του.

Έννοείται, πώς ή Έλένη διατήρησε την καχυποψία της. Καί, μόλις έφυγε ό Σταύρος για να πάη στο γραφείο του, σχημάτισε στον δισκο του τη-λεφώνου, τον αριθμό που ή μνήμη της τον είχε ρουφήξει, όπως ρουφάει το σφουγγαρι το νερό.

— Εμπρός, άκούστηκε μία μελωδική φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος.

— Τ' είν' εκεί, παρακαλώ; ρώτησε ή Έλένη, ενώ ή καρδιά της έτρεμε από άγωνία κι' άγανάκτησι.

— Οικία δεσποινίδος Μπου-γουτσάκη...

Της Έλένης της ήρθε κόλπος. Αλλά συγκέντρωσε τις δυνάμεις της και συνέχισε τό... άνιχνευτικό έργο της.

— Σας τηλεφώνω εκ μέ-ρους του κυρίου Σταύρου.

— Ποιανού Σταύρου; — Του Χατζηπαπαλεβεντο-πούλου.

— Α! μάλιστα! Λέγετε, άκούω...

— Με παρεκάλεσε να σας είδοποιήσω, ότι το ραντεβού σας άναβάλλεται...

— Και πότε θα συναντη-θούμε;

— Θα σας τηλεφωνήσ ή ίδιας και θα σας πη.

— Καλά, εύχαριστώ πολύ! — Πορακαλώ, μωρουμίρισε ή Έλένη.

Άφηνε το άκουστικό, έπεσε σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίη με άναφυλλητά.

Τό μεσημέρι, που γύρισε ό Σταύρος, έκλαιγε ακόμα. Τα μάτια της είχαν γίνει σαν...

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

(Τού Άρχέλαου)

— Μπαβό! Γερό τηγάνι το άτιμο!...

παντζάρια και ή μύτη της σαν μελιτζάνα.

— Για το Θεό! Τι σου συμβαίνει, Έλενη;

— Παλιάνθρωπε, Καζάνοβα, μουρντάρη! του φώναξε.

Και επηκολούθησε ό,τι επακολουθεί συνήθως αυτό το είδους τις σκηνές. Με χίλια βάσανα, κατάφερε να την καλμάρη.

Από τότε όμως έβαλε μυαλό. Δηλαδή, δεν άλλαξε χαβά. Άπλωσε ενέτεινε τα προφυλακτικά του μέτρα. Έπειδή όμως ούς αυτές τις περιπτώσεις, οι τηλεφωνικοί αριθμοί είναι απαραίτητοι κι' έπειδή ο καυμένος ο Σταύρος δεν ήταν καθόλου αριθμομνήμων, έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος ώστε και η δουλειά του να γίνεται και η Έλενη να μην παίρνει χαμπάρι.

Κι' ύστερα από πολλές μελέτες, ο Σταύρος τον άνακάλυψε τον τρόπο. Ήταν απλούστατος και σατανικός. Σημείωνε δηλαδή στο καρνέ διάφορες αριθμητικές πράξεις. Και τα αθροίσματα, τα υπόλοιπα, τα γινόμενα και τα πηλίκια, ήταν οι τηλεφωνικοί αριθμοί που ενδιαφέροναν το Σταύρο.

Μ' άλλα λόγια, έγραφε στο καρνέ:

$$12.138 + 5.103 + 19.662 + 13.200 + 957 = 51.060$$

Το άθροισμα ήταν ο αριθμός του τηλεφώνου της Λίλης.

Σ' άλλη σελίδα του καρνέ πολλαπλασίαζε το 6.173 με 47 κι' εύρισκε το νούμερο της Σάσας!

Σε λίγο καιρό, το καρνέ του ήταν γεμάτο παρόμοιους λογαριασμούς. Και η Έλενη χαμπάρι!

★

Υπάρχει όμως μία παροιμία που λέει, ότι «άγαπαι ο Θεός τον κλέφτη, αγαπάει και τον νοικοκύρη». Επί του προκειμένου «νοικοκύρης» ήταν η Έλενη που την λυπήθηκε ο Θεός και της έστειλε την Καίτη, για να της ανοίξει τα μάτια.

Την πέτυχε σε μία στιγμή που ξεφύλλιζε το καρνέ του Σταύρου, προσπαθώντας να ανακαλύψει τίποτα το ύποπτο.

— Τι λογαριασμοί είν' αυτοί; ρώτησε η Καίτη.

— Λογαριασμοί! της είπε.

— Περίεργο, μουρμούρισε η «καλή» φίλη. Σαν τηλεφωνικοί αριθμοί μοιάζουν.

Η Έλενη τινάχτηκε.

— Λές;

— Τι να σου πω; Έτσι φαυτάζομαι. Άλλά, γιατί δεν δοκιμάξεις να τηλεφωνήσης στο... πηλίκον αυτής της διαιρέσεως; Τι έχεις να χάσης;

Και η Έλενη, χωρίς να χάσει καιρό, πήρε ένα αριθμό.

— Τ' είν' εκεί, παρακαλώ;

— Οίκοι δεσποινίδος Πεταχτίδου.

— Μεσί!

Αυτή τη φορά, δεν έκλαψε

ή Έλενη. Άλλα παρά λίγο νάκλαιγε ή... μονούλα του Σταύρου. Τόση ήταν ή μαγία της, ώστε το βράδυ, πριν ο Σταύρος προφτάσει να μητρά καλά-καλά στο χάλι, τον υποδέχτηκαν διάφορα... ιπτάμενα αντικείμενα. Από δίσκους μέχρι σκεύη της κουζίνας.

Μερικά κατάφεραν να τ' αποφύγη. Μερικά άλλα όμως του ήρθαν κατακέφαλα. Πανικόβλητος και καταματωμένος, τη ρώτησε, δείχνοντας τα τραύματά του:

— Και τώρα τί θα γίνει; Η Έλενη του έδωσε ένα μολύδι κι' ένα χαρτί.

— Κάνε ένα λογαριασμό.

— Μα είναι ώρα για τέτοιες δουλειές; τόλμησε να διαμαρτυρηθεί.

— Κάνε λογαριασμό, είπα!

— Λέγε, είπε υποταγμένος.

— 30.005 συν 20.500 συν 5.050. Κάνε σούμα.

— Μα εγώ σε ρώτησα τί θα γίνει με τα τραύματά μου;

— Κάνε σούμα.

— 55.555.

— Ε! Αυτό θα γίνει!

— Δηλαδή;

— Σταθμός Πρώτων Βοηθειών!

Κι' ύστερα πρόσθεσε σαρκαστικά:

— Βλέπεις, Σταύρο μου, οί καλοί λογαριασμοί κάνουν τα καλά αντίγωνα!...

Γ. Γ.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ.
Δέχεται 9—12 και 5—7 ως και επί συνευτεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

ΚΡΥΟ...

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ...

Ο οργανισμός, όταν είναι αδύνατος δεν μπορεί να αντισταθεί στο κρύο... και στις ασθένειες...

Εισπράττε τον οργανισμό σας με ΠΡΟΪΟΝΤΑ "ΕΛΑΪΣ" VITAM-ΣΤΕΡΕΟΛ-ΦΥΤΙΝΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Χορήστον Άλεξέπουλον 415 Σ. Νοσσοκ: 'Η διευθύνσις της Ann Blyth είναι: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U. S. A. Καί της Esther Williams: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U. S. A. 'Αθηνάϊον: 'Η διευθύνσις της Joan Fontaine είναι: 404 Fordyce Road, Brentwood, Calif. U. S. A. Καί της Jane Russell: 16014 Hartland Avenue, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif. U. S. A. 'Αγγελον Συραναύ: Τό ένα σχέδιον είναι καλό, αλλά είνε συμπληρωμένο με άκορετάς ανυπακτές και άνοηθόνοαφες λέξεις: ΝΥΓ, ΥΣΤ, ΤΕΟΣ, καθώς και πολυαίθρες γωρίς τελικό Ν, και Σ. Τό δεύτερο ένει πολλά μαύρα τεταγωνίδια συνκεντρωμένα σε ώσιμένα σηεία. Έπειδή είμαστε βέβαιοι πως υποείτε να στιάσετε κάτι καλύτερο, περιμένουμε μιά πιά περιποιημένη αποστολή σας. Φώτιον Κασσιαν: Πολύ προχειροφτισμένο τό σταυρολέξο σας. Στείλτε μας κάτι πολύ καλύτερο, αν θέλετε να δημοσιευθ. Διηύητιον Μπιορόαν: Τό σταυρολέξο σας δεν ανταποκρίνεται στις ά-ερίσεις του περιοδικού μας. 'Αθανάσιον Κοντούλ: Κόρη: Μας ευχαρίστησε πολύ ό μακροχρόνιοι εισεισμοί σας, καθώς και τό γεγονός ότι στη μακροχρή αυτή γωνία της γας σας δίδεται ποτέ-ποτέ ή εύκαιρία να διαβάτε κανένα «Θησαυρό». Δυστυχώς τό σταυρολέξο σας δεν είνε επιτυχές. Διη-Λεωνίδα: Πολύ καλό τό σταυρολέξο σας ως σχέδιο. Δεν συμβαίνει όμως, τό ίδιο και με τίς λέξεις που τό συμπληρώνουν. Είνε από τίς πιο αντιπροσώπες μερικες δέ, τό καταστροφόν: ΣΩΜΟ, ΑΜΑΤ, ΔΕΣΑΣ, ΑΡΕΙ, ΤΩΛ κ.ά. προσήσεις. Χασοί λαν: Παπαγεωργίου Χ.Π.Ε. 159: 'Ακατάλληλο για δημοσίευση τό σταυρολέξο σας, τόσο από άποψως ανεδίο όσο και λέξεων. Βασίλην Παράσκειαν: Καβάλα: 'Απ' όλα τά παιχνίδια σας μόνο ή «Μαγική εικών γωρίς εικών» είνε καλή και θα δημοσιευθ. Κ.α.λ.λ.θ.ε.α.τίς 415: 'Η διευθύνσις της Ida Tupper είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U. S. A. Παουσιλόγλου Δούα: Σας ευχαριστούμε για τήν προσφορά σας, ποός τό παρόν όμως δεν μας νοσιζεται ούτε τό ένα ούτε τό άλλο βιβλίο. Δυστυχώς είνε υπέρ-κατά: Δεν είνε δυνατόν να σας δώσουμε από τής στήλης αυτής τίς διευθύνσεις που μας ζητάτε. Φωκ. Σαραντόπουλον 415 Σ.Ν.: 'Η διευθύνσις της Ann Baxter είνε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Τού δέ Stewart Granger: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City Calif. U. S. A. Γεωργίου Σαπύλου: Νότιον Κίνα: Ευχαριστούμε δημοσιεύουμε τό απόσπασμα αυτό από τό γράμμα σας: «Ευχαριστώ με συβόλαιο που λήγει τό 1952, στη Γαλλική Έταιρεία Περιο-λασιπών και θα επιθυμούσα πολύ ν' αλληλογραφήσω με μιά Έλληνίδα για να διαβάω ποτέ-ποτέ λίγα νέα της πατρίδας μου. Είμαι 29 ετών. 'Η διευθύνσις μου είνε: Saroglou Georges, M.E. 71792, S.P. 54245, Τ.Ο.Ε.». Ποιμαβέρο Ζακύνθου: Μας είνε, ποός τό παρόν, άγνωστος ό διευθύνσις που μας ζητάτε. Παθητικά ματρίαν Δούα: 'Η διευθύνσις της Yvonne de Carlo είνε: 3270 Laurel Canyon Blvd. Hollywood, Calif. U. S. A. Χ.α.λ.κ. Γλυφάδα: Τα ποιήματά σας κάπως άγεννα ακούν. Μωυσην Κωνσταντίνου: 'Ενταύθα: 'Υπόμονη πολλοί 'Ισραηλιται ήθροποι τό Χόλλυγουντ. Μερικοί απ' αυτούς είνε ή Νόμα Σηερο ό Τέο Τσάντλερ ό Πάλ Μιούνη είνε όμως αδύνατον να σας δώσουμε τίς 23 διευθύνσεις αστέων που μας ζητάτε. Σας δίνουμε δύο: Charlie Chaplin: 1085, Summit Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Καί Eddie Cantor: North Roxbury Drive 1012 Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. 'Ανδρόαν. Οί κονόμου. Βοανέικα Πατόν: Σας ευχαριστούμε για τό ευγενικό σας γράμμα. Πόσως υπό σημείωσιν όσα μας γράφετε. Νικόλαον Ευοφών: 'Ελευθεοπόλιν: Τό ποιήμα σας είνε μέτρο και καλή διοικητική λεία. ως περιεχόμενο όμως δεν λέει πολλά πράγματα. Μαρίαν Μανωλάκου. Δούα: Οί τακτικοί συνευτεύξες καλύπτουν τίς ανάγκες. Σας ευχαριστούμε, και σας επιστρέφουμε τό νιρόνοα. Πάον. Καλονερίκον: 'Ενταύθα: Σας ευχαριστούμε για τό ενδιαφέρον σας. 'Η δεύτερη έκδοχή που μας στέλνετε φαίνεται κάπως άπαιθαν γιατί ό Καυπών άπάντησε με μιά ιόνη λέξι και όχι με δόκλωση φράσι. Παναγιώτην Παύμαντα-Ίωαννίνου: Λέξεις από τίς πιο γνωστές και πολλές άνοηθόνοαφες συμπληρώνουν τό σταυρολέξο σας. Έγουμε σ'όσα τα σεία τους να δημοσιευθόν. Οδυσσεύς: Σας ευχαριστούμε, αλλά ή διευθύνσις της Dorothy Lamour είνε: 701 N. Palms Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Πέντε ανανώστους. Θεσλίκιν: Τενικοί λόνοι δεν μας έπιτρέπουν να Ικανοποιήσωμε τήν επιθυμία σας. Θα υποσώσ-γασθόντας του στην ακόλουθη διευθύνσι: 'Αλέκον 'Αλεξάνδρην Κινηματογραφική επιειήσεις 'Αν. Ζερός. Ρούβελτ 61. 'Αθην. 'Ιδου και οι τελευταίες απαντήσεις σνετικά με τό βάρος του έλέφαντος, που ήταν 1512 κιλά: 'Ελευθέριος Ποιητικός Σ.Τ.Γ. 919 (1508). Γεωργιος Τσιρονικός Βόλος (1512) Παλαστής (1480). Τάκης Πελαύλας (1497) Νικόλαος Ρίνας (1575). 'Ιωάννης Παναγιωτόπουλος Λάνακα Κύπρου (1509) και Νίκη Κουτσόπουλου 'Ενταύθα (1512). 'Αθανάσιον Τσιρίδην 'Ελευθεοπόλιν: 'Η δοκιμή των Ικανοτήτων σας δεν απέδωκε πολλά πράγματα. Νικόλαον Λουπινάρεν: 139 N. Saltair Avenue, Brentwood, Los Angeles, Calif. U. S. A. Μας είνε άγνωστη ή σημειομή διευθύνσις της Σεσίλ Ρουπύ Σ.ω.τ.ή.ο.ι.ο.ν. Μαυρομυάτην. 565 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Β. 'Ακην Λαζάρου και Ζακύν Μπουταντιάν. 202 Μ. Σ. Β.Σ.Τ. 904. Α. Β. Λαρίσης. Χαράλαμπος Μπαλαμπάν 565 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Β. Νικόλαον Γεωργιάδην. Διηύητιον Μπανιάτην. 'Ιωάννη Λαζάρου και 'Ιωάννην Καλαϊτίαν 186 Μ. Α.Τ. Πλω Σ.Τ.Γ. 911: Δεν ιποσώμεν δυστυχώς να Ικανοποιήσωμε τήν επιθυμία σας γιατί δεν μας επιτρέπεται ή δημοσίευσις άνυάλτων αυτών που είδους όμοις συννά γράψαμε. Βασίλειον Πανκότι. 'Ευνοιά-ποδμε για τίς καλά σας λόνια. 'Ο συνευτεύξας κ. Γ. Λ. είνε έλευθερος αλλά ένει κάποια... φοβία για τό ναύο! Χωρίς ό-μωσ να είνε ισοσύνη

ΤΗΝ ώρα που συζητείτε καθισμένος μπροστά στο γραφείο σας ή που προσπαθείτε να συναρμολογήσετε τις σκέψεις σας, το χέρι σας πιάνει άσυναίσθητα ένα στυλό, ένα μολύβι κτλ. κι' αρχίζει να φτιάχνει διάφορα σχέδια, στα οποία δεν αποδίδετε συνήθως καμμία προσοχή.

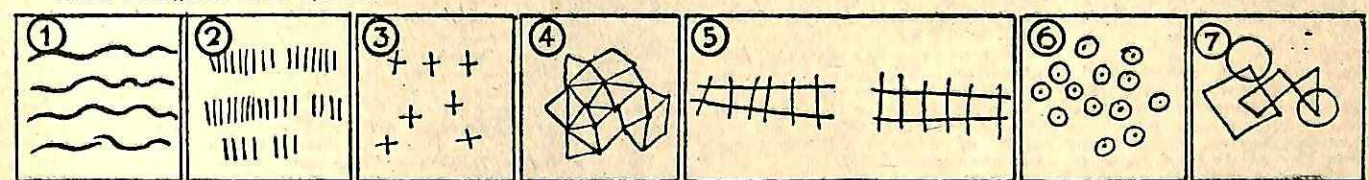
Τί παριστάνουν τα σχέδια αυτά; Σχεδόν τίποτε το ενδιαφέρον! Είναι γραμμές, λουλούδια, καρδάκια, σύννεφα, γεωμετρικά σχήματα ή ζώα, αστέρακια, μουσικές νότες...

Άλλά τα σχέδια αυτά προδίδουν

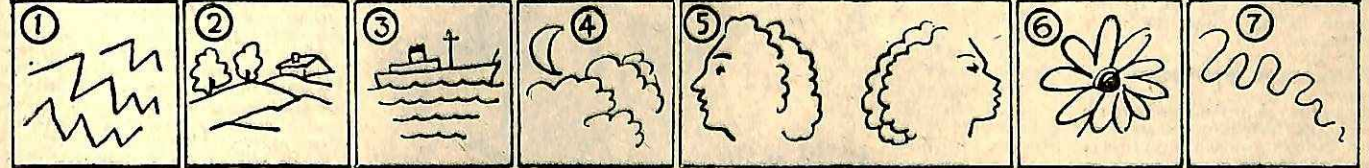

το χαρακτήρα και την προσωπικότητά σας καλύτερα από ό,τι δήποτε άλλο. Γιατί αποτελούν άυθόρμητες εκδηλώσεις, που δεν επηρεάζονται ούτε από τη βέλγη ούτε από τη σκέψη σας. Άντανακλούν, μ' άλλα λόγια, τό βαθύτερο έαυτό σας και σ' αυτό οφείλεται ή μεγάλη σημασία που αποδίδουν σ' αυτά οι σημερινοί ψυχολόγοι.

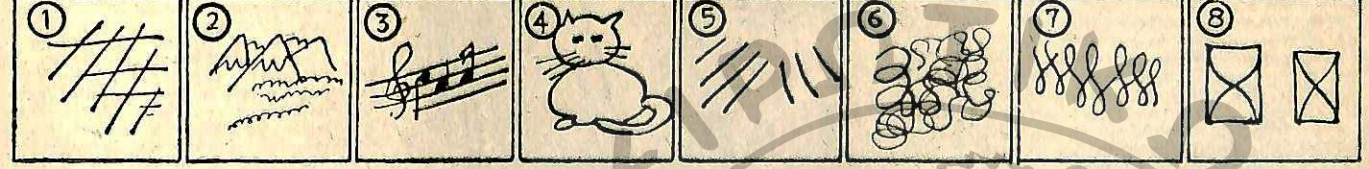
Άλλά να μερικά από τα συνηθέστερα σχέδια που ζωγραφίζουμε σε παρόμοιες περιπτώσεις και οι ενδείξεις που μας παρέχει τό καθένα απ' αυτά:

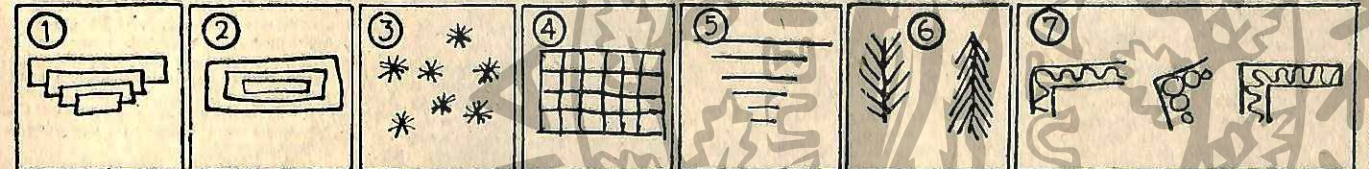
1) Κυματοειδείς γραμμές: Άνάγκη άναπαύσεως και χαλαρώσεως των νευρών. Χαρακτήρ ήρεμος, ισορροπημένος, συμβιβαστικός. Καλλιτεχνικές τάσεις. 2) Καθετες γραμμές: Μία κάποια ενεργητικότητα, με δέσμευση και νευρικότητα. Πνεύμα αντίλογίας, λόγω στενότητας αντίληψης. 3) Σταυροί: Σωματική και πνευματική ισορροπία. Συγκρατείτε τις τάσεις και τις όρμες σας. Μαύρες ιδέες. 4) Στιγμές που συνδέονται με ταξίδια των με γραμμές: Πνεύμα πρωτοβουλίας και προόδου. Καιροσκοπική διάθεση. Σας άρσει πιθανόν τό παιχνίδι. Έχετε τήν τάσι να προσπαθήτε να συμβιβά-

1) Τεθλασμένες γραμμές: Δεν άνέχεσθε τήν αντίλογία. Είσαθε υπερενταθισθός, νευρικός, άναποφασιστός. 2) Σπί-τια και δένδρα στην έξοχή: Δεν σας άσσει ή τέρψη της ζωής. Ποθείτε τήν άνάπασι και τή γαλήνη. 3) Βάρκες, βαπόρια κλπ.: Έχετε κουρασθή από τή ζωή σας. Σας έλκύουν οι περιπέτειες. Άγαπάτε τή θαλασσινή ζωή. 4) Σελήνες, σύννεφα κλπ.: Διάθεσις ονειροπόλος και ποιητική, αλλά και μελαγχολική έπίσης. Σας λείπει ή ζωηρότης. 5) Γυναικεία προφίλ: Άν προέρχεται από γυναίκα: Δεν είσατε καθόλου

1) Γραμμές πολύ έντονες: Χαρακτήρ τυραννικός, που αυτοθαλανίζεται και βασανίζει και τους άλλους, αλλά που είνε ικανός έπίσης για πράξεις ήρωισμού. 2) Σχήματα που έχουν σχέσι με τή συζήτηση: Πνεύμα ζωηρό, εύχερεια να ερμηνεύσετε ένα ρόλο κλπ. Άγαπάτε πιθανόν τό παιχνίδι και τό θέατρο. 3) Νότες μουσική: Τάσις να ξεφυγέτε από τίς συνηθισμένες άσχολίες σας και να διασκεδάσετε. 4) Καρ-κατόρες ζώων: Αίσθησις του κομικού, αγάγη για τά παιδιά, καλλιτεχνικές τάσεις. Πνεύμα που είνε ταυτόχρονα βετικό και μελαγχολικό. 5) Άνιούδες γραμμές: Ένθουσιασμός, καλή υγεία, διάθεσις, όχι όμως σταθερή, ν' άφοσιωθήτε σε μιά προσπάθεια. Κατιούδες γραμμές: Άπογοήτευσις, νευ-

1 και 2) Όρθογώνια σχήματα. Άν τό σχέδιο άρχίζει από τά μικρότερα και προχωρεί προς τά μεγαλύτερα. Φιλοδοξία, αισιοδοξία, διάθεσις άντιμετωπίσεως των έμποδίων, τόσο των έσωτερικών (ψυχικών κλπ.), όσο και των έξωτερικών, πνευματικών πλούτος, τάσις προς τά πράγματα που σπηρίζονται πάνω σε γερές βάσεις. Άν τό σχέδιο άρχίζει από τά μεγαλύτερα και προχωρεί προς τά μικρότερα: Κατέχεσθε από τό αίσθημα τής ασφαλίας και τής ισορροπίας. Τάσις προς τήν άπογοήτευσι, που έ-ξουδετερώνεται, όμως, από τήν ευκρίσια που σας διακρίνει. Άναλυτικό πνεύμα 3) Άστέρια: Άναλυτικό και λεπτολόγο πνεύμα, ένστικτώδης άμυνα, τάσις να ξεφυγέτε από τήν άπαισι-δοξία σας με τή βοήθεια τής τέχνης. 4) Κάγκελλα: Κόπω-σις, που προσπαθείτε να τήν ξεουδετερώσετε. Αισθάνεσθε τήν άνάγκη μιάς ισορροπίας που δεν επιτύχετε ακόμη. Τάσις προς

1) Διάθεσις περίλυπη και απειθαρχη. Έχετε πιθανόν ζωηρό πνεύμα, αλλά οι ιδέες σας είνε υπερδμενές και δεν μπορείτε ν' άφοσιωθήτε σε μιά σοβαρή προσπάθεια. 7) Πολύπλοκες γραμμές: Σας βασανίζει ή αλάνια άναποφασιστικότητα μετά το πάθος σας να ξεφυγέτε από τή σημερινή σας κατάσταση και τής σκέψης του τί πρόκειται ν' άφήσετε πίσω σας. Ισορροπία, αλλά με συχνές άμφιταλαντεύσεις, αγάγη τής άρμονίας, κάποια με-λαγχολική διάθεση. 8) Κλεψύδρες: Διακοσμητική διάθεση. Είσαθε ικανός ν' άφοσιωθήτε σε μιά προσπάθεια, που μπορεί, όμως, να καταλήψη για σας έμμοιη ιδέα και να σας παρασύρη σε ατοπήματα. Έχετε άνάγκη να ξεκουράσετε τό νευρά σας, ρασβεία, άνικανότης για μιά σοβαρή προσπάθεια. 6) Κόμβοι: Διάθεσις περίλυπη και απειθαρχη. Έχετε πιθανόν ζωηρό πνεύμα, αλλά οι ιδέες σας είνε υπερδμενές και δεν μπορείτε ν' άφοσιωθήτε σε μιά σοβαρή προσπάθεια. 7) Πολύπλοκες γραμμές: Σας βασανίζει ή αλάνια άναποφασιστικότητα μετά το πάθος σας να ξεφυγέτε από τή σημερινή σας κατάσταση και τής σκέψης του τί πρόκειται ν' άφήσετε πίσω σας. Ισορροπία, αλλά με συχνές άμφιταλαντεύσεις, αγάγη τής άρμονίας, κάποια με-λαγχολική διάθεση. 8) Κλεψύδρες: Διακοσμητική διάθεση. Είσαθε ικανός ν' άφοσιωθήτε σε μιά προσπάθεια, που μπορεί, όμως, να καταλήψη για σας έμμοιη ιδέα και να σας παρασύρη σε ατοπήματα. Έχετε άνάγκη να ξεκουράσετε τό νευρά σας,

Τυαλίζετε τα παπούτσια σας με ARIZONA Μόνον

Οι θωλάδες της Εφταλίας

Μιά αυτόκτονία

Πρωί-πρωί η Έφταλία με ύφος παλίας τραγουδίστριας βγήκε να δώσει τσι μουτρές και τα χτεσινολογικά χα-
—Αχ! κακά μαντάτα, που να σας τα λέω! φώναξε. Πάνε ένα-ένα ούλα τα καλά παιδιά, ούλοι οι μπαγουκάτοι γαμπροί του μαχαλά μας!
Και εξακολουθούσε με δάκρυα:
—Χτες χάσαμε και το Στάθη!

Κι' ένα γεροντοκό-
ρισσο, που τόν καμφο-
ρεγούσανε, ξεφώνισε:
—'Ηβό συμφορά!...
Πως καλέ και δεν το
πήρα χαμπάρι;
—Πως να το πάρης
χαμπάρι, κόρη μου, α-
φοι ούτε στο' έφημε-
ρίδες το βάλανε, ούτε
προσκλητήρια βγάλα-
νε!...
—Αχ! κρίμα ένα
τέτοιο λεβεντοπαίδο.

Μπούζ κιμπί!...
—Πραγματικά, όσες τόν είδανε, λέ-
γανε πως ήτανε με τα μαύρα του ρού-
χα σαν ένα ψεύτικο πούλυδο!

—'Ο Θεός, κερά Φαλίνα μου — ξε-
φώνισε αγανακτισμένη η γεροντοκόρη
— τώρα τελευταίος δεν ξέρει τι κάνει,
ξεκούτιανε! Γιατί καλέ τέτοια γκιου-
ζελίμ νιάτα;...

—Μά δεν τόν ξέρεις πως πάντα αύ-
τη η ηλικία είναι η πιο πίζουλη κι' έ-
χουμε φόβο τα παλληκάρια μας; Έγώ
η καυμένη φώναξα τση μάνας του...
Μάλλιασ' η γλώσσα μου να τση λέω:
«Πρόσχε, κερά μου, τόν Στάθη σου!»
Αυτά τα γλέντια, τα πάρτυ, τα μπαί-
νιζ, οι ταβέρνες και τα ξενύχτια, δεν
μ' άρεσουν. Θα τόν χάσης!... 'Η πα-
ροίμια λέει:

«'Οποιος τη νύχτα περπατεί
λάσπες και κακά πατεί»

—Σκέψου τώρα εκείνη την καυμένη-
την μάνα του που τόν είχε ένα και
μοναχό, έκανε η γεροντοκόρη.

—Είναι αξιολύπητη η έρση — είπε
η Έφταλία με μια προσποιητή θλίψη.
Τα ξεφονιά τση τσι πέτρες ραΐσανε!
«Στάθη μου, γιατί να μού το κάνης
αυτό; Γιε μου, που μ' αόνηεις;» 'Η-
κλαίει, τάρραζε, σπάρραζε, τόν ταμπάνι
ήτρωσε με τα κρέατα τση... Μά τού
κάκου! Τώρα είναι πολύ άργα... 'Ε-
κείνος πάει πιά.

—Βέβαια, δεν άκούει, ούτε θάρρη
πίσω!...

Κι' η Έφταλία, πάντα γλωσσού και
φαρμακώστομη συνέχισε:

—'Αλλά εδώ που τα λέμε, τόν παλ-
ληκάρη ήσυχασε, γλύτωσε μιά και κα-
λή από κεί μέσα.

Και πρόσθεσε εμπιστευτικώς:

—Είχε λένε ένα πικρό χαμόγελο στα
χειλάκια του. 'Ηγυρε παραπονεμένος.

—Γιατί καλέ; ρώτησε περιέργη η
γεροντοκόρη.

—Γιατί ούτε τόν διάκο πήρανε, ούτε
τόν ψάλην... Τούχανε, ένα μοναχά πα-
πά που διάβαζε φουρ-φουρ λές κι' εί-
γε μπροστά του κανένα κακούργο, κα-
νένα σιργουνεμένο...

—Μά, καλέ Φαλίνα, μ' αυτό πούκα-
νε ν' αυτόκτονήσει, δεν έπρεπε ούτε να
τόν κηδέυουμε! Είπε κακούργος!

—Μωρή — ξέσπασε τότε η Έφτα-
λία — ούτε αυτόκτονήσει, ούτε τόν κη-
δέψανε. Λάθος κατάλαβες... Τόν παν-
τρέψανε!

Και κύτταζε τη γεροντοκόρη μ' ένα
είρωνικό έκδικητικό βλέμμα.

ΣΩΚΡ ΡΩΝΑΣ

ο βασανιστής του Καραμπέτ

ΚΑΖΑΝ

'Ηλίας Καζάν μεγάλο ισχυροθέτη είναι, α-
μα από Χόλλυγουντ 'Αθήνα ήρθε. 'Εφημερίδες
εδιάβασα, φωτογραφία είδα, 'Ηλίας Καζάν,
κουζούμ, 'Ιστανμπούλ είναι. Ταβέρνα έμπηκε,
ρακί, παστουρμά εξήγησε. 'Όλο τόν κόσμος θαν-
μασμένο εκάνει, εφημερίδες γράφουν, αριστο-
κρατία-μαριστοκρατία, κορίτσια, ύναικες, όλο τόν
κόσμος άμάν 'Ηλίας Καζάν θέλουν να ιδούνε.
—Άκουσε, γαβρουμ, στο φίλος τόν 'Αντι-
νάκη, λέω, φωτογραφία είδα, άμα 'Ηλίας Κα-
ζάν πολύ μού όμοιάζει. 'Ιστανμπούλ είναι, 'Ι-
στανμπούλ είμαι, ρακί-ούζο πίνει, ούζο-ρακί πί-
νω, παστουρμά φιλιάν φιστίκι. Χόλλυγουντ-Μολ-
λυουντ ντέν ήμπορώ να πηγαίνω. Γιατί να μόν
παραστήσω στο 'Αθήνα τόν 'Ηλίας Καζάν; Κό-
σμος εντά πολύ τσελλός είναι, αριστοκρατία,
ύναικες, κορίτσια-κορίτσια χίτες τίποτε ντέν ι-
δέλουν. 'Αμα 'Ηλίας Καζάν άκούνε επάνω
τόν πέφτουνε.

Τόν φίλος μου τόν 'Αντινάκη πολύ διάβολος
ένεται. Τσαμπουκ-τσαμπουκ μηχανή καταλαβαί-
γει, άμείσως λέει, στημένη να ένεται. Στο
Κολωνάκι θα πηγαίνουμε και ιγών περίπατος θα
εκάνω και εκίγους θα με ιδέλη και άμείσως
φωνή βγαλμένο ν. εκάνη:

—'Ο Καζάν! 'Ο Καζάν!

Νά δούμε τι θα ένεται. 'Εμένα ό,τι λέει πολ-
λύ μού ήρσει και άμείσως Κολωνάκι πηγαίνου-
με. Μαλλιά μου χτεσισμένος εκάνω, χωρίστρα-
μωρίστρα, πονχιασάμ, γαράδα άμερικάνικη,
ιδίος τόν 'Ηλίας Καζάν ένομαι. Σιγά-σιγά περ-
πατημένος ένομαι, ματιές μου εδώ ρίχνω, εκί-
ρίχνω, ιδρόμους κυτταμένο εκάνω, αντιρώπους,
ύναικες, ίσιπία, πολυκατοικίες-μολυκατοικίες,
σε όλα μάτια μου ρίχνω γαβάζ-γαβάζ πηγαίνω.
Τόν φίλος μου τόν 'Αντινάκη μπροστά πηγαί-
νει, ύστερα σταματημένο ένεται, έμένα κυττα-
μένο εκάνει, φωνή βάζει:

—'Ο Καζάν! 'Ο Καζάν!

Βαί-βαί, τι είναι. 'Αμέσως τόν κόσμος στα-
ματημένο είναι, όλοι κυτταμένο με κάνουν:

—Μά είναι ο Καζάν;

—Είναι! Είναι!...

—Γιατί ήρθε στο Κολωνάκι;

—Φαίνεται ότι θέλει να γυρίση ταινία.

'Εγώ χίτες σημασία ντέν δίνω, μόνο σιρο-
μπουλά κορίτσια γιανά-γιανά κυττάζω, ύστερα
μάτιας μου σηκώνω, πέρα κυτταμένο εκάνω,
περίπατος μου εξακολουθημένο ένεται.

Ενα σιρομπουλά κορίτσι πλησιασμένο εκά-
νει:

—Είστε ο κ. Καζάν;

—Μάλιστα, ντεσποτίνα...

—'Ω! Χαίρω πολύ. Χαίρω πάρα πολύ.

Χεράκια μου παχυλό άπλωμένο εκάνει, γε-
ρούκλα μου άπλωμένο εκάνω, ωραίο χεράκι
σφίγγω:

—Τί ώρα κορίτσια στο 'Αθήνα είσαστε.

'Εγώ από σάς να παίρνω στο Χόλλυγουντ.

Άμάν κουζούμ. Κουδέντα μου άκούνε, όλα
κορίτσια τσεγγουνε, συλλαλητήριος ένεται:

—Κύριε Καζάν! 'Ενα αυτόγραφο!

—'Όλα τα ώρα κορίτσια επάνω μου σιρι-
μωμένα ένονται, χεράκια τους άπλωμένα έ-
κάνουνε, ίσιπία επάνω μου άκουμπισμένα έν-
ονται, καρνιά μου πάτ-κιοτ κάνει, μαλλά-
κια χαϊδεύω, μπρετσάκια χαϊδεύω, μιστίσες
χαϊδεύω, άμάν όλα τι ώρα πού είναι επάνω
όλο περισσότερο σιριμωμένο ένονται:

—Αχ, κ. Καζάν! 'Ενα αυτόγραφο!...

—Αχ, κ. Καζάν! 'Ενα αυτόγραφο!...

Χαρτάκια, μολύβια μόν δίνουνε άμμα εγώ
χίτες χαρτάκια, μολύβια ντέν πιάνω, ό,τι άλλο
μπροστά μου βρίσκω πιασμένο εκάνω.

—Α, τι πονηρός πού είναι ο Καζάν.

Και χλί έλανε από εντά και χλο έλανε
από εκί τόσο εγώ ώραία πράματα πιασμένα
εκάνω. 'Υστερα όμως, ένα αυτόγραφο πιάνω
και άφηρημένος ένομαι, απάνω «Καραμπέτ»
γραμμένο εκάνω.

—Καραμπέτ;

—Βρέ τόν άτιμο! Είναι ο Καραμπέτ τού
«Οθασανού»!

Τσαντάκια-μαντάκια, βροχή στο κεφάλι μου
ιπέφτουνε. Μούτρας μου μυϊκή μαρέν είναι,
'Αμα ίσχαριστημένος είμαι! Γιάσασιν 'Ηλίας
Καζάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Φως!

Βάλτε κανένα φως της προκοπής, κύ-
ριε Βαγγέλη και κυρία Κατινίτσα μου.
Βάλτε κανένα φως ανθρώπινο λέω, κα-
νένα φως που να είναι φως έννοιο, άν θέ-
λετε να μ' έννοήσετε. Κι' έπειτα λάβε-
τε τήν τολμή να με καλέσετε στο σπίτι
σας, γιά να περάσουμε, λέει, τη βρα-
δυά! Γιατί, δυο φορές που ήλθα έν ο-
λω, μελαγχόλησε η ψυχή μου έως θανά-
του!

Μά σπίτι είν' αύ-
τό, κύρ-Βαγγελάκη
μου και κυρά Κατι-
νίτσα μου, η φωλιά
τού σκότους; Πού
στό διάβολο πήγα-
τε και ξετρυπώσα-
τε αυτούς τούς λαυ-
πτήρες τών δέκα
πέντε κηρίων, που
βάλατε στό ρημαδί
σας; Τών δέκα πέν-
τε κηρίων, λέω!
—'Αν άκούστηκε πο-
τέ, κοτζάμ δωμάτια, να φωτίζονται με
τέτοια φώτα, που θα έπρεπε να καταρ-
γηθούν διά νόμου.

Πως είπατε; Κάνετε οικονομία στο ή-
λεκτρικό; Τόν ξέρω μωρέ. Ξέρω τήν σπαγ-
γοραμένο είσαστε κι' οι δυο, ξέρω ότι
βγάλετε κι' από τη μιλιά ξύγκι. 'Αλλά,
τουλάχιστον, μην καλήτε κι' ανθρώπους.
Καθίστε μοναχό στο ρημαδί σας, σβύ-
στε κι' αυτά τα λαμπάκια τών δέκα πέν-
τε κηρίων, γιά να χέσετε περισσότερη οί-
κονομία και απολαύσατε τόν άδυσσαλέον
σκότος. 'Αλλά τί σας φταίει ο άλλος,
να στραβώθω;

Δυο φορές ήρθα όλες κι' όλες στο
σπίτι σας και μαύρισε η ψυχή μου από
τήν άπελπισία. Σκοτάδι και μαυρία.
Και μιά λαμπίτσα τών δέκα πέντε κη-
ρίων να φωτίζε, τάχα, δολοκλήρη σάλλα!
Και μού παραπονοιάσατε πως δεν με
βλέπετε! 'Αυ και να ξαναθώ, μω-
ρέ, πως να με δήτε; Μόνω ψηλαφητά
μπορείτε να λάβετε είδηση τής παρου-
σας μου, που να πάρω ο διάολος!

Πως ζήτε μωρέ, εκεί μέσα και δεν ά-
γριεύετε; 'Αλλά και μήπως δεν έχετε ά-
γριεύει; 'Όλο καταστροφές είσαστε, ά-
μίλητοι και θλιβεροί, συνοφρυωμένοι και
άγλαστοί, σαν επίσημη εκπροσώπηση
τού πένθους. Και δεν καταλαβαίνετε
πως όλ' αυτά είναι άποτελέσματα τού
σκότους μέσα στο όποιον κυκλοφορείτε.
Είδα τόν λογαριασμό τής μηνιαίας κα-
ταναλώσεως. 'Εξη χιλιάδες ηλεκτρικό τόν
μήνα!

'Ανάψτε τα φώτα μωρέ. Βάλτε λαμ-
πες τών εξήντα και τών εκατό, βάλτε
κανένα πολυφωτό, να ξεχυθί τόν φως, να
λάμψη τόν σπίτι και οι σκοτεινές και πε-
ρίλυτες φάτσες σας. Φως, μωρέ, να χα-
ρή και ν' αναγαλιάσει η σπαγγοραμένη
ψυχή σας.

Τί είπατε κύρ-Βαγγέλη μου; 'Ότι
κάνετε οικονομία ρεύματος, γιά τόν γενι-
κό καλό, έπειδή η εταιρεία συνιστά πε-
ριορισμούς; Σε ποιόν τα λές αυτά, κύρ-
Βαγγελάκη μου; 'Αμ δεν σε ξέρω κι',
άπ' τήν εποχή που δεν είχαμε περιορι-
σμούς; Δεν σε ξέρω από προπολεμι-
κός; Τόν φως βρέ είναι πολιτισμός.

Βάλε πολλές λαμπες και πολυφω-
τό και πληρώνω εγώ τόν λογαριασμό,
μωρέ! 'Αλλά που τολμάς να βάλης, που
θα τρέμη τόν χέρι σου, όταν γυρίζη τόν
διακοπτή. Λοιπόν, όχι. Δεν θάρρω. Και
όχι μόνω δεν θάρρω, αλλά δεν θέλω και
να ξαναγινώσκω τήν θλιβερή φάτσα σου,
ούτε έν ήμερα! Γιατί μού θυμίζει τόν
σκοτάδι και τή μελαγχολία. 'Αιντε,
λοιπόν. Πάρε τήν προσκλησί σου και
τράβα στο καλό. Πού να μού γαλήτε και
οι δυο, τέκνα τού ερέβους και τής ά-
βύσσου! Ούστ!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Ο ιδιαιτικός ντεκτεκτίβ Ούλ-
λιαν Ντάφ αναλαύδανε να φω-
τογραφείση τή γυναικα κάποιου
Μόσκαν, ενώ θα δίνη νόματα σε
κάποιον εκδιστή στο σπίτι της.
Μόλις τοβάρει τις φωτογραφίες,
τόν γυτπάει κάποιος και τού
παίρνει τή μηχανή. 'Η νέα και
ωραϊοτήρη γυναικα τού λέει ύστε-
ρα πως δεν είναι σύζυγος τού Μό-
σκαν, αλλά λένεται 'Ανναμπελ
'Ηνγκλις. 'Εκείνος τής υπόσεται
να πάσ πίζω τις φωτογραφίες.
Πού τήν εκθέτουν, και να τής τις
έπιστολές. Καθώς φεύγει όμως,
βοϊσκει νεκρό τόν άσανόον τόν
εκδιστή Λέει στην 'Ανναμπελ
πως μπορεί να ένογοποιηθί γιά τόν
φόν. Κι' αναλαύδανε να τή βο-
θήση να εξαφανισούν τόν πτώμα.
'Εκείνη προσπαθεί να τόν σπην-
νέψι με ώμη ποικλητικότητα και
θυμώνει μαζί του γιατί τήν άπο-
κούς. Βάζουν τόν νεκρό μέσα σ'
ένα παπούλο και τόν κούδουν με-
σα σ' ένα μνήμα κάποιου άπομέ-
ρου νεκροστοφείου. Γυρίζοντας στο
σπίτι του, ο Ντάφ βοϊσκει να
τόν περιμένουν τρεις άνδρωτοι
τού Μόσκαν που τόν έπάρη τή
φωτογραφική μηχανή του, κι' ό-
ταν τούς λήπ πως δεν τήν ένε-
τόν τασκίζον στο έύλο και τόν
άφινουν μισοπεθαμένο. 'Ο φίλος
τού δημοσιογράφος Μάκ Γκούι
κι' η γυναικα του 'Αλις τόν
παίρνουν στο σπίτι τους και τόν
περιποιούνται, γιά να συνέλθι.
'Ο Μάκ Γκούι μαζεύει πληροφορίες
γιά τήν 'Ανναμπελ: Είναι κό-
ρη γνωστοτάτου πολιτικού και ύ-
πευδανόν τής ήθικης. Ένει όμως
εξοκείλει ντροπιάζει τόν όνομα
τού πατέρα της και άπειλεί τή
σταδιοδρομία του με τή σκάνδα-
λά της. 'Ο Μόσκαν ένε ιδιοκτι-
της ύπόπτων κέντρων και άνα-
ζητεί ένα όπλο κατά τού 'Ηνγ-
κλις γιά να υπ υποθή εκείνος να
τόν πολέμησι. 'Ο Ντάφ μαθαί-
νει τή διεύθυνσι τού εκδιστού
Κάτλεϋ και πηγαίνει στο σπίτι
του να κινή μιά έρευνα. 'Εκεί συ-
ναντά τήν 'Ανναμπελ που άνει-
ται να τού πη τόν λόγο τής έπι-
σκέψεως της.

5ον

Τήν 'Ιδια έρευνα έ-
καμε ύστερα και στην
κουζίνα. Δίχως να ξέ-
ρη ακριβώς τί ζητού-
σε, έλπιζε να βρή μιά κάποια
ένδειξι. Τού κάκου όμως.
—'Όταν βγήκε άπ' τήν κου-
ζίνα κι' είδε τήν 'Ανναμπελ,
ζάρωσε τιά φρύδια του. 'Εμε-
νε ακίνητη στην πολυθόνα της,
αλλά η προσποιητή ήρεμία της
και τόν έπιτηδευμένο χαμόγελο
της τού γέννησαν τήν ύπόνοιαν
ότι είχε σηκωθεί από κεί στο
διδαστήριό της άπουσία του.
—Βρήκατε τίποτε; έσπευ-
σε να τόν ρωτήση.
—'Όχι ακόμα. Ψάχνω δ.
μω... άπάντησε εκείνος, κι'
άρχισε να κινή τόν γύρο τού
δωματίου.
'Η 'Ανναμπελ σηκώθηκε άπ'
τήν πολυθόνα.

'Η 'Ανναμπελ τούρριξε μιά
μανιασμένη ματιά, πάνω άπ'
τόν ώμο της.

—'Όχι εδώ μέσα, άπάντη-
σε. Μπορούμε να κουβεντιάσου-
με πίνοντας ένα καφέ.

Μά ο Ντάφ τήν πρόλαβε
κι' ακούμπησε τήν πλάτη του
στην πόρτα.

—'Όχι, εδώ θα μιλήσου-
με! δήλωσε έπιτακτικά.

'Η 'Ανναμπελ άνασκήωσε
τούς ώμους της και στάθηκε
μπροστά τού τραπέζι.

—'Ας είναι. Σας άκούω...

είπε.

Θάθελα να καταλάβετε
κάτι, μιά γιά πάντα. 'Απ' τήν
άρχη αυτής τής ιστορίας, δεν
πάφατε να φέρνεσθε ήλθια.

Καιρός είναι πιά να νιώσετε
πως είμαστε κι' οι δυο εκτε-
θειμένοι σε μιά ύποθεσι δολο-
φονίας! 'Εσείς κινδυνεύετε να
καθήστε στην ηλεκτρική καρέ-
κλα κι' εγώ να με κλείσουν
στο φρέσκο ως συνένοχο σας.

Κι' όμως δεν φαίνεσθε να δι-
νετε πεντάρα! Θα ξυπνήστε
καμιά φορά, διάβολε!...

'Η 'Ανναμπελ χτύπησε χά-
μω τόν πόδι της με πείσμα.

—Τα ξέρω, όλ' αυτά! Για-
τί μού τα λέτε; φώναξε.

—Ξέρετε όμως ακόμη, ότι
μού κρύβετε κάτι τι. Δεν θα
μ' ένοιόζει καθόλου, άν ήμουν
άμέτοχος σ' αυτή τήν ιστο-
ρία. 'Αν όμως σας τσακώσου-
νε, θα βρεθώ κι' εγώ μπλεγμέ-
νος. 'Εχω εξ άλλου να κα-
νονίσω ένα μικρό λογαριασμό
με τόν Μόργκαν! Θέλω νάμαι
καλός μαζί σας, αλλά σας
προειδοποιώ, ότι, άν μού άρ-
χίστε τα κόλπα, θα τρίξω κι'
εγώ τα δόντια!

—'Αφήστε με να βγώ! εί-
πε ξαφνικά η 'Ανναμπελ, με
φωνή κοφή.

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

—'Ακούστε, θεότρελλη!
'Ενα μέσο μόνον υπάρχει γιά
να βγίτε από δώ μέσα: να
μηνίσετε τις φωνές. Θα μαζευ-
τούν τότε οι αστυνομικοί, θα
σας άνακρίνουν... και θ' αναγ-
καστήτε να τούς εξηγήστε τί
μαγειρεύετε εδώ και πού βρή-
κατε τόν κλειδί γιά να μπη-
τε. 'Επειτα θα ψάξουν γιά τόν
Κάτλεϋ. Κι' άν τόν βρούν, τί
θ' άπογινείτε;

'Η 'Ανναμπελ τόν κύτταζε
πιστεύω και τί δεν πιστεύω

με ύφος συλλογισμένο, κι' ένα
χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα
χείλη της.

—Καλά, αφού είν' έτσι, άς
κουβεντιάσουμε, είτε.

—Τή μιά στιγμή είσαστε
ζορική και τήν άλλη γίνεσθε
μολακή σαν άρνάκι. Τί τύπος
είσαστε σείς, τελοσπάντων!...

Μά με μένα δεν περνούν αυτά
τά κόλπα! 'Ηρθατε εδώ να
ψάξετε γιά κάτι τι. Αυτό τόν
κάτι τόν βρήκατε, και τώρα θα
μού τόν δώσετε!

'Η 'Ανναμπελ σταύρωσε τα
πόδια της, ανέβαζοντας τή
φούστα της πάνω άπ' τα γό-
νατα. 'Ο Ντάφ δεν μπόρεσε
να μή θαναμίσω τόν θέαμα...

—Τα ξέρετε όλα, τέλος
πάντων! τού είπε. Ναι, έχετε
δίκην, ήρθα εδώ γιά να βρω
κάτι... Πρέπει να σας τα διη-
γήθώ όλα;

—Καταλαβαίνετε πως δεν
γίνετα διαφορετικά, είτε ο
ντεκτεκτίβ, χαμογελώντας.

'Η 'Ανναμπελ κύτταζε τα
νύχια της.

—Φάνηκα άνόνη... άρχι-
σε. Μά ήταν πολύ φυσικό να
θελήσω να κρύψω τόν μουτικό
μου... Θα μαντεύατε σίγουρα
πως σας είπα ψέμματα, όταν
σας βεβαίωσα, ότι έγγραφα ένα
βιβλίο.

—'Αν ξέρατε όσα ξέρω ε-
γώ, δεν θα ξανααφέρατε καν
αυτό τόν χονδροειδέστατο
ψέμμα...

'Ο Κάτλεϋ μ' εξεβίαζε,
πρόσθεσε η νέα γυναικα με
φωνή κουρασμένη. Τού πλήρω-
σα μεγάλα ποσά... Είχα κά-
μει κάποια βλακεία, κι' ο Κά-
τλεϋ τόν ξέρε. 'Αν μιλούσε,

έγω, αλλά τί θα πιστέψω το δικαστήριο.

— Η "Ανναμπελ" έκαμε σιγά-σιγά το γύρο του δωματίου, αγγίζοντας με το δαχτυλίδι της τα διάφορα έπιπλα.

— Ο Κάτλεϋ ήταν ένα κτηνός, εζήγησε. Με ύποχρεώνε ναρκωμαι να τον βλέπω και με είδοποιούσε κάθε φορά που τούρχόταν κέφι. Γι' αυτό έλ-λωστε έχω το κλειδί του. Η-ξερα πως είχε στα χέρια του μια απόδειξη αυτού που είχα κάνει. Μόλις, λοιπόν, τον σκό-τωσαν, ήρθα εδώ για να φά-ξω να τη βρω. Αυτή είναι όλη η αλήθεια. Με πιστεύετε τώρα;

— Πολύ διασκεδαστικό το παραμύθι σας! είπε ο Ντάφυ χαμογελώντας.

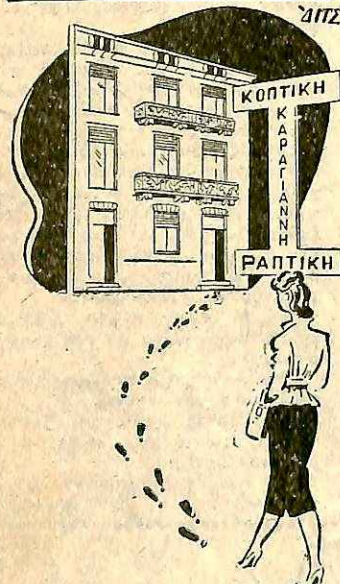
— Η νέα γυναίκα έπεσε σε μια πολυθρόνα κι' έκραυγε το πρόσωπό της στα χέρια της.

— Είμαι τόσο δυστυχισμέ-νη! είπε με ραγισμένη φωνή. Φανήτε καλός μαζί μου, σας ίκετεύω!...

— Ο Ντάφυ κάθισε στο μπρά-τσο της πολυθρόνας της και της είπε ήσυχα:

— Όταν πήγατε πρό όλί-γου στο κομπινέ, κρύφα κά-τι τι μέσα στα ρούχα σας ή κάπου άπάνω σας. Πηγαίνετε, λοιπόν, να το ξαναβγάτε και φέρετε μου το.

— Δεν έχετε το δικαίωμα

Τα ίχνη για το μέλλον
και την αποκατάσταση
μιάς νέας όδηγούν
στον Οίκο

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Αικ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ

των Σχολών των Παρισίων

GUERRELA VIGNE-ECOLE PIGIER

Ακαδημίας Κοπτικής

DAIDOU FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54-Τηλ. 33-398

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μπουμπουλινάς

και Πλάτωνος

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75, Τηλ. 55-638.)

να μου το ζητάτε! πρόφερε ξερά ή "Ανναμπελ. Είπε κάτι ατομικό μου, που δεν σας άφορα:

— Ο ντέτεκτιβ τή χτύπησε φι-λικά στον ώμο, λέγοντας:

— Έμπρός, κάνετε γρή-γορα...

— Εκείνη σηκώθηκε και τον κίτταξε με μανία. "Ο ντέτε-κτιβ τή βρήκε πολύ έλκυστι-κή, μ' αυτή την έκφρασι...

— Βαρέθηκα πιά! του φώ-ναξε. Σας είπα όλη την αλή-θεια και δεν έχω τίποτε να σας δώσω. Με καταλάβατε;

— Ο Ντάφυ έμεινε καθισμέ-νος στο μπράτσο της πολυ-θρόνας, ξαρώνοντας τα φρύ-δια του και δαγκώνοντας τα χείλη του. Την κίτταξε στα μάτια και πρόφερε σοδορά:

— "Ισως δεν με καταλάβα-τε, σεσί! Θέλω να μου δώ-σετε αυτό που βρήκατε εδώ. Δεν δέχομαι άντιρρήσεις!

— Η "Ανναμπελ θέλησε ν' ά-παντήσει, αλλά τή δέκοψε έ-κείνος με μια χειρονομία:

— Αφήστε τα περιττά λό-για! "Αν δε μου το δώσετε με το καλό, θα το πάρω με το ζόρι. Τί προτιμάτε;

— Η "Ανναμπελ όπισθοχώρη-σε σιγά-σιγά προς την πόρ-τα. "Ηταν φανερό πως άρχισε να φοβάται. "Ο Ντάφυ την πρόλαβε τή στιγμή που άκουμ-πούσε το χέρι της στο πόμο-λο. Τούδωσε τότε μια γροθιά στη μύτη. "Ο Ντάφυ έτριψε έ-λαφρά τή μύτη του, βεβαιώ-θηκε πως δεν είχε ματώσει, και είπε σαρκαστικά:

— Αφού θέλετ' έτσι, θ' άλ-λάξω φύλλο!

Καθώς έπιχείρησε να τον ξαναχτύπηση, τής άρπαξε το χέρι στον αέρα. Η "Ανναμπελ ρίχτηκε πάνω του. Για μια στιγμή, είδε κι' έπαθε ο Ντά-φυ για να προστατέψη τα μά-τια του απ' τα νύχια αυτής της μαινάδος, που δάγκανε, γρατσούνιζε και πάλευε λυσ-σασμένα. Κατάφερε, όχι χωρίς κόπο, να τή γυρίση ανάποδα, τής σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και συγκράτησε τους καρπούς πίσω απ' την πλάτη της.

— "Υστερα, κρατώντας την έ-ται, τή έσπρωξε μέσα στην κρεβατοκάμαρη και τήν έρρι-ξε προύματα πάνω στο κρε-βάτι.

— Δαιμονισμένη! τής είπε, λίγο λαχανιασμένος απ' τήν πάλη. Θα μ' άκούστε ή πρέπει να θυμώσω;

— Σας συχαίνομαι! ούρ-λιασε εκείνη, με φωνή πνιγμέ-νη απ' το μαξιλάρι.

— Λίγο με νοιάζει!...

— Η "Ανναμπελ έμεινε άμίλη-τη μερικές στιγμές, κι' επί τέλους, είπε:

— Καλά, σας το δίνω!

— Έχω το λόγο σας;

— Μα ναι, ναι, κτήνος!...

— Ο Ντάφυ τήν άφησε έλεύθε-ρη, αλλά τήν άνακάθισε στο κρεβάτι. "Ηταν χλωμή και τα μάτια της έλαμπαν από μίσος. Του έκανε έντύ-πωσι σε ποιο σημείο μπορού-σε να γίνη κακή, κι' ένοιωσε ξαφνικά να χάνν το κέφι του.

— Βγήτε έξω, του είπε έ-κείνη. Πρέπει να γδυθώ.

— Ο ντέτεκτιβ κούνησε το κε-φάλι του.

— Ξερετε καλά πως δεν σας έχω έμπιστοσύνη, άπάντησε.

— Αφήστε τα παιδιαρίσματα!

— Εκείνη πήδησε όρθια, με τα μαλλιά της άνακατα και το πράσινο μεταξωτό φόρεμά της τσαλακωμένο. Τούρριξε μια ά-γρια ματιά και δήλωσε:

— Δεν έννοώ να γδυθώ μπροστά σ' ένα τέρας σαν έ-σας!

— Ο Ντάφυ πήγε ως τήν πόρ-τα, τήν κλείωσε με δυο stro-φές κι' έβαλε το κλειδί στην τσέπη του.

— Μπα, μπα! είπε ειρωνι-κά. "Ω, τή σιγανοπαπαδί-τσα!... Αφού με ντρέπεσθε, θα κίτταζω άλλου. Μα να κά-νετε γρήγορα!

— Σταθηκε μπροστά στο πα-ράθυρο, κυττάζοντας έξω. Σε μερικές στιγμές, όμως, άκου-σε ένα έλαφρό θόρυβο και γύ-ρισε απότομα. Η "Ανναμπελ βρισκόταν πίσω του, κρατών-τας απ' το λαιμό μια άδειανη καράφα. Το μίσος που ύπήρχε στη ματιά της, τον έκαμε ν' άνατριχιάσει... Γλύστρησε δί-πλα, για ν' άποφυγή το χτύ-πημα. Κι' ή καράφα βρήκε τον τοίχο, έσκισε το χαρτί της ταπεταρίας και κομματιά-στηκε.

— Η "Ανναμπελ ήταν παρα-μορφωμένη απ' τή λύσσα, ά-φριζε κι' έδριζε χυδαϊότατα. "Ο Ντάφυ έκαμε δυο βήματα πίσω. Εκείνη τον άκολουθούσε,

— "Ο ντέτεκτιβ δεν έχασε και-ρό για να το εξέταση άμέσως. Τόβαλε στην τσέπη του, δι-ώρνωσε τα ρούχα της κι' έ-φυγε.

— Ενώ περίμενε το άσανσέρ, άφουγκραζόταν μήπως άκούση κανένα θόρυβο απ' το διαμέ-ρισμα. Μόνον όταν βρέθηκε στο δρόμο, άνάσανε έλεύθερα.

— Μια μακριά Πακάρ, σταμα-τημένη δίπλα στο άντικυκλό-πεδορόμιο, τράβηξε τήν προ-σοχή του. "Ηταν άδειανή. "Ο ντέτεκτιβ τήν άναγνώρισε: "Η-ταν ή ίδια που είχε παρακα-λούησει το ταξί του. Και ά-νηκε στην "Ανναμπελ "Ην-γκλίσ!

— Η ιστορία άρχισε να περι-πλέκεται... "Ο Ντάφυ προχώ-ρησε λίγο πεζή, ύστερα στα-μάτησε ένα περαστικό ταξί κι' έδωσε στο σωφέρ τή διευ-θύνη του σπιτιού του Μάκ Γκούρ.

— Αφού κάθισε άνετα μέσα στ' αυτόκινητο, έβγαλε το καρνέ απ' τήν τσέπη του και το ξεφύλλισε. Οί σελίδες του ήσαν σκεπασμένες μ' ένα λε-πτό και πυκνό γράψιμο. Δεν περιείχε, παρά μόνο όνόματα και διευθύνσεις, κι' άπέναντί τους μια σειρά από μικροσκο-πικούς αριθμούς.

— "Ο Ντάφυ διάβασε όλα άνε-ξαιρέτως τα όνόματα, με τήν έλπίδα να βρή μια κάποια έν-δειξη. Αφού έφτασε στην πέμ-πη σελίδα, άντελήφθη ξαφνί-κά, ότι είχε μπροστά του ένα όνομαστικό κατάλογο τής κα-λύτερης κοινωνίας τής Νέας "Υόρκης.

— Διάβαζε τα γνωστότερα ό-νόματα: συζύγων τραπεζίτων, χρηματιστών, θυγατέρων έκα-τομμυριούχων, διασημών ήθο-ποιών και των δυο φύλων, δυο τριών δικαστών... Δεν ύπήρχε ώστόσο πουθενά το όνομα τής "Ανναμπελ "Ηνγκλίσ.

— "Ο Ντάφυ έξυσε το κεφάλι του μ' άμνηχανία. Σκέφθηκε πως το κλειδί του αινίγματος βρισκόταν ίσως στους ώρι-

— άνοιγοκλεινοντας σπασμωδικά τις γροθιές της, τόσο που ά-σπριζαν οι άρθρώσεις απ' το σφίξιμο.

— Χύμηξε πάλι πάνω του, σαν να τήν είχε σπρώξει ένα έλα-τήριο. Λίγο έλειψε να χάσει ο Ντάφυ τήν ίσορροπία του, ενώ συγχρόνως ένοιωσε ένα σου-θλερό πόνο: "Η "Ανναμπελ τούσφιγγε το λαιμό, χώνοντας τα νύχια της στη σάρκα του!

— Τή χτύπησε τότε στη γω-νιά τής μασέλας, μετρίζοντας κάπως τή δύναμη τής γροθιάς του. Εκείνη κλονίστηκε, έπε-σε γονατιστή, προσπάθησε μά-ταια να συγκρατηθή απ' το σκακάκι του και σωριάστηκε κάτω.

— "Ο Ντάφυ άποτραβήχτηκε λίγο, έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε μ' έπιμέλεια τīs φούχτες του. "Υστερα έσκυψε, άνασήκωσε τή νέα γυναίκα, που άνάπνεε λαχανιασμένα, με τα μάτια κλειστά, και τήν έά-πλωσε στο κρεβάτι. Αφού βε-βαιώθηκε πως είχε λιποθυμή-σει, άρχισε να τή ψάχνει.

— Εύρισκε άνανδρο αυτό που έκανε, αλλά συνέχισε τήν έ-ρευνα, ώσπου βρήκε επί τέλους ό,τι ζητούσε: ένα μικρό καρ-νέ, δεμένο με κόκκινο δέσμα.

— Η νέα γυναίκα τόχε κρύψει μέσα απ' τον κορσέ της.

— "Ο ντέτεκτιβ δεν έχασε και-ρό για να το εξέταση άμέσως. Τόβαλε στην τσέπη του, δι-ώρνωσε τα ρούχα της κι' έ-φυγε.

— Ενώ περίμενε το άσανσέρ, άφουγκραζόταν μήπως άκούση κανένα θόρυβο απ' το διαμέ-ρισμα. Μόνον όταν βρέθηκε στο δρόμο, άνάσανε έλεύθερα.

— Μια μακριά Πακάρ, σταμα-τημένη δίπλα στο άντικυκλό-πεδορόμιο, τράβηξε τήν προ-σοχή του. "Ηταν άδειανή. "Ο ντέτεκτιβ τήν άναγνώρισε: "Η-ταν ή ίδια που είχε παρακα-λούησει το ταξί του. Και ά-νηκε στην "Ανναμπελ "Ην-γκλίσ!

— Η ιστορία άρχισε να περι-πλέκεται... "Ο Ντάφυ προχώ-ρησε λίγο πεζή, ύστερα στα-μάτησε ένα περαστικό ταξί κι' έδωσε στο σωφέρ τή διευ-θύνη του σπιτιού του Μάκ Γκούρ.

— Αφού κάθισε άνετα μέσα στ' αυτόκινητο, έβγαλε το καρνέ απ' τήν τσέπη του και το ξεφύλλισε. Οί σελίδες του ήσαν σκεπασμένες μ' ένα λε-πτό και πυκνό γράψιμο. Δεν περιείχε, παρά μόνο όνόματα και διευθύνσεις, κι' άπέναντί τους μια σειρά από μικροσκο-πικούς αριθμούς.

— "Ο Ντάφυ διάβασε όλα άνε-ξαιρέτως τα όνόματα, με τήν έλπίδα να βρή μια κάποια έν-δειξη. Αφού έφτασε στην πέμ-πη σελίδα, άντελήφθη ξαφνί-κά, ότι είχε μπροστά του ένα όνομαστικό κατάλογο τής κα-λύτερης κοινωνίας τής Νέας "Υόρκης.

— Διάβαζε τα γνωστότερα ό-νόματα: συζύγων τραπεζίτων, χρηματιστών, θυγατέρων έκα-τομμυριούχων, διασημών ήθο-ποιών και των δυο φύλων, δυο τριών δικαστών... Δεν ύπήρχε ώστόσο πουθενά το όνομα τής "Ανναμπελ "Ηνγκλίσ.

— "Ο Ντάφυ έξυσε το κεφάλι του μ' άμνηχανία. Σκέφθηκε πως το κλειδί του αινίγματος βρισκόταν ίσως στους ώρι-

— θμούς που συνάδευαν τα όνο-ματα. Δεν μπορούσε όμως να το βρή...

— Μη έχοντας τί άλλο να κά-νη, τα μέτρησε: "Ηταν περισ-σότερα από τριακόσια.

— Στην τελευταία σελίδα, ύ-πήρχε μόνον ένα όνομα και μια διευθύνη, ξεχωριστά απ' όλα τ' άλλα, γραμμένα με μο-λύβι: "Ολγα Σάν, Πλάζα Γουόντερλαντ Κλάμπ.

— "Ο ντέτεκτιβ φύλαξε το καρ-νέ στην τσέπη του κι' έμεινε σκεπτικός.

— "Ισως να μάθω τίποτε απ' αυτή τήν "Ολγα, είπε με το νου του. "Υποθέτω πως θα γνωρίζοταν καλά με τον Κά-τλεϋ.

— Το ταξί σταμάτησε κι' ο Ντάφυ κατέβηκε. Του φάνηκε πως είχε ξανα-δη κάπου τον σωφέρ. Ένώ προσπαθούσε να θυμηθί πού, εκείνος του είπε, λίγο ειρωνικά:

— "Αρχισαν, βλέπω, να χά-νονται οι μαυρίλες απ' το πρόσωπό σας. Δεν είναι σαν και χτές, που σας κουβάλησε ο φίλος σας...

— "Ο Ντάφυ άνασήκωσε τους ώμους του, τον πλήρωσε κι' ά-νεβόλε γρήγορα τήν έξωτερική σκάλα.

— "Αφού καταβρόχθισε ένα θαυμάσιο μπιφτέκι, που είχαν έτοιμάσει τα έμπειρα χέρια τής "Αλίσ, ο Σάμ έσπρωξε προς τα πίσω τήν καρέκλα του και κίτταξε έρωτηματικά τον φίλο του.

— Ξεκινάμε; τόν ρώτησε.

— "Όρα εννε... "Ο Σάμ άναψε ένα τσιγά-ρο, έσπρωξε προς τα πίσω το καπέλλο του και πλησίασε τή γυναίκα του.

— Δεν θ' άργήσουμε να γυ-ρίσουμε, τής είπε, Ζέσανέ μου καλά το κρεβάτι, άγάπη μου!

— Η "Αλίσ του πρόσφερε τα χείλη της, ενώ ο Ντάφυ τής έλεγε:

— Τί τρέλλα πούκανες να παντρευτής ένα τέτοιο άνά-ξιο!...

— "Ετυχε τότε νάνε έλλει-ψι από άντρες, είπε ο Σάμ ειρωνικά.

— Η "Αλίσ γέλασε. "Ο Σάμ κατέβηκε τρέχοντας για να φέ-ρη τ' αυτόκινητό του.

— Να προσέχετε, έ; σύστη-σε ή νέα γυναίκα στο Ντάφυ. "Εκείνος, γύρισε και τήν κίτταξε, μ' ένα ύφος προσ-ποιητής έκπληξης.

— Μά, φυσικά! άπάντησε. Πάμε να το ρίξουμε έξω λι-γάκι.

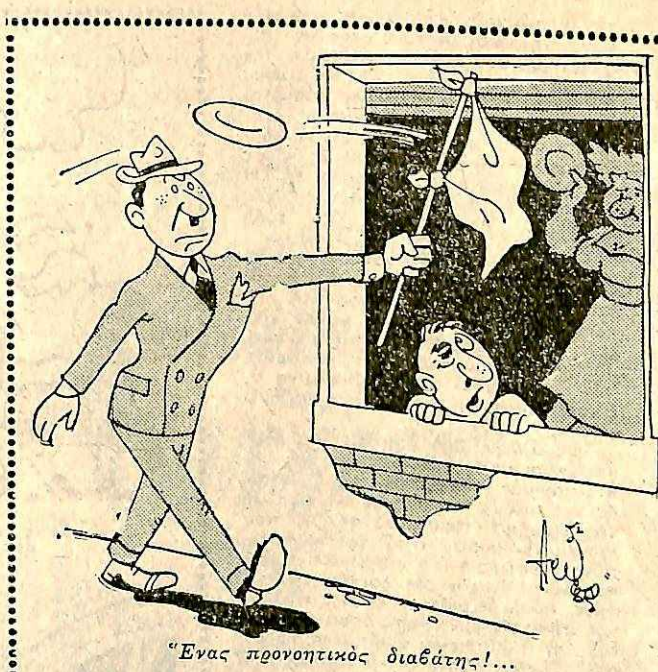
— Η "Αλίσ σηκώθηκε, τον πλη-σίασε κι' είπε:

— "Ας τα αυτά, Μπίλ! Ξέρω καλά πως πάτε για να σκαλίσετε πάλι εκείνη τήν ι-στορία τής δολοφονίας.

— Πάντως, δεν έχουμε να κένουμε σπουδαία πράγματα άπόψε. Θα ρωτήσω τή φιλε-νάδα του Κάτλεϋ. "Ισως μου δώση κομμάτι ένδιαφέροντα πληροφορία. Μ' έχει χαλίσει, ξέρετε, αυτή ή ιστορία... Δεν έκαμα ίσως καλά να βοηθήσω τήν "Ανναμπελ "Ηνγκλίσ. Εί-νε μια γυναίκα πολύ έπικίν-δυνη!

— Γι' αυτό κι' έγω έπιμέ-να ν' άποτραβηχτής πιά. "Ο Σάμ άνησυχεί κι' αυτός.

— Τώρα που άνακατεύηκα,

"Ενας προνοητικός διαβάτης!... (Του 'Αρχέλαου)

— πρέπει να δώσω ένα τέλος. "Όσο για το Σάμ, μην άνη-συχής και δεν πρόκειται να τον βάλω σε μπλεδες.

— Για σένα φοβάμαι. — Μπα, ήσυχασε! Θα τε-λειώσουν όλα καλά. Καληνύχτα "Αλίσ!

— "Ο Ντάφυ βρήκε το Σάμ να κάθεται στο βολάν μιας με-ταχειρισμένης κούρσας.

— Ξέρεις που βρισκεται αυτό το "Πλάζα Γουόντερλαντ Κλάμπ; τόν ρώτησε, ένα κα-θύταν δίπλα του.

— Ναί, κοντά στη γέφυρα του Μανχάτταν. Είναι ένα κέν-τρο για τους γλεντζέδες, με πολλά και εύκολα θηλυκά! Πηγαίνα κι' έγω εκεί άλλοτε...

— "Αλλοτε, σήμαινε όταν ο Σάμ ήταν άνύπαντρος.

— Το αυτόκινητο είχε ξεκινή-σει, μ' ένα θόρυβο σαν από παληοσίδερα. Σε λίγο, ο Σάμ ρώτησε:

— Θα μου πής, λοιπόν, γιατί πάμε εκεί;...

— "Ο Ντάφυ τούδωσε ένα τσι-γάρο και του εξήγησε:

— "Εκανα σήμερα μια βόλ-τα ως το σπίτι του Κάτλεϋ, όπου ήρθε κι' ή "Ανναμπελ. Ζητούσε κάτι τι, το βρήκε... κι' έγω έπίσης! Τώρα βάζω λυσάξαι απ' το κακό της.

— "Ο Σάμ φρενάρισε απότο-μα, για ν' άποφυγή μια με-γάλη Καντιλλάκ, κι' άρχισε να βρίζη τον οδηγό της:

— Να φορέσης γυαλιά, βρέ στραβέ!...

— "Ο Ντάφυ τόν άφησε να ξε-θυμάνει...

— Τί ήταν, λοιπόν, αυτό το "κάτι; τόν ρώτησε σε λίγο ο φίλος του.

— "Ενα μικρό καρνέ, γεμά-το με όνόματα τής άριστο-κρατίας. Δεν μπορώ να βγα-λω νόημα. Ξέρω όμως πως θα-νε σπουδαίο, γιατί χρειάστη-κε να τις βρεξω λίγο στην "Ανναμπελ, για να τής το πά-ρω. Αυτή ή κοπέλλα δεν μου φαίνεται πολύ στα καλά της...

— "Αν τήν έβλεπε με τους ά-φρους στο στόμα!...

— Θέλησε να με χτυπήση, να με σκίση... Πρέπει νάνε πει-

— το εξέτασε με προσοχή κι' ύ-στερα του το επέστρεψε.

— Δεν μπορώ να καταλά-βω, ώμολόγησε. Το μόνο που παρατηρώ, είναι ότι έχει όλα όνόματα πλουσίων.

— "Ο Ντάφυ φύλαξε το καρνέ στην τσέπη του. Το γκαρσόνι έφερε τή μπουκάλια με το ρού-μι και τήν άφησε πάνω στο τραπέζι, με μια άπότομη χει-ρονομία.

— Σάν ν' άλλαξε αυτό το μαγαζί... παρατήρησε ο Σάμ.

— Το γκαρσόνι τόν στραβο-κίτταξε και καταδέχτηκε να του άπάντησε:

— Είναι πολύ νωρίς ακόμα.

— Για να περάση, λοιπόν, ή ώρα και να ξεμουδιάσουμε, πάμε να διαλέξουμε δυο ντά-μες.

— "Ο Σάμ σηκώθηκε, διέσχισε τήν αίθουσα και στάθηκε μπροστά στις χορεύτριες. "Ε-μεινε άκίνητος, κυττάζοντας τις, μία-μία, τόσο πολλή ώ-ρα, ώστε άρχισαν να γελάνε μαζί του. Διάλεξε στο τέλος μια ξανθή που του άρεσε και ρίχτηκε στο χορό.

— Στο μεταξύ, ο Ντάφυ διάλε-γε απ' τή θεσι του τή νταμα του και πήγαινε κατ' ευθείαν να τήν ζητήσει. "Ηταν μια κο-πέλλα με μαλλιά κοκκινωπά, άνασηκωμένη μυτίτσα κι' ένα χαμόγελο γεμάτο κέφι. "Ο Ντάφυ τήν βρήκε πολύ του γούστου του.

— Φαίνόταν σαν να πετούσε, στην άγκαλιά της. Δεν άλλα-ξαν λέξι, σ' όλο το χορό. "Ο-ταν όμως σταμάτησε ή μου-σική, ο Ντάφυ παρατήρησε:

— Χορεύετε θαυμάσια.

— Μα και σεις τα κατα-φέρνετε πολύ καλά, του είπε εκείνη μ' ένα φωτεινό χαμό-γελο.

— "Ο ντέτεκτιβ τής πρότεινε να τής προσφέρη κάτι. "Ο Σάμ είχε γυρίσει ήδη στο τραπέ-ζι, τους με τήν ξανθή της.

— Θέλουν ρουμί οι κυρίες; ρώτησε ο Ντάφυ.

— "Αλλά οι δυο χορεύτριες διαμαρτυρήθηκαν ζωρά: "Η-θελαν σαμπάνια.

— "Ο Σάμ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— "Ακούστε, κοπέλλες μου! είπε. "Ηταν καλή σας τύχη που μάς βρήκατε. "Αν δεν σας άρέσει το ρουμί, πηγαίνετε στο καλό.

— "Ο Ντάφυ συμφώνησε μαζί του, κι' έτσι ήπιαν όλοι ρουμί...

— Το κέντρο γέμιζε σιγά-σι-γά. Οι πελάτες κυκλοφορού-σαν με δυσκολία άνάμεσα στα τραπέζια.

— "Ο Ντάφυ τράβηξε τή ντά-μα του στην πίστα. Μόλις εί-χαν κάνει λίγα βήματα, τή ρώτησε:

— Δεν ήρθε άπόψε ή "Ολγα;

— "Η "Ολγα, πρόσφερε έ-κείνη, κυττάζοντας τον με ζα-ρωμένα φρύδια.

— Μα ναι, ή "Ολγα Σάν. Ούθελα πολύ να τήν ξαναδώ.

— "Οχι, δεν φάνηκε άπόψε.

— Τί άτυχία! Κι' έγω που είχα κάτι να τής πώ... "Αφού χορέψαν για λίγο, ά-μίλητοι, ο Ντάφυ ρώτησε:

— Θέλετε να κερδίσετε 20 δολάρια;

— "Α, παίρνω πιά πολλά... άπάντησε ή χορεύτρια.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΤΑ «ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ» Έχουν άξια

Τα ούρα, το σκόρδο και
οι άριστες

Δεν πρέπει να γελάτε με τα διάφορα «γιατροσόφια» που χρησιμοποιούσαν οι γιαγιάδες μας. Γιατί πολλά απ' αυτά απέδειξαν με νεώτερες επιστημονικές μελέτες πραγματικά αποτελεσματικά, βασισμένα στην πείρα, στις παρατηρήσεις ολοκληρών αιώνων και στην κοινή λογική.

Τελευταίως, ένα αμερικανικό περιοδικό σχολιάζε ειρωνικά δυο παλαιά γιαπωνέζικα «φάρμακα»: Μία σταγόνα γάλα κάθε μέρα, απ' ευθείας από το στήθος μιας γυναίκας, για τη θεραπεία του πονόμουτου. Και νοτιά ανθρώπινα ούρα για την επώλωση των άνοιχτων πληγών.

Σε λίγες μέρες λοιπόν, ένας γιατρός της Ν. Υόρκης έγραψε στη διεύθυνση του περιοδικού ότι οι Γιαπωνέζοι ξέρουν πολύ καλά τί κάνουν. «Η κτηνιατρική — προσέθετε — χρησιμοποιεί από καιρό ενέσεις ξένης πρωτεΐνης (συνήθως δε αποστειρωμένου γάλακτος) έναντι των εξελκώσεων του κερατοειδούς υγρόν και άλλων οφθαλμικών παθήσεων, η ίδια δε μέθοδος έτεκείνεται τώρα και στην ιατρική».

Εξ άλλου, η ούρία που περιέχεται στα ούρα, αποτελεί συστατικό διαφόρων επιστημονικών αλοιφών για πληγές. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι τα φυσιολογικά ούρα δεν περιέχουν καθόλου μικρόβια, κι' επομένως αποκλείεται να μολύνουν μια πληγή.

Και τώρα ως περασμένο από την Ιαπωνία στην Ιταλία. Ανέκαθεν οι Ιταλοί θεωρούσαν το σκόρδο αλάθητο κατά της νευροπαθίας, της δυσπεψίας, του συριγμού, της αρθρίτιδας και πολλών άλλων παθήσεων. Στο τελευταίο λοιπόν, τεύχος του, το αμερικανικό περιοδικό «Επιθεώρησης της Γαστροεντερολογίας» δημοσιεύει το συμπέρασμα μιας σειράς ακτινολογικών παρατηρήσεων, που απέδειξαν ότι ένα εκχύλισμα σκόρδου ωφέλει πολύ στις γαστρικές διαταραχές νευρικής φύσεως, και ότι καταπραΰνει εν γένει τα σπλάγχνα της κοιλιάς.

Ίσως θα χαμογελάσατε με ειρωνικό οίκτο, διαβάζοντας ότι οι αρχαίοι, πρό 2.000 ετών, συσχετίζουν

την κατάσταση της υγείας και την ψυχική διάθεση με τους «χυμούς» του σώματος, δηλαδή το «φλέγμα», την «κίτρινη χολή» και τη «μαύρη χολή». Κι' όμως δεν έκαναν πολύ λάθος οι αρχαίοι, μόνο που ονόμαζαν «χυμούς» αυτά που λέμε σήμερα «ορμόνες». Άλλωστε, ως μιν ξενοδομώ ότι η κορτιζόνη και η ορμόνη ACTH οι νεώτερες αυτές ανακαλύψεις της ιατρικής, παράγονται από χολή ζώων.

Στις φυτείες, των νοτίων πολιτειών της Αμερικής, οι απλοί αγρότες θεωρούσαν ως πανάκεια ένα «ζουμί» από βρασμένες όπλες χοίρων. Δεν είχαν ωστόσο πολύ άδικο, έφθον ξέρουμε τώρα ότι οι όπλες αυτές περιέχουν άφθονο βιταμίνη Β, αποτελεσματική κατά της «πελλά-γρας».

Εξ άλλου, δυο επιστήμονες ανακοίνωσαν στην «Εφημερίδα της Αμερικανικής Φαρμακευτικής Έταιρείας» μια εργασία τους σχετικά με το άφθονο τεσσάρων φυτών, που χρησιμοποιούσαν από χρόνια χιλιώδες γυναίκες για τις ανωμαλίες των εμμήνων. Απεδείχθη λοιπόν, ότι τα φυτά αυτά περιέχουν ουσίες ανάλογες προς τις γυναικείες ορμόνες. Ενδέχεται μάλιστα να χρησιμοποιηθούν στο εξής ως αθηνη πηγή τέτοιων ορμονών.

Είπε γνωστό ότι οφείλομε την κίνηση στους ιθαγενείς του Περού, που τη χρησιμοποιούσαν πρό 3 αιώνων, όχι μόνο κατά της έλκωσης, αλλά και για τις μυϊκές «κράμπες», για το συνάχι, για την «ιρίτιδα» των ματιών και για διάφορες άλλες παθήσεις, καθώς και ως γενικό τονωτικό. Δεν θα ξέρετε όμως ότι, πρό ολίγου καιρού, δυο Αμερικανοί γιατροί βρήκαν πως η κίνηση διεγείρει την καρδιά και συνεπεί έστι στην απομάκρυνση των υποποσιόντων της λειτουργίας του οργανισμού — αυτόν δηλαδή που προκαλούν τις «κράμπες».

Συγχρόνως σχεδόν, άλλος γιατρός επέτυχε θεραπείες της ιρίτιδος με κίνηση και άσπιριν, χωρίς να μπορεί να τις εξηγήσει επιστημονικά. Ένα χόρτο που λέγεται «σούμακ», χρησιμοποιείται ανέκαθεν κατά της γρίπης από τους κατοίκους μιας περιοχής του κέντρου της Αμερικής, που το είχαν μάθει από τους Ινδιάνους. Τώρα λοιπόν, απέδειχθη με ιατρικές έρευνες ότι εξουδετερώνει πράγματι τον ιόν της γρίπης.

Στους Ινδιάνους οφείλει επίσης η ιατρική επιστήμη το γνωστό ζετικό «ίτεκακ», χρησιμοποιούμενο σε μικρές δόσεις κατά της λαρυγγίτιδος, της βρογχίτιδος και της χρόνιας διαρροίας, καθώς και το έλαφο καθαριστικό «κασκάρα», κατά της χρόνιας δυσκοιλιότητας.

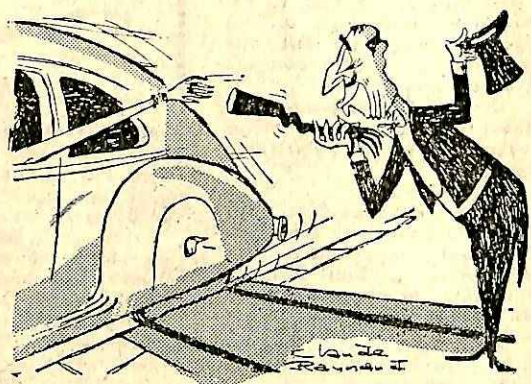
Η «εφεδρίνη», που χρησιμοποιείται πολύ σε περιπτώσεις καταπληγίας (σώκ), αιμορραγιών, άσθμας, υποτάσεως και άσθματος, αποτελεί το κύριο συστατικό του κινεζικού φαρμάκου «μά χουάνγκ», που έδιναν ανέκαθεν στους άρρώστους των οί Κινέζοι γιατροί — βοτανολόγοι.

Η «χελίνη», προϊόν ενός αριόχορτου των ανατολικών μεσογειακών χωρών, χρησιμοποιόταν επί πολλούς αιώνες από τους Αιγυπτίους ως πανάκεια. Τελευταίως λοιπόν, εξακριβώθηκε από Αμερικανούς επιστήμονες ότι ωφέλει πολύ κατά της στηθάγχης, γιατί χαλαρώνει τους καρδιακούς μύς, διαστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία κι' έτσι συντελεί στην καλύτερη οξυγόνωση της καρδιάς.

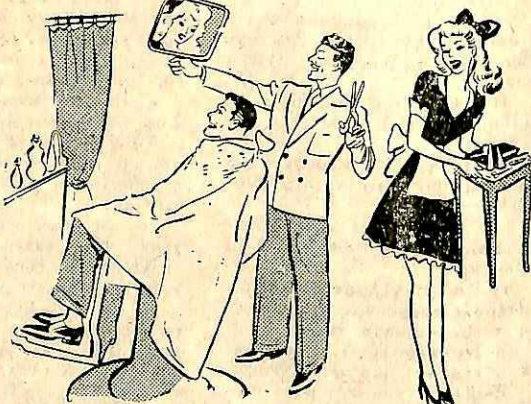
Τέλος, όταν διάφορα πρόσωπα της Αγίας Γραφής τρέφονταν στην έρημο «με άκριδες και μέλι άγριον», δεν κινδύνευαν να πάθουν υποσιτισμό. Γιατί, όπως ανακοίνωσαν τελευταίως δυο Βρετανοί επιστήμονες, οι άκριδες είναι μια αξιοσημείωτη πηγή της πολύτιμης βιταμίνης Α.

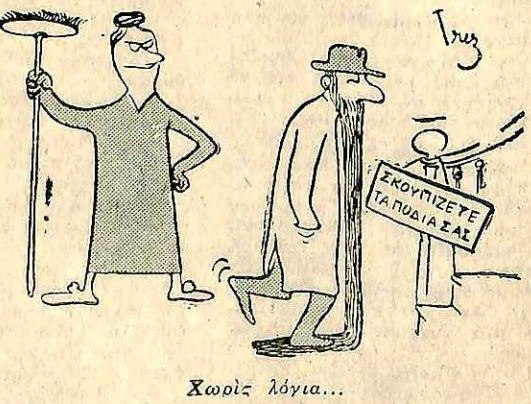
«Ενας προνοητικός κυνηγός...»

«Όταν το χειροφίλημα κρατάει πολύ!...»
«France Dimanche»

«Ο κουρέυς: Είστε ευχαριστημένος, κύριε; Ο πελάτης: Κατενθουσιασμένος!...»

Χωρίς λόγια...

Μιά σφοδρά στήν καρδιά του ψεύτη

ΤΟ Σεπτέμβριο του 1863, ο δικηγόρος Άλεξάντερ Κρίτεντεν, κάτοικος του Σάν Φραντσίσκο, αναγκάστηκε να ταξιδέψει στο Βιρτζίνια Σίτυ της Νεβάδας. Εκεί, έμεινε στο καινούργιο ξενοδοχείο που είχε ανοίξει η ώραία και κομψή Λάουρα Φέιρ. Η νέα γυναίκα ήταν τότε 26 χρονών, τρεις φορές παντρεμένη και χήρα (ο τελευταίος σύζυγός της είχε αυτοκτονήσει, γιατί εύρισκε τη ζωή αφόρητη κοντά της). Είχε δοκιμάσει το στάδιο της ήθιοποι, είχε αποτύχει και είχε καταλήξει ν' ανοίξει το ξενοδοχείο.

Όσο για τον Κρίτεντεν, ανήκε στην καλύτερη κοινωνική τάξη του τόπου του. Ήταν παντρεμένος και πατέρας έφτα παιδιών. Όσοσο βεβαίως τη Λάουρα ότι η γυναίκα του Κλάρα είχε πεθά-

Παρακολούθησε το αντράγγυνο και σε μια στιγμή πυροβόλησε τον Κρίτεντεν.

ναι, κι' έτσι κατάφερε να σχετισθεί έρωτικά μαζί της. Πέρασαν δυο μήνες. Η Λάουρα άρχισε να μιλά για γάμο.

Πρέπει πρώτα να γυρίσω στο Σάν Φραντσίσκο και να κανονίσω διάφορες δουλειές μου, της δικαιολογήθηκε ο Κρίτεντεν.

Κι' έφυγε, με το σκοπό να μην ξαναγυρίσει. Όσοσο, σε δυο μήνες, πόνθησε να ξαναδη τη Λάουρα κι' ανέλαβε πάλι μια υπόθεση στο Βιρτζίνια Σίτυ. Όταν μπήκε, χαμογελαστός και χαρούμενος, στο ξενοδοχείο της, έκείνη γύρισε και τον κτύπησε αδιάφορα.

—Τί επιθυμεί ο κύριος; τον ρώτησε ψυχρά.

—Λάουρα! Τί έπαθες; φώναξε ο δικηγόρος.

Του έδωσε την απάντηση μια εφημερίδα που τούδειξε η νέα γυναίκα. Στην τρίτη σελίδα, ήταν δημοσιευμένο το θάναμα της συζύγου του, σε μια περιγραφή κάποιας φιλανθρωπικής αγοράς.

—Πώς δεν πήρατε μαζί σας και την κυρία σας; πρόσθεσε σαρκαστικά η Λάουρα.

«Ο Κρίτεντεν της δικαιολογήθηκε τότε ότι της είχε κρύψει την οικογενειακή του κατάσταση για να μη την χάσει, και τη βεβαίωσε ότι οι σχέσεις του με την Κλάρα ήταν απλά τυπικές κι' ότι σκόπευε να ζητήσει διαζύγιο. Έτσι την έπεισε και πάλι να πείσει στην αγκαλιά του...»

Σε λίγους μήνες, όταν ο Κρίτεντεν έφυγε για το Σάν Φραντσίσκο, η Λάουρα πούλησε το ξενοδοχείο της και τον ακολούθησε. Την εγκατέστησε σ' ένα επιπλωμένο διαμέρισμα. «Οσο περνούσε όμως ο καιρός χωρίς να πραγματοποιηθεί την ύποσχεσί του για το διαζύγιο, η πικρία και τα παράπονα της μεγάλωναν ολοένα... Τέλος, την άνοιξη του 1867, έχασε πια την υπομονή της και του διατύπωσε ένα τελεσίγραφο: ή θα νομιμοποιούσε τις σχέσεις τους, ή θα χώριζαν για πάντα».

Όταν πήγε να την ξαναδη ο Κρίτεντεν, τον υποδέχθηκε εξαγριωμένη, μ' ένα περίστροφο στο χέρι. Τον πυροβόλησε, αλλά δεν τον πέτυχε. Έπειτα συμφιλίωθηκαν πάλι, κι' ο Κρίτεντεν την έπεισε να πάει στη Νέα Υόρκη και να περιμένει εκεί την έκδοσι του διαζυγίου του, που δεν θ' άργούσε.

Έφτασε ωστόσο το 1868, κι' η Λάουρα περίμενε ακόμη... Σ' ένα γράμμα της γεμάτο παράπονα, ο δικηγόρος απάντησε πως δεν είχε πάει να την βρή γιατί πήγαν πολύ ασχνηματά οικονομικά του. Η Λάουρα έφυγε άμείως για το Σάν Φραντσίσκο. Παρουσιάστηκε ξαφνικά στο γραφείο του Κρίτεντεν και πέταξε πάνω στο τραπέζι του 45.000 δολάρια.

—Πάρτε τα για να διορθώσετε τα οικονομικά σας! του

είπε περιφρονητικά. Σας τα χρωστάω άλλωστε. Τάχετε ξεδωθεί για μένα...

Φυσικά, ο Κρίτεντεν αρνήθηκε να τα δεχθεί και την ικέτευε να του δώσει ακόμη λίγων μηνών προθεσμία για να συνέλθ.

Πέρασε λίγος καιρός δίχως να ιδωθούν. Μιά μέρα, συναντήθηκαν στο δρόμο, κι' η νέα γυναίκα του ανήγγειλε πως άνθρωπο που βρέθηκε να την προσέξ.

«Ο δικηγόρος κυριεύθηκε από απελπισία.

—Αν δεν έρθης άποψε να μιλήσουμε, θα σκοτωθώ! την απείλησε.

Η Λάουρα πήγε στο ραντεβού, αρνήθηκε όμως ν' αφήσει τον άντρα της όσο ο Κρίτεντεν συζούσε με τη γυναίκα του.

Σε λίγους μήνες, η Κλάρα πήγε να επισκεφθεί τους δικούς της στο Κεντάκι. Ο δικηγόρος έπωλεθή τότε της ευκαιρίας για να ισχυρισθεί στη Λάουρα ότι την είχε διώξει όριστικά. Εκείνη ζήτησε διαζύγιο και ξανάρχισαν τις σχέσεις τους. Ένας επιπλοποιός όμως της μίλησε τυχαίως για την επίλωσι που είχε παραγγείλει ο Κρίτεντεν για το καινούργιο σπίτι του!

—Γυρίζει απ' το ταξίδι η κυρία του, και θέλει να της κάνει εκπλήξη, πρόσθεσε.

Το ίδιο βράδυ, ξέσπασε μια φοβερή σκηνή μεταξύ Κρίτεντεν και Λάουρας. Ο δικηγόρος δικαιολογήθηκε ότι έτοιμαζε πράγματι ένα σπίτι για τη γυναίκα του, γιατί της το είχε υποσχεθεί για να τον άφισε ελεύθερο, αλλά ότι δεν θα ζούσαν ποτέ πια μαζί.

Τον πίστεψε και πάλι η Λάουρα; Ποιος ξέρει... Πάντως, φρόντισε ν' αγοράσει ένα μικρό περίστροφο, για κάθε ένδεχομενο.

Ύστερα, παραμόνευε στο σιδηροδρομικό σταθμό, την ημέρα που βάφτανε η Κλάρα, κι' είδε τον άντρα της να την υποδέχεται θερμά, να τη σφγγη στην αγκαλιά του και να τη φιλά στο στόμα. Πείσθηκε τότε πως την είχε ξεγελάσει και πάλι, κι' αποφάσισε να εκδικηθεί.

Παρακολούθησε το αντράγγυνο και, σε μια στιγμή που είχαν καθήσει σ' ένα παγκάκι για να ξεκουραστούν, τους πλησίασε από πίσω και πυροβόλησε τον Κρίτεντεν. Έπειτα έφυγε τρέποντας και παραδόθηκε στον πρώτο αστυνομικό που βρήκε στο δρόμο της.

—Σκότωσα έναν άνθρωπο! του είπε. Μά είχα τους λόγους μου...

Οι λόγοι αυτοί έγιναν γνωστοί στη δίκη της, τον Απρίλιο του 1871.

«Δεν μπορούσα πια ν' αντέξω σ' αυτή τη μαρτυρική ζωή! είπα στην απολογία της. Τον ικέτευα τόσες φορές ή να μ' αφήσει ή να πάρη διαζύγιο. Μά αυτός με κρατούσε συνεχώς στην αγωνία και στην αβεβαιότητα...»

Ο συνήγορός της πρόσθεσε ότι το ψυχικό μαρτύριό της την είχε τρελλάνει.

Όστόσο, το δικαστήριο την κήρυξε ένοχο και την καταδίκασε σε άπαγχονισμό (ήταν η πρώτη γυναίκα στην οποία έπεσε αυτή η ποινή, στην ιστορία της Καλιφορνίας).

Λάουρα όμως επέτυχε αναθεώρησι γιατρού βεβαίωσε αυτή τη φορά, αρκετά διακεκριμένοι γιατροί πολύ άκουα.

Ότι ήταν βαρεία άρρωστη και ότι δεν θα ζούσε πολύ άκούα.

«Οι μέρες της θάναι λίγες και γεμάτες πόνο! είπα ο συνήγορός της. Άνακουφίστε τις τελευταίες στιγμές της με λίγη καλωσύνη!»

Και οι ένοχοι συγκινήθηκαν και την άθωωσαν. Παύ να ξέρουν, οι καλοί αυτοί άνθρωποι, ότι η Λάουρα θα ζούσε... αλλά 47 χρόνια κι' ότι θα πέθαινε τον Οκτώβριο του 1919, σε ηλικία 82 ετών...

Η δύναμη του αετού

Η τρομερή δύναμη που έχουν τα νύχια του αετού απέδειξε χη τελευταίως με μια δραματική περίπτωση που συνέβη στη Σκωτία. Ένας βοσκός είχε πυροβολήσει κι' είχε πληγώσει ένα αετό. Καθώς λοιπόν τον κτύπηε, το όρνιο του επέτρεψε να ελκευθεί το λαιμό με το ένα του πόδι. Για έσθονικά και τού έσφιξε το λαιμό με το άλλο του πόδι. Το σφίξιμο αυτό μόνο αρκεί για να θανατώσει λαγούς, κουνέλια ή έμιο αυτό μόνο αρκεί για να θανατώσει λαγούς, κουνέλια ή αγριόγατους. Πρό έτών, στον Καναδά, ένας παιδί 14 χρονών, που έπαιζε και σήκωσε στον αέρα ένα παιδί 3.000 μέτρα! Κι' πόροι έχουν συναντήσει τέτοια όρνια στα 3.000 μέτρα! Κι' όμως, από τόσο ψηλά, η όξυτάτη όρασί τους τους επιτρέπει να διακρίνουν ένα κουνέλι στο έδαφος.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΟΣ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΑΔΟΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Θέλετε να θαυμάζετε τα χείλη σας;
Χρησιμοποιείτε μόνον το κραγιόν Αμερικής

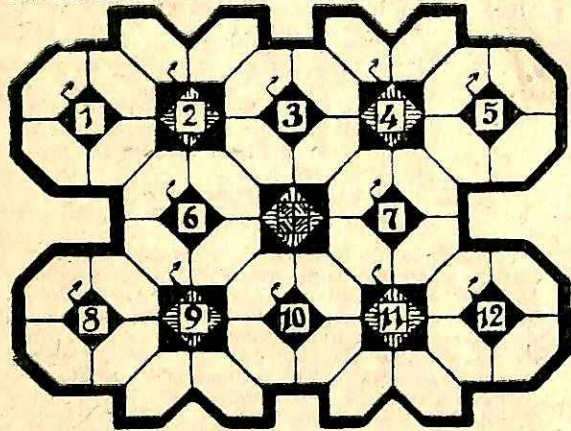
TRU - VAL

Θαυμάσια χρώματα. Βελούδινα χείλη.
Ζητήσατέ το παντού
σε Κραγιόν και Άνταλλακτικά

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ,
ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ,
ΚΡΕΑΤΟΓΑΝΕΣ Ριζική ταχεία εξαφάνισι. Ειδική θεραπεία δια ξαννάριων προσώπου, ποιάδες, τριχόπτωσης, ρυτίδες, αγγύωματα, στίγματα, ούλες κ.λ.π.
Αποστητικός Α. ΓΙΟΕΛ Βαλσαριίου 13
Τηλ. 33 039 Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΟΡΕΑΝ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε άσπιο θα τοποθετήσετε μέσα στο στέγιο μία λέξη των 4 ή των 8 γραμμάτων, ανάλογα με τους μικρούς ρόμβους, που υπάρχουν γύρω από αυτόν. Οι άσπιοι πάντοτε από τον ρόμβο, που περιέχει το βέλος.

και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α. ΣΕΙΡΑ

- 1) Μας στοιγίζουν καθημερινώς άοκατα γούστα (καθαρό).
- 2) Το μικρότερο παιδί (μεταφ.).
- 3) Μωρό (στην παιδική γλώσσα).
- 4) Νηοπομπή της έρημου.
- 5) Ποσειδώνος Βαλτικής γάσας.

Β. ΣΕΙΡΑ

- 6) Από τους άσπιοις της Γαλλίας.
- 7) Επαναστάσεις.
- 8) Μουσικό όργανο.

Γ. ΣΕΙΡΑ

- 9) Μυστικός.
- 10) Υψηλός τίτλος.
- 11) Πανδοχείο (δμν.).
- 12) Όσοις της Ιταλίας.
- 13) Με την θάλασσα του.

Στη δεξίωση

Σε μία δεξίωση παρευρέθηκαν μία ποικιλία: μία βαρύνουσα, μία δούκισσα, μία κόμισσα και μία μαρκησία. Τα ονόματά τους ήταν Μαρία, Σοφία, Κάθριν, Ντόροθι και Έλεν. (δίνι διώκεις, με την ίδια σειρά των τίτλων τους). Η Κάθριν δεν γνωριζόταν με τη μαρκησία, η οποία ήταν στενή φίλη της Έλεν. Η ποικιλία ήταν άγνωστη με τη Σοφία κι' έλεγε αν μία στην άλλη δ-τι η μαρκησία είχε εκλεκτές αγένειες κι' ότι γούστα θα παντρευόταν με κάποιο μεγάλο άριστοκοράτη. Η Ντόροθι αυτοῦσε μ' ενδιαφέρον τη βαρύνουσα για την υγεία του συζύγου της. Κατόπιν η ίδια είπε στην ποικιλία ότι είχε στείλει τα παιδιά της στο κολλέγιο. Η κόμισσα παρηγορούσε τη Μαρία που είχε γάμο ποσοφάως τον άντρα της. Η Έλεν ποσοφάως τσάι σε όλες. Η Ντόροθι επέμενε να φύγει χωρίς κι' απογοητεύτηκε τη δούκισσα και την κόμισσα. Η Σοφία έβλεπε μαζί με τη βαρύνουσα ενώ η οικοδέσποινα κάλεσε τη δούκισσα να περάσει εκεί τη νύχτα της μετά την ανανέωση της Κάθριν. Ποιος ήταν ο τίτλος της κάθε κυρίας;

Το όνομά της

Μανευμένος απ' την κουφή σιλουέτα μίας γνωστής του κοπέλας που περνούσε απ' το δρόμο, ένας σκισσονόμος της σκισσοεισής γούνας με μοκέτες γραμμές, που συνιστάσαν συνδυασμό και τα ψηφία του ονόματός της. Μπορείτε να βοηθήσετε την Ελένη να βρει το όνομά της;

Τα δέντρα

Ένας κτηναίος έπρόκειτο να φυτέψει κάμποσα δέντρα. Αν τα φυτέψει σε σειρές ανά 3 θα του περισσεύουν ένα, αν τα φυτέψει ανά 4 θα του περισσεύουν δύο, αν τα φυτέψει ανά 5 θα περισσεύουν τρία και αν τα φυτέψει ανά 6 θα περισσεύουν τέσσερα. Πόσα ήταν τα δέντρα;

Η γάτα κι' ο ποντικός

Στο κέντρο ενός κυκλικού δωματίου στεκόταν μία γάτα, όταν ξαφνικά άκουσε να έρχεται από το ποντικό που έτρεφε δίπλα στον τσίρο του δωματίου. Ο ποντικός έ-εξακολουθούσε να τρέχει κυκλικά, χωρίς να νοιώσει καθόλου πόσο τα πίσω και χωρίς ν' απομακρυνθεί απ' τον τσίρο. Η γάτα λοξοδοούσε συνεχώς έτσι ώστε να κατευθυνθεί πάντοτε προς αυτόν, σ' όποιο σημείο κι' αν βρισκόταν. Πόση απόσταση είχε διανύσει ο ποντικός, όταν τον έπιασε η γάτα;

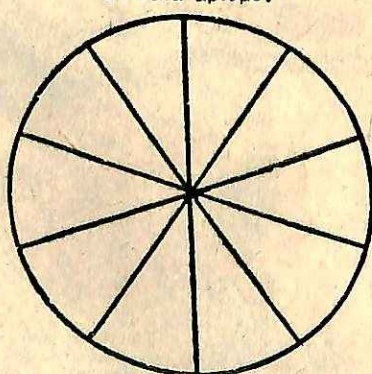
Το νερό της λίμνης

Οι κάτοικοι μίας πόλεως ήθελαν να μάθουν πόσο νερό περιείχε μία γειτονική λίμνη. Ήξεραν ότι η ποσότης του έβρε σταθερή γιατί δεν έβρε ποτέ δρόμο καινούργιο ούτε έβρε ποτέ αυτό που υπήρχε. Ούτε κι' εξατιζόταν σημαντικά. Δεν υπολόγιζε ο πότος να μετρούσε με γεωμετρικό υπολογιστή, γιατί το σήμα και το βάθος της λίμνης παρουσιάζαν πολλές αλλαγές. Τέλος ένας γυνικός βοήθη τον πόπο να κάνει εύκολα αυτή τη μέτρηση. Τι έκανε δηλαδή;

Ερωτήσεις

- 1) "Αν ανακατέψουμε, κίτλινο και μπλε, τι χρώμα σχηματίζεται;
- 2) Εύκολότερα επιπλέει ο άνθρωπος στη θάλασσα ή σ' ένα ποτάμι;
- 3) Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα: "Αν τα νταβόδια ποσοφάως παπούτσια, πόσα ζευγάρια θα νομίζονταν τα κ-θένα;

Οι δέκα αριθμοί

Τοποθετήστε τους αριθμούς από 1 έως 10 μέσα στους δέκα τομείς αυτού του κύκλου, έτσι ώστε το άθροισμα των αριθμών που περιλαμβάνονται σε οποιοδήποτε από τα δύο αντίκρυα, να είναι ίσο με το άθροισμα των δύο αντίκρυα.

Γεωγραφικές ερωτήσεις

- 1) Πόσες περίπου είναι οι πληθυσμοί: α) όλες της ν-ς β) της Σοβιετικής Ένωσης γ) της Μεγ. Βρετανίας δ) του Καναδά;
- 2) Σε ποιες χώρες βρίσκονται οι πασκάτω πόλεις: α) Βελιγράδι β) Λισαβών γ) Δουβλίνο δ) Ναγκόρνο-Ναγκόρνο ε) Μανίλα στ) Μόναχο ζ) Λίμα η) Βλαδιβοστόκ θ) Καϊμπάνου;
- 3) Ποιες είναι οι δημοκρατίες της Νοτίου Αφρικής;

Οι λύσεις στή σελ. 62

ΟΙ ΛΕΣΧΕΣ ΤΩΝ ΑΙΣΙΟΔΟΞΩΝ

..ανουν τη ζωή πιο ευτυχισμένη

Πάνε άσχημα οι δουλειές σας; Δεν ξέρετε πώς να πληρώσετε τα χρέη σας; Σας κυνηγάει η Εφορεία; Έχετε αρρώστους στο σπίτι σας; Σας εγκατέλειψε το αντικείμενο της λατρείας σας;... Έ, λοιπόν, δεν θα δίνετε πεντάρα για ό' αυτά, αν ανήκατε σε μία από τις 750 «Λέσχες Αισιοδόξων», που υπάρχουν στις Ηνωμ. Πολιτείες, στην Καναδά, στο Μεξικό, στην Κούβα, στην Αγγλία και στην Αυστραλία.

Τα 40.000 μέλη των οργανώσεων αυτών της αισιοδοξίας έχουν ως αρχή τους ότι η ζωή μας γίνεται ευτυχέστερη, αν έχουμε διαρκώς στο νου μας ρόδινες σκέψεις. Δεν εννοούν δηλαδή να κλείνουμε τα μάτια στα διάφορα προβλήματα μας, αλλά να έχουμε την πεποίθηση πως μπορεί να λυθούν κατά τον καλύτερο τρόπο. Συνιστούν ακόμη να ξυπνούμε το πρωί με τη σκέψη πως μας περιμένει όπωσδήποτε κάποια ευχάριστη έκπληξη. Θα περάσουμε τότε ευτυχισμένα όλη την ημέρα μας περιμένοντάς την — έστω κι' αν δεν πραγματοποιηθεί στο τέλος η έλπίδα μας.

Οι όπαδοί της κοσμοσωτηρίας αυτής κινήσεως δεν κρατούν μόνο για τον εαυτό τους το «κλειδί της ευτυχίας». Προσπαθούν να κάνουν πιο ευχάριστη τη ζωή και των άλλων συνανθρώπων τους, με διασκεδαστικές επινοήσεις, διαγωνισμούς, κλπ. Σκοπίζουν τη χαρά στο μαζιλίκι των άρρωστων και των ανηλπίων. Αναζητούν διαρκώς ευκαιρίες για να κάνουν κάποιον ευτυχισμένο.

Σε μία μικρή πόλη του Μίσιγκαν, π. χ. ο νεαρός Μπίλλυ Ρέμπεκ είχε πέσει από ένα δέντρο, είχε χτυπήσει άσχημα κι' είχε μείνει παράλυτος. Οι γιατροί γνωμάτευαν πως δεν είχε έλπίδες θεραπείας. Τα μέλη όμως της τοπικής Λέσχης Αισιοδόξων δεν το παραδέχθηκαν. Μάζεψαν μ' ένα έρανο τα απαιτούμενα χρήματα και τον έστειλαν στο Ντέν-βερ, σε μία μεγάλη κλινική, όπου υπέστη εγχείρηση από ένα διάσημο χειρουργό κι' έγινε τελείως καλά.

Πρό 2 ετών, στην Ουάσιγκτον, ένας μικρός 3 ετών είχε πάθει φοβερά εγκαύματα στα τρία τέταρτα της επιφανείας του σώματός του. Ωστόσο οι γιατροί κατάρθωναν να τον σώσουν με 32 πλαστικές εγχειρήσεις. Σ' όλο αυτό λοιπόν το διάστημα, η Λέσχη Αισιοδόξων αυτής της πόλεως του πρόσφερε μία κινηματογραφική μηχανή, ένα δέκτη τηλεόρασης, μία τροχοφόρο πολυθρόνα κι' ένα τσέκ 1500 δολларίων για τη μόρφωση του.

Οι περισσότεροι αισιοδόξοι φαίνεται ότι είναι συγκεντρωμένοι στην αμερικανική πόλη Μιννεάπολις, αν κρίνουμε από το γεγονός ότι η Λέσχη τους σ' αυτή την πόλη έχει 275 μέλη. Είναι εξ' άλλου χαρακτηριστικό ότι στην άπέραντη Ν. Υόρκη, με τη πυρετώδη ζωή, δεν μπόρεσε να ριζώσει καμία Λέσχη Αισιοδόξων...

Γιατροί, δικηγόροι, βουλευτές, δήμαρχοι, κλπ., αποτελούν την άφροκρημα των μελών των Λεσχών Αισιοδόξων. 'Ακόμη κι' ο Πρόεδρος Τρούμαν ανήκει από πολλά χρόνια σε μία τέτοια λέσχη της ιδιαίτερας πατρίδας του.

Όλες μαζί οι Λέσχες Αισιοδόξων έχουν αποτελέσει τη «Διεθνή των Αισιοδόξων», που διατηρεί γραφεία με 28 υπαλλήλους — όλους διαλεγμένους για τη φυσική ευδιάθεσίαν τους... Ο γενικός γραμματέας και ταμίας της Ράσελ Μέγιερ, ένας πάντα γελαστός εισαγγελέας, με άσημνα μαλλιά, είναι συγχρόνως και ο φύλακας του Καταστατικού Χάρτου των Αισιοδόξων, που καταρτίστηκε πρό 30 ετών περίπου, όταν άρχισε αυτή η κίνηση.

Να μερικές διατάξεις αυτού του «Πιστεύω» των αισιοδόξων:

«Υποσχέσου στον εαυτό σου να μιλάς για υγεία, ευτυχία και ευημερία με όποιον συναντήσεις. Να βλέπεις την χαρούμενη πλευρά του κάθε πράγματος. Να είσαι πάντα χαρούμενος και να προσφέρεις ένα χαμόγελο σ' όποιον γνωρίσεις».

Γάμος στην Κορέα

Μέσα σ' ένα αγρό ρυζιού κάπου στην Κορέα, έγινε η τελετή των γάμων του Αμερικανού λοχαγού Έντγκαρ Πρέζαν και της συμπατριώτισσάς του νοσοκόμου Άννας Ντόνιο. Η Άγία Τράπεζα ήταν σκεπασμένη με το άσπρο μεταξινό ύφασμα ενός αλεξιπτώτου. Κι' ένας ξεχωριστός και παμπάλαιος φωνογράφος με χωνί έπαιζε το γαμήλιο έμβατήριο!

Τα έφτα άδέλφια

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς με την πανέμορφη θυγατέρα του, που την αγαπούσε πολύ. Μά κι' η βασιλοπούλα τρελλανόταν γι' αυτόν και κάθε μεσημέρι πήγαινε κοντά του και τον ψείριζε στο κεφάλι και στα γένεια.

Μία μέρα του βρήκε μία ψείρα. — Πώ, πώ! πατερούλη μου! φώναξε. — Ψείρα στα γένεια μου! απόρησε κι' ο βασιλιάς.

Την έπιασαν, λοιπόν, κι' αντί να την σκοτώσουν, την έβαλαν σ' ένα κουτί, όπου η ψείρα όλο και μεγάλωνε.

Τότε ο βασιλιάς πρόσταξε πως όποιος μπόρουσε να του εξηγήσει το μεγαλίσμα της ψείρας, θα του έδινε την κόρη του γυναικά.

Κόσμος και κοσμάκης έτρεξε στο παλάτι, μα κανείς δεν μπόρεσε να εξηγήσει το μυστήριο. Σε λίγο έρχεται κι' ο Διάβολος και λέει:

— 'Η ψείρα μεγαλώνει και θα μεγαλώνη, γιατί ήπιε βασιλικό αίμα!

Ο βασιλιάς παραδέχτηκε τη γνώμη του, αλλά άρνήθηκε να του δώσει την πανέμορφη θυγατέρα του. Κι' ο Διάβολος, πεισμαμένος, αλλάζει ρούχα, μπαίνει στο σπίτι του βασιλιά, αρπάζει τη βασιλοπούλα και γίνεται άφαντος.

Ο βασιλιάς καταλυπήθηκε και πρόσταξε, να μην ανάβει φως το βράδυ κανείς στο βασιλείο του, για πένθος...

Μία μέρα όμως, κάποιος έπεσε στο βασιλιά, ότι, στο βουνό, το σπίτι μίας γρη-άς φωτιζόταν όλη τη νύχτα.

Κι' ο βασιλιάς πρόσταξε άμέσως να παρουσιαστεί μπροστά του η ανυπάκουη. — Γιατί, γρη, παράκουσες τη διαταγή μου; τη ρώτησε.

— Αφέντη, βασιλιά μου, του άπο-κριθηκε εκείνη, έχω έφτα παιδιά, που νύχτα φυέζουν και νύχτα έρχονται στο σπίτι. Κι' όταν έρθουν, για να μη μου αρπάξουν κανένα, όπως και την πολυχρο-μένη βασιλοπούλα μας, ανάβω τα φώτα.

— Να πεις στα παιδιά σου πως θέλω να τα δώ! της είπε ο βασιλιάς.

Κι' αλήθεια, πρωί-πρωί, ήρθαν.

— Καλημέρα σου αφέντη βασιλιά μας και πολλά τα έτη σου! είπαν όλα μαζί.

— Τι τέχνη ξέρει ο καθένας σας; τους ρώτησε σε λίγο ο βασιλιάς.

Πρώτος τότε άρχισε ο μεγάλος: — 'Εγώ, είπα ο πιο μεγάλος, έχω το χάρισμα ν' ακούω τη φωνή του ανθρώπου από τη μία άκρη ως την άλλη...

— 'Εγώ, είπα ο δεύτερος, προστάζω τη γη ν' ανοίγεται όπουδήποτε ώρα...

— 'Εγώ, είπα ο τρίτος, μπορώ να κλέ-βω έναν άνθρωπο, χωρίς να το καταλάβει...

— 'Εγώ, είπα ο τέταρτος, μπορώ να πετάξω ένα πράγμα από τη μία άκρη ως την άλλη...

— 'Εγώ, είπα ο πέμπτος, μόλις ξεστο-μίσω να γίνει ένα κάστρο, άμέσως γίνεται!...

— 'Εγώ, είπα ο έκτος, ό,τι πράγμα είναι ψηλά, μπορώ να το χτυπήσω μ' ένα λιθάρι και να το πετάξω κάτω...

— Κι' εσύ; ρώτησε ο βασιλιάς τον τελευταίο.

— 'Εγώ, έχω τη δύναμη, τη στιγμή που πέφτει κάτι απ' τον ούρανό, να πηδή και τη δέχωμαι στην άγκαλιά μου. Τότε ο βασιλιάς τους χάρισε από μία σακκούλα φλουριά και τα πρόσταξε να

Καναρίνι και σπουργίτια

Το ποιηματάκι σας

Κιτρινόφτερο πουλί, καναρίνι ζηλεμένο, σε κλουδάκι είναι κλεισμένο και γλυκολαλεί.

— 'Απ' τα τζάμια τα κλειστά, τα σπουργίτια τ' αντικρύζουν, και κρυφά το μακαρίζουν, πούνε στα ξεστά.

Τέλειωσ' η καλοκαιριά, κι' αν δεν ήρθ' ακόμα χιόνι, τα φτωχά πουλιά παγώνει φύσημα βορριά.

Τί καλότυχο είν' αυτό που κλεισμένο στο κλουδί του, με το έτοιμο φαγί του γίνεται θρεφτό!

— 'Ω! παιδιά τύχης χρυσής που ζωή, χαρά σας δίνει! το γλυκό το καναρίνι μοιάζετε και σεις.

Μά σπουργίτια ταπεινά, που κρύνουν και πεινούν, λεημοσύνη σας ζητούν, τόσα όρφανά!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

του βρούν την πανέμορφη θυγατέρα του.

Τα παιδιά ξεκίνησαν. Περπάτησαν έφτα μέρες, και, ξαφνικά, ο πρώτος φώ-ναξε:

— 'Ακούω εδώ σιμά στεναγμούς γυναικείους: 'Εδώ σίγουρα θάνε η βασιλοπούλα μας!

— Άμέσως κι' ο δεύτερος φώναξε: — Άνοιξε γρή τα σπλάχνα σου!

Και τότε φάνηκε ο Διάβολος να κοιμά-ται και πλάι του η βασιλοπούλα.

Ο τρίτος, αρπάζει τα τσαρούχια του Διαβόλου, παίρνει και τη βασιλοπούλα και την ανεβάζει άπάνω.

Ο τέταρτος δίνει τότε μία στα τσα-ρούχια και τα πετάει στην άλλη άκρη.

Στο μεταξύ, ο Διάβολος έγερνε και, σαν είδε πως τούλειπε η βασιλοπούλα, τρέχει να πιάσει τους κλέφτες.

— Να παρουσιαστή ένα κάστρο! φωνά-ζει ο πέμπτος άδερφός.

Ο Διάβολος δεν μπορεί να μπη μέσα. — Αφήστε με, τους παρακαλεί, να τη δώ από μία τρυπούλα.

Και τα έφτα άδέλφια σκέφτηκαν: «'Ας τον αφήσουμε! Τι μπορεί να κάνει».

Ο Διάβολος άμέσως, χώνεται στην τρύπα κι' αρπάζει τη βασιλοπούλα και πετιέται στα ούρανια.

Ο έκτος άδερφός παίρνει τότε ένα λι-θάρι και πετιέται στο κεφάλι το Διά-βολο. Και, καθώς έφεταν σιγά-σιγά, σκοτωμένος ο Διάβολος και ζωντανή η βασιλοπούλα, ο έβδομος άδερφός τρέχει και τη δέχεται στην άγκαλιά του.

— 'Ετσι, χαρούμενοι, γύρισαν στο παλάτι του βασιλιά, που πήγε να τρελλαθεί απ' τη χαρά του.

— Σε ποιόν, κόρη μου, χρωστάς το γλυτωμό σου; τη ρώτησε.

— Όλοι κουράστηκαν, μα ο τελευταίος έσωσε τη ζωή μου.

Τότε ο βασιλιάς πάντρεψε την κόρη του με τον έβδομο άδερφό και πέρασσαν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χωρίς νυκτικό;

Η ιστοριούλα σας

Η μικρή Μαρία πήγε, για πρώτη φορά στη ζωή της, μία Κυριακή πρωί, στην εκ-κλησία, με τα μαμά της, ν' ακούσουν τη Θεία Λειτουργία. Άλλά όταν σε μία στιγ-μή οι πιστοί γονάτισαν, η Μαρία ξα-φνιάστηκε.

— Γιατί γονατίζουν, μαμά; ρώτησε με έκπληξη.

— Αυτή τη στιγμή λένε τις προσευ-χές τους στην Παναγία και το Χριστό.

Μα η Μαρία δεν μπόρεσε να καταλά-βη τίποτα γιατί αυτή άλλοιώς έλεγε τις προσευχές της. Χωρίς, λοιπόν, να χάνη καιρό, ξαναρώτησε τη μάνα της, άπορη-μένη:

— "Ετσι κάνουν την προσευχή τους, με τα ρούχα τους; Χωρίς νυκτικό;

MIKY-MAOYΣ

Χιονόμωρ

— Μπαμπά. Βοήκα σήμερα στο δρόμο ένα τσαντάκι!

— Και το παραδώσεις. Βέβαια σε κανένα άστυνοικό...

— Μάλιστα. — Μπαμπά. παδί μου! "Ετσι κάνουν οι καλοί και τίμιοι άνθρωποι!...

— Δεν υπορούσα. Βλέπεις μπαμπά, να κά-νω κι' αλλιώς. Την ώρα που το έβαλα στην τσέπη μου, ένας πόλιςμαν με άσπαξε από τ' αούτ!...

— Μαρία, νόμισε ο Γιωργάκης από το σνολείο: οσάτις τη μικρή υπηρέτεια ή δεσπο-νισ Νίνα.

— Μάλιστα δεσποινίς. — Πού έβρε; — Δεν έβρε... — Τότε γιατί μου λες πως νόμισε;...

— Γιατί είδα τη γάτα να κούβεται κάτω απ' το ντιβάνι!...

— Η κυρία Πηνελόπη μαζί με το μικρό της Τάκη επισκέπτονται τη φίλη της Νίνα.

— Η κ. Νίνα δίνει στον μικρό ένα κουμμάτι κέικ.

— Τί λένε. Τάκη μου, στην κυρία τα παι-διά όταν τους δίνω κάτι: τον ρωτάει ή υπε-τέα του.

— Είπε λίγα αυτό που μου δώσατε! άπαν-τάει ο Τάκης με άφέλεια.

Το χρήσιμο σύμμα

γραφία με τον άξιωματικό που τόσο πολύ σας έχει συμπαθήσει και θέλει να σας βοηθήσει.
Δύο π ο ρ ο σ ι α μ α τ ι α : Εύχρηστο! Μα τα ευνοϊκά σας λόγια. Δεν πρότεινε να μην κανείς επιπαισιότητα ποτέ στη νεοαία ηλικία, γιατί οι νέοι δεν έχουν συνείδηση του κακού που μπορούν να προκαλέσουν. Άνθρωποι τα πάντα και τις ευθύνες ακόμα. Άλλα και η δική σας καρδιά είναι άσπρη. Δεν αναπαύεται. Άπλωσε νομίζετε υπονοούμενα, έπειδη γνωρίζετε δύο νέους να συνδεθούν με τον ένα. Συμβουλευθείτε. Λοιπόν, τους νέους σας για να μη μετανιώσετε πικρά άνογότερα.

Π λ η ν ω μ έ ν ο δ ο ξ ά ρ ο ι : Με λήπτει κι' έμένα πάσα πολύ το πεσιτιστικό σας. Έτσι, καμιά σοφά, υπάρχουν νομείς άσπυλγοί, που γίνονται άσπυλγοί κακών από πέσμα. Έσείς όμως σαν υιοφωμένους και λογικούς άνθρωπους δεν πρέπει ν' απελπιστείτε. Προτείνε να δίνετε θάρρος και σ' εκείνους. Να συντηρούνται, να τελειώσετε τις σπουδές σας και όταν θα πάρετε το δίπλωμά σας και αν δεν έην αλλάξει άκούη γνώμη η υπέροχη της τότε αντιμετωπίζετε άλλοιώς την κατάσταση. Στο μεταξύ νοειάζεταί υπομονή.

Γ α λ ά ζ ι α κ ρ ο δ ο ύ λ α : Τόσον έσεις, όσο κι' εκείνη φορόκατα πολύ άσπαστη άγίαπια σας. Μπορώ να πώ υαλίστα ότι έπρόκειτο υαλίαν περὶ παιδικού οισθησάτος υαλίαν παρὰ περὶ άνάπης. Πάντως σας συμβουλεύω να άναμετρήσετε τις ευθύνες που άναλαμβάνετε και να προσδιορίσετε το σκοπό της άναμετρώσεως των σγέσων σας. Γιατί δεν έινε καθόλου σωστό σ' ένα νέο υιοφωμένο σαν και σας να υπλέρη επικήνωση και να έγκλημαση έναντίον της άηικής υιας νέας που έκτινα.

Τ ι ν α ν ω μ έ ν ο τ ο ι α ν τ ά φ ο υ λ λ ο : Νομίζω πως ο μόνος τρόπος για να έκπληρωθούν οι πόθοι σας έινε να έλθετε σε έπαφή με τους γονείς της. Κι' αν έσεις δεν τουάτε να τους πώ πότε τότε να στρίψετε ένα σοβάσο σεβάστο πόσσο να τους υαλίση Για να νίη υιας αυτό ποτέ κι' έσεις να ένετε να προσφέρετε κάτι και να είστε έτοιμος να άναλάβετε ευθύνες να διηυοιούσσετε οίκονέμεια.

Α π ρ ο σ π ά σ ε ι μ κ ρ ο δ ο ύ λ α Κ. Λ. : Πολλές κοπέλλες μετάυ δε αυτόν κι' έσεις δεν ένετε καταλάβει ότι η προσηυατική άνάπη δεν άποδεικνύεται με τα ραντεβού. Άκοιβάς δε ποτέ να φοβάστε και να υην ένετε έπιστοσύνη στους νέους έκείνους που σας ζήτησαν ραντεβού. Τέτοια καμώματα ζεσιπώνουν τη νέα, τη συνήθίζουν σε κάτι το κροφά, το άπανορμένο. πού θα έην κάποιο ροβάσο άντίκτυπο υια μέσα στη ζωή της.

Π ρ ο σ π ά σ ε ι μ κ ρ ο δ ο ύ λ α Κ. Λ. : Πολλές κοπέλλες μετάυ δε αυτόν κι' έσεις δεν ένετε καταλάβει ότι η προσηυατική άνάπη δεν άποδεικνύεται με τα ραντεβού. Άκοιβάς δε ποτέ να φοβάστε και να υην ένετε έπιστοσύνη στους νέους έκείνους που σας ζήτησαν ραντεβού. Τέτοια καμώματα ζεσιπώνουν τη νέα, τη συνήθίζουν σε κάτι το κροφά, το άπανορμένο. πού θα έην κάποιο ροβάσο άντίκτυπο υια μέσα στη ζωή της.

Ζ ω η ν ω ρ ι ε ν α ρ ά : Μου έθέσατε το ερώτημα: «να ζήσω ή να πεθάνω;» Και σας άπαντώ ότι δεν πεθαίνει κανείς για την άνοησία που έκανε στη ζωή του να πιστέυη στίς ύποσέσεις ενός παντομένου, μέθυσου και γωις δουλειά. Δεν έρετε ότι σ' ένα άνοημένο ύπάρκον πάντα μικρές παλές συνήθειες και ότι όταν ένασυνίη δεν γωιζει ποτέ πιά! Παραδενθίτε το σφάλμα σας και άποσυνθίτε από τη ζωή τους για να μη γελιοποιήθτε. Έσας σας ταιριάζει ένας νέος ένοτικός, πού να σας άναπαί του. Μην άποθασορυνεθε θά τον βοήτε.

Τ ο ρ ε λ λ ο π ο ι η τ ή : Συγκυνηώθητε και κυττάτε το υαλίον σας γιατί από αυτό έξασπτάται και η άγάπη σας. Πως θέλτε να προσπελάσετε υια νέα όλη αυτή βλέπη ότι υα υποθέση στη ζωή της αν σας άναστήσει. Είσα κι' έκείνη που ά ν α π α ρ ε : Δεν ποέκειται να του

άποσπάσετε έσεις τη λεία από τη γέλη του, γιατί θα σας την πημόνος του, αν έην σκοπό να σας ζήτηση για σύντροφο της ζωής του. Φαίνεται πως έινε τίμιο και. αν ποσηυατικά σκέπτεται να παντρευτεί θα σας ζήτηση από τους γονείς σας.

Υ γ η ν. Θεσσαλονίκη : Δεν θέλω να σας άπονοητεύω, αλλά υπαρώ να σας πώ ότι δεν γάνετ τιποτα, πού δεν γωιζόσατε από κοντά: Όλους αυτούς πού νοσάλαγείτε να όπτε. Ός πρώτη έντύπωσις και υαλίστα από υακούα. Όσας να ένθουσιάζη ένα όνειροπόλο κορίτσι, από κοντά υιας, δεν θα βοήτε τίποτα το καινουογιο και το άσυνήθιστο. Μένετε, λοιπόν, πολύ κροηισμένη πού δεν βοίσκεστε εδω. Όσον άσσοα την Άθνα μεθαύριο πού θα παντρυήτε, να κάνετε το ναυαλίο ταξίδι σας εδω και θα ικαγοποιήστε την περιένεια σας. Τίποτα δεν έινε άδύνατον.

Τ ο ρ ε λ λ ο π ο ι η τ ή : Μην το παίρνετε κατάκαρδα. Να γάνετ αυτό πού έκαν κι' έκείνη κι' έτσι δεν θα τα βάψετε όλα υαύσα.

Π ρ ο σ π ά σ ε ι μ κ ρ ο δ ο ύ λ α : Έκάνετε υια υαγάλη άνοησία : όταν σας έκυστουσθήκατε το υυστικό της, δεν έποκε να το πήτε σε κανένα, αλλά να την πασκολογούσατε να έδυνήθατε να όπτε και υόνος σας αν πασηυατικά έινε διαφορετική από τις άλλες και τότε να τις πήτε ότι θα παντρευτεί έκείνη και όνι την οίκονέμεια της. Δυστυχώς διαστήκατε τη είπατε στη υιή σας και έκείνη πήνε να πεθάνη και τώρα βοίσκεθε σε δυσκολη θέσι. Το υιόν πού έγω να σας συστήσω αν την άγαπάτε πασηυατικά, έινε να την άποσυνθίτε από την οίκονέμεια της.

MIPANTA

KOLYNOS
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩ!

ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Α θ ω ρ Κ ο η τ ι κ ό π ο υ λ ο Χανιά : Κάθε άλλο παρὰ αυτό το υφυδώνυμο υποφύ να σας ταιριάζη ύστερα από όσα υου γράφετε ζητώντας τη συμβουλή υου. Πάντως άσού δεν θέλτε ένευσει να παίνετ ποωί - υεσηυοί - βοάδυ. υετὰ το φαγητό ένα κουταλάκι του γλυκού Ηεραίοεινη.

Τ ο ρ ε λ λ ή ά π ο ά ν ω ν ί α : Κανείς δεν θα υποσούσε να σας άπαντηση θητικά, γωις να σας έξετάση και να άκούση λεπτομερώς το ίστορικό και κάθε λεπτομέρεια της υάσου για να βοηθηθ στη διάγνωση του. Να πάτε άμέσως να σας έξετάση υιατός.

Μ α τ ω μ έ ν ο β ά λ τ ο : Έγυετε δίκιο, ποέκειται, υιας για τυποναφικό λάθος. Έπαναλαυδάνω τρεις (3) την έβδουάδα μένο 15 και δυο (2) νάπια την ήμερα υεσηυοί και βοάδυ άσού υιας κάμτε τις ένεσεις πού θα γίνον ένδυμυικάς.

Τ ζ ο ύ λ ι α Α. Π. : Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν έινε δυνατόν να σας δοθ άπάντηση από τις σπύλές αυτές στο ερώτημά σας. Πάντως λάδετε τα μέτρα σας για να μη θονήτε εκ των υστέρων.

Δ υ σ τ υ ν ι σ μ έ ν η Γ ι α ν ν ι ω τ ο π ο ύ λ α : Για να έινε άποτελεσματική η θροαπεία πού υ' έσπάρτε πρέπει να έινε υακρονοόιος και να έσσηυοσθ άπό πολύ έμπειρο υιατό. Αν ποτέ έοθετε στην Άθνα έύαστε ποδύου να σας υποδείψω τον κατάλληλο υιατό. Όσον άσσοα το άντίτιμο της θροαπείας.

Ι. ΚΡΕΜΑ

θα το καθορίση ο υιατός πού θα την έσσηυοσθ.

Π α ρ ο ν α σ α ρ 26 : Ένω τη γνώμη ότι ποέπει να άκολουθήσατε τη θροαπεία του δευτέρου υιατόου άσού γίνατε βελτύσι ή έπι πλέον να σας άναλάβη ένας νευρολόγος, έδ' άσον βέβαια υ-πάρνη έκρί.

Ι λ α ο ί ο ν α 13 : Σας συνεστήσα σε προηνούμενο τύνος «να έξετασθήτε από έιδικό υιατό. έδ' άσον υένετ εδω, όνι υιατί δεν ήθελα ως υιατόος να σας έπιστητεύω, αλλά υιατί έινε πολύ υυσικό τόσο η διάγνωση άσον και η θροαπεία να υην έινε η ένδειγμένη. έδ' άσον δεν θα έινε συμπεράσμα υιας έπισταμένης έξετάσεως. Όσας υαλίστα πού διαβάω και τη δευτέρη σας έπιστολή σας συνιστώ με προισόση επιμονή να έξετασθήτε από έιδικό υυσίατρο. Το υαύμα σας έινε υυσικό και όνι όθανικό.

Πάντως θα γίνετ πάλι καλά με συνδυασμένη θροαπεία υυσική και άσσηυατική.

Μ α ρ ί α Χανιά : Δεν κατώθωσα να καταλάβω από το υαύμα σας όυτ ή θέλετε να πήτε όυτε σε ποιά σημείο ζήτατε τη γνώμη υου. Σας πασκαλώ, γωιμέτ υο υιο πύο συγκοιμένα.

Β α ρ ί α Β ο ι λ ί σ ι α : Η θροαπεία πού υου προηνοάφετε έινε για τον σκοπό πού μαντεύσατε. Όσον άσσοα τις παστροήσεις σας έινε βάσιμυ. Έξασπτάται υιας κάθ σοα από το βαθύ της παθήσεως και από το αίτιο πού την ποέκει. Υπαρύν προηπώσεις πού η ίσας έινε υόνιος. Σε άλλες πάλι ποέπει να έπαναλυνάται η θροαπεία. Η δική σας προηπώσις άναγεται στη δευτέρα.

Ν. Α. Β. Π. Ν. Παλ Κοκκινιάν : Έδ' άσον υένετ εδω σκοπιμώτερο έινε να σας έξετάση ένας έιδικός υιατός όπότε άνάλογα με τη διάγνωση θα σας υποδείνθ και η κατάλληλη θροαπεία.

Α θ ή ν α ι - Ν έ α : Υ ό ρ κ η : Λυπούμαι, αλλά συμβουλές και υαλίστα λεπτομερείς για το θύμα, πού με ρωτάτε δεν έινε δυνατόν να δοθύν από τις σπύλές αυτές.

Όπωσδήποτε θα άποταθήτε σε υιατό πού άσού σας έξετάση θα σας πώ τη γνώμη του με τις άσπαιότες λεπτομέρειες, τις όποιες ποέπει να υαθήτε.

Κ ω ν σ τ. Ν η σ. Κ ό ρ ο : Να υο έπιστώμετ να σας κάμω και ένώ υια έρώτησι: έξετασθήκατε ποτέ από έιδικό ότολολογνολόγο υιατό;

Εύπριθεσπάτη άναγνώστ ο ι υ ι α ς Π ε ι ρ α ι ά : Άσού οι συμβουλές τόσοσ υιατόων πού σας έξασσαν δεν γίνον κανένα άποτέλεσμα, πως θέλετ να σας συμβούψω ένώ, πού όυτε καν σας έξετάσα και υαλίστα οι συμβουλές υου να έινε και άποτελεσματικές.

Α ν α ι μ π έ λ λ α : Νομίζω ότι υια θροαπεία έσσηυοσμένη από καλό νευρολόγο της Άθνας, θα έινε υνάριστα άποτέλεσματα. Μ ι κ ρ ή β α ρ ο ύ λ α. Ναύπλιο : Η θροαπεία πού έκάματε έινε άσ' ενός έπιστηυονικά έσσηυοσμένη άσ' έτέρου δε ύποσκεπτή. Κατά τη γνώμη υου, δεν ύπάρνη καμιά ένδειξη έπαναλήψεως της Μπρετίτ, να είσαστε άπολύτως ήσυν για όλες τις προηπώσεις.

Χ α μ έ ν α ν ε ί α τ α. Ρ. Τ. Δ. : Έδ' άσον όπως λέτε, δεν ένετε υιατό έκεί θα σας συστήσω την κατάυθ θροαπεία: Να κάμτε 10-15 ένεσεις Teston ή Testoviron ή Oreton τών 25 υλγο, δυο την έβδουάδα ένδυμυικάς. Κατόπιν να πάρετε έπι 20 ήμερες δυο νάπια ήμερησίως από το ίδιο φάσμα των ένεσεων. Μετά τούτο υα έπαναλάβετε την ίδια οσία και άσολογος των άποτέλεσματων υο ένσυνάσσετ.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ίατοός

Μιά νέα ζωή

Μιά νύχτα, πού ο ούρανός είχε άνοίξει τους καταρρακτες του και χαλάσε ο κόσμος από όροντες και άστραπές—θαταν μεσωνυχτα—η πόρτα της κυρας Βιολέττας χτύπησε δυο, τρεις φορές.

Έκείνη πεταχτηκε από το κρεβάτι της και, όταν άνοιξε, σαστισε βλέποντας μπροστά της μια άγνωστη νέα υουσκεμένη από τη θροαπεία.

Με συγκοιείτε πού σας ζήτησα, αλλά δεν μπορώ να προχωρήσω και σας παρακαλώ να μ' άφήσετε να σταθώ μέσα από την πόρτα σας ως πού να περάσω η μπόρα, τραυλίσω η νέα κι' έκανε να πέση.

Η κυρά Βιολέττα, μια καλόκαρδη ήλικιωμένη γυνάικα, πού ζούσε μόνη με τον άναπρω υιό της, μόλις πρόφασε ν' άρπάξη στα χέρια της την σχεδόν λιποθυμή νέα.

Χριστός και Παναγιά, παιδί μου! Τι γυρνεσε τέτοια ώρα στους δρόμους μ' αυτόν τον κατακλυσμό της έλεγε άργότερα, όταν πιά την είχε συνεφέρει και της είχε άλλάξει τα βρεγμένα ρούχα.

Και κατόπιν πρόσθεσε: Έσθ θα πεινάς κιόλας, μα τέτοια ώρα δεν έχω τίποτα να σου δώσω... Οά σου ψήσω όμως ένα τσαγάσω... για να δούσηψη λίγο ψωμί.

Κι' όταν όλ αυτά έγιναν, κάθησε άπέναντί της και τη ρώτησε: Και πως θα πάς σπιτί σου; Πού κάθεσαι;

Στη Ν. Φιλαδέλφεια.... ψιθύρισε η νέα.

Αι... πως θα πάς; Κι' οι δικόι σου... Δεν έχω κανένα. Κανείς δεν με περιμένει...

Κάπως στενοχωρημένη η κυρά Βιολέττα πού δεν ήξερε τι να υποθέση, της πρότεινε να μείνη τη νύχτα εκείνη σπιτί της.

Και το πρωί, πρώτα ο Θεός, να πάς στο καλό, της είπε. Δεν ξέρω ποιά είσαι, αλλά και δεν μπορώ να σ' άφήσω να φύγης μ' αυτόν τον καιρό.

Μη βάδετε κακό στο νού σας, κυρία μου... Είμαι ένα δυστυχισμένο κορίτσι. Αν θέλετε να μ' άκούσετε θα καταλάβετε και μόνη σας τη δυστυχία μου.

Καλά, καλά... Έλα τώρα να πλαγιάσης και το πρωί μού τα λές, Σαπλωμένη σ' ένα ντιβανάκι πού θρισκόταν στην κάμαρα της καλής γυνάικας, η Νίτσα έμεινε όλη νύχτα άγρυπνη. Συλλογίζόταν τα τραγικά πεσπυατικά της πονούσε με το τελευταίο έπεισόδιο πού την έκανε να ξευυχτήση σ' αυτό το ξένο σπιτί.

*

Την άλλη μέρα, το πρωί, η Νίτσα θρισκόταν μπρός σ' έναν άναπρω νεό, παρалоуто, ως 39 χρόνων, πολύ συμπαθητικό, που καθόταν σε μια πολυθρόνα και δίπλα του η μητέρα του πού του έξηγουσε πως βρέθηκε σπιτί τους η κοπέλα.

Η Νίτσα με λίγα λόγια τους μίλησε για τη ζωή της:

Ζούσα εύτυχισμένη με τον άδελφό μου, πού ήταν υια μένα πατέρας και μητέρα από τον καιρό πού γάσαμε τους γονείς μας. Οι πόλεμοι, όμως, δεν μού τον άφησαν γερό. Τρίε

χρόνια τον είχα κοντά μου χωρίς πόδια... Κι' ήμουν εύτυχισμένη κοντά του. Μούφτανε να τον βλέπω, να ζω κάτω από τον ίσκιό του. Ήταν τόσο καλός!

Οι λυγμοί κόμησιαν τα λόγια στο λαιμό της. Ύστερα από μια μικρή σιωπή, συνέχισε:

Τώρα πανε έξη μήνες πού τον έχασα. Είμαι όλομόναχη στον κόσμο και γι' αυτό άποφάσισα να πάω να έργασθώ ναντά σ' ένα σπιτί πού είχαν ένα παιδάκι δυο χρόνων...

Οι γονείς σου, ο άδελφός σου δεν σ' άφησαν τίποτα; ρώτησε η κυρά Βιολέττα.

Πως... Έχω το σπιτί στη Νέα Φιλαδέλφεια και τη σύνταξη του άδελφού μου. Άλλά το σπιτί έινε νοικισμένο με παλιό ένοικο, και μάς έχουν παραχωρήσει ένα δωμάτιο μόνο.

Έπρεπε να δουλέψω. Δεν ήξερα καμιά δουλειά, όυτε πολλά γράμματα έμαθα... Σ' αυτό το σπιτί, πού έργαζόμουν ήμουν εύχρηστημένη. Με το παιδάκι ξεχνούσα τη λύπη μου.

Όσπου χτες το βράδυ όλα γκρεμίστηκαν! Η κυρία είχε παει στη μητέρα της κι' έπειδη έβρεχε πολύ, τη λεφώνησε πως δεν θάρκοταν να κοιμηθ στο σπιτί. Πολλές φορές κοιμότανε στη μητέρα της. Πήγαινε και ο κύριος και γυρίζαν πολύ άργα. Μα χτες το βράδυ, με τη θροαπεία δεν πήγε και έμεινε στο σπιτί...

Κατάλαβα πως με κυτώσε παραμένα κι' όλο το φέροσμό του ήταν άλλωτικό. Κοίμια το παιδί και κατόπιν από το φόβο μου κλειδωθήκα στο κάμαρά μου... Δεν είχα ακόμα πλαγιάσει, όταν χτύπησε η πόρτα μου. Ήταν ο κύριος! Πού να τόξερα, να μην άνοιγα!... Τώρα καταλαβαίνετε... Κατάφερα όμως να τού ξεδύω, άνοιξα την έξωπορτα και βρέθηκα στο δρόμο.

Το κτήνος! φώναζε ο νέος μ' άγανάκτηση.

Η κυρά Βιολέττα σκούπισε το δάκρυ πού κύλησε στα ρυτιδωμένα μάγουλά της και ρώτησε στοργικά: Και τώρα τι θα κάνης, κόρη μου;

Οά πάω σπιτί μου κι' έλπίζω στο Θεό, πού με προστάτεψε άποψε ότι δεν θα μ' έγκαταλείψη...

Αι... και να μπορούσα να σε κράταγα κοντά μου, παιδί μου... Μα πως να μωρέσω; Έχωμε κι' έμεις τη δυστυχία μας, καθώς βλέπεις, και τη φτώχεια μας. Ένα καρροτσάκι για το παιδί μου πολεμάμε να πάρωμε και δεν τα καταφέραμε ακόμα.

Ο άναπρος κύταζε με συμπόνια τη Νίτσα. Δεν ήταν άμορφη, μα τα καστανά της μάτια και το κανονικό της σώμα είχαν τη γοητεία της νεότητος. Η ίστορία της τόν είχε άναστατώσει και καθώς έκείνη σπώθηκε για να τους εύχρηστηση και να φύγη, της είπε με συγκίνηση να έσναπεράση να τους πη τη νέα της.

*

Το άπόγευμα της ίδιας ήμερας η πόρτα της κυρας Βιολέττας έαναχτύπησε. Ήταν πάλι η Νίτσα. Μια Νίτσα όμως άλλωτική, καλοχτενισμένη, ντυμένη μ' ένα άλλο άπλο, μαύρο σορεματάκι, και μ' ένα άγνο, παιδιαστικό χαμόγελο στα χείλη.

Και πριν ακόμα η γοηή συνέλθη από την έκπληξη της, η Νίτσα άνοιξε γρηγορά και τα δυο φύλλα της πόρτας κι' έμπασε στο σπιτί ένα άναπρικό καρροτσάκι.

Μπα, σε καλό σου, κόρη μου, τ' είν' αυτό πού κουβάλησες; Πού το βρήκες;

Είνε του άδελφούλη μου. Τώρα δεν μού χρειάζεται πιά, ενώ χρειάζεται στο υιό σας...

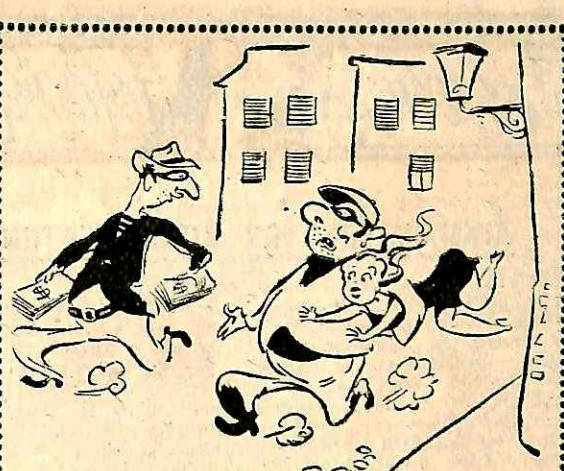
Τα μάτια της κυρας Βιολέττας δάκρυσαν, κι' όταν άργότερα πίνανε οι τρεις τους ένα φλυτζάνι ζεστό τσάι η Νίτσα τους είπε:

Ήθελα να σας προτείνω κάτι... Νά... αν θέλατε ναδω να μείνω μαζί σας. Δεν ζητώ τίποτα από σας, παρ' όμων την προστασία σας. Οά σας κάνω τις δουλειές, θα πηγαίνωμε περίπατο με το καρροτσάκι όπως έκανα και με τον άδελφό μου, και έτσι θα νομίζω πως έαναβρήκα τους δικούς μου.

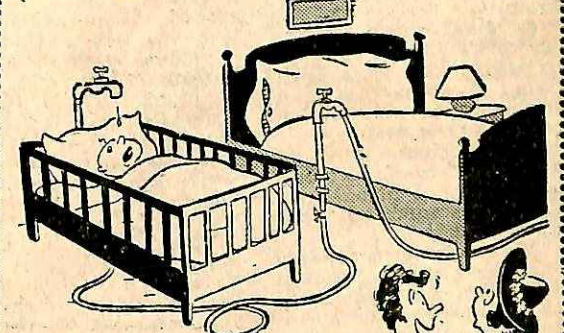
Με δάκρυα κι' οι δυο δέχτηκαν την πρότασή της κοπέλλας.

Κι' έτσι, η άπροσπάτευη όρφαή, δημιούργησε μια νέα οίκονέμεια. Κι' έχει τώρα κάποιους γ' άγαπιά και να την άναπουν. Είνε πάλι εύτυχισμένη!

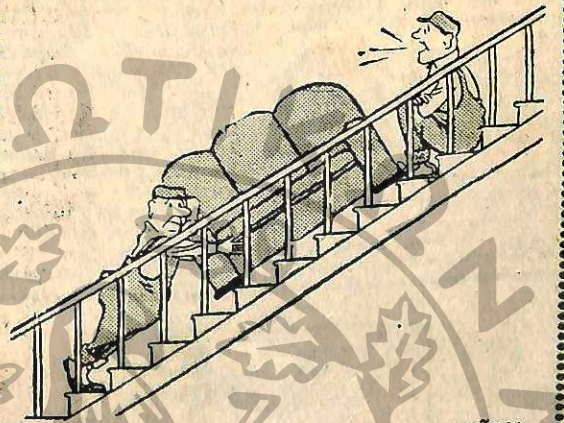
MIPANTA

ΜΕ ΤΑ ΓΡΗΜΑΤΑ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΗ ΕΥΤΥΧΗΣ, ΓΙΝΝΗ ΜΟΥ!

ΕΙΝΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΜΟΥ, ΓΙΑΤΙ Ο ΜΥΤΕΜΠΗΣ ΜΑΣ ΖΗΤΑΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΕΡΟ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ!

ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ ΛΥΓΑΚΙ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΟΜΕ!

ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΥΝΕΒΗ ΑΥΤΟ, ΑΛΛΟΙΩΣ ΘΑ ΜΕΝΑΜΕ ΑΠΟ ΒΕΝΔΙΝΗ!

66

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

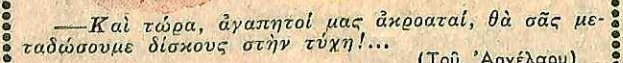
· Ο ἰωάννῃ τοῦ Χόιζα

Παράξενο διήγημα

Είχε τόση πιστικότητα ο τόνος του, ώστε έσκυψα και πλησίασα τη

Προληπτικὴ θεραπεία τῶν ρυτίδων

.....

T. KANTOYEL

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησια	Δρχ.	200.0
»	Έξαμηνος	»	100.0
»	Τριμήνιος	»	50.0

Έμβάσματα Έσωτερικού διὰ ταχυδρομικής ἐ-
 ταγής καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τ.
 αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου

Είχε τόση πειστικότητα ο τόνος του, ώστε έσκυψα και πλησίασα τ

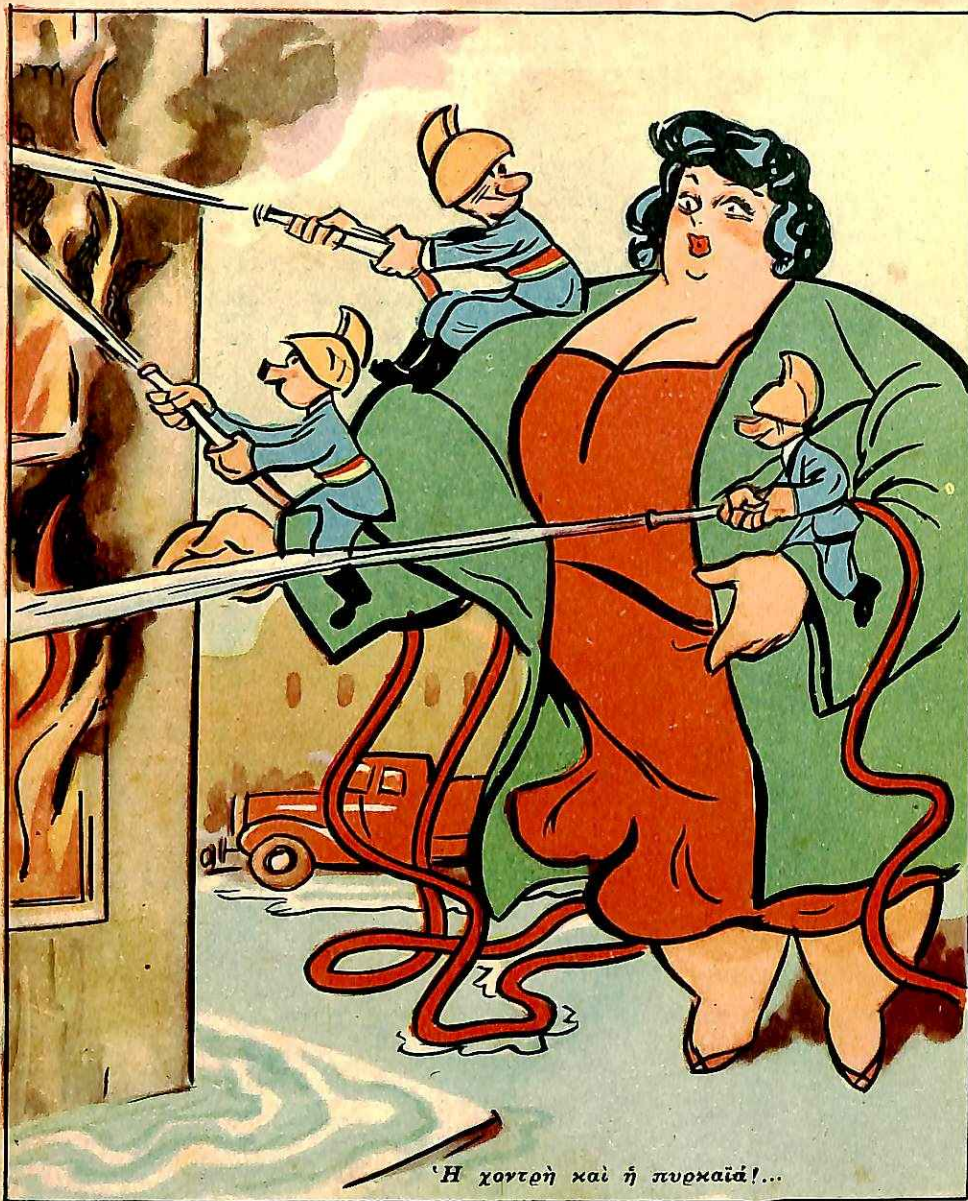
θα κι' ότι συμπαθούσαν οι μὲν τοὺς
δε. Τελευταίως λοιπὸν συμφιλίωθηκαν
ἐπισήμως προστάς στὸν τάφο τοῦ πα-
λικοῦ ἀργήνου τους. κι' ὕστερα πάντοτε
ἦσαν τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Προληπτικὴ θεραπεία τῶν ρυτίδων

.....

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ίατρος Αισθητική-Δερματολόγος

‘Η χοντρή και η πυρκαϊά!...

‘Ανεργία...

(Τού ‘Αρχέλαου)

— Δουπόν, πώς σās φαίνεται η κοπέλλα;
(Τού ‘Αρχέλαου)

— Μέσα εινε ο Αδγουοντῆς, κυρά Ρένα; Μᾶς... δοποιήσανε
νά πᾶμε γιά τὸ μάθημα τῆς ἀεράμυνας!